

РЕБЕКА ЗАНЕТИ ПЛЕНЕН

Част 2 от „Тъмни пазители“

Превод от английски: Raina, 2016

chitanka.info

ГЛАВА 1

Щеше да умре, ако скочеше.

И вероятно преди това щеше да изпита доста голяма доза болка. Ревът на перките, прорязващи въздуха, ехтеше в малкото пространство на хеликоптера, в който Ема Паулсън изчисляваше колко бързо ще умре... вероятно щеше да удари дърво или две, преди да се стовари на земята. Хмм. Не беше никак добре.

Държейки очите си затворени, тя лежеше свита на топка в средата между зверовете, люлеейки се напред и назад от движението на машината, подскачаща из въздуха. Пясък покриваше пода на хеликоптера „Блек Хоук“, но тя се насили да диша дълбоко. Дали се наричаше под? Дали беше „Блек Хоук“? Ако беше така, те му бяха направили адски модификации. Свивайки мислено рамене, тя прочисти ума си.

Нищо.

Нито шепот за бъдещето.

Никакви проблясъци как ще свърши това изпитание.

По дяволите. Може би дрогата, която бяха инжектирали в ръката ѝ, съдържащо нещо повече от обикновен седатив. През целия си живот се доверяваше сляпо на психическите си умения. А сега ги нямаше.

Похитителите ѝ, двама мъже, като оживели от кошмар, седяха на пилотското място и това на втория пилот... тях трябваше да свали последни. Двамата Кърджански войника, които я ескортираха към канадския им лидер, седяха в задната част на хеликоптера, спорейки за футболни резултати. Сериозно? Немъртвите чудовища, които се боят от слънцето, говореха за „Сиатъл Сийхоук“?

Разговорът им се плъзна около нея свободно, без да се заглушава от вятъра навън. Подобрените стени на хеликоптера не пропускаха вътре нито слънцето, нито звуците.

Тя се съсредоточи. Трябваше да ги убие.

Възможностите се калкулираха в ума ѝ с почти доловим звук. Резултатът — не особено добър.

Започна да ѝ се повдига и за миг пред погледа ѝ се спусна сива пелена, преди да успее да се съвземе отново. Проклетата дрога.

Тя се луташе между сънищата и реалността, места, които посещаваше често. Къде беше той? От толкова дълго се боеше да го срещне, а сега се боеше, че няма да се случи.

Като антена, която тъкмо е била насочена в правилната посока, пред погледа ѝ се появи огромна стая.

Масивен огън пукаше в грамадна каменна камина, стени от камък и пръстен под. И той бе там... Дейдж, кралят на Реалм. Мъжът стоеше близо до стената, челюстта му бе стисната силно, а очите му бяха буреносно сребристи.

В кой век се бе озовала? Някой ранен?... Той държеше широк меч в ръката си, а краката му бяха обути в бричове като тези в историческите филми, които гледаше като тийнейджър.

Той стоеше рамо до рамо с огромен мъж, чийто очи бяха като златни монети. Талън, брат му. Трима други мъже, момчета поточно, стояха изправени пред тях. Същата костна структура, същото изражение. Всичките бяха огромни. Най-възрастният държеше в ръката си смъртоносен меч.

— Те убиха родителите ни.

— Да — съгласи се Дейдж. — Затова ние ще убием тях... и родителите им? Достатъчно! — Той хвърли меча си на пода. — Приключихме с убиването... с войната. Точно сега ще се борим за мир.

— Не приемам заповеди от теб, братко — каза най-младото момче, очите му бяха бакърено медени на цвят.

— Може би не от брат ти, Джейс, но ще се подчиниш на краля си.

Момчето промени позата си, погледът му се присви.

— Такъв ли си вече?

— Да. Докато не отрежат главата ми, аз съм твоят крал.

Ема се върна рязко в настоящето, кашляйки от праха. Изпълни я облекчение, че все още може да се свързва със своя спасител със сребристи очи в неговото минало, не в нейното бъдеще. Виденията ѝ

винаги предсказваха бъдещето, освен ако Дейдж не беше в тях. Тогава тя виждаше части от дългия му живот. Бляскав филм за войната, честта и надеждата.

— Будна е — чу се дрезгав глас зад нея. — Да я инжектираме ли отново?

— Не — отвърна фенът на „Сийхоукс“. — Какво може да направи?

Наистина. Ема се изправи, сядайки на пода, повъртя се, докато успее да се облегне на вътрешната стена срещу вратата.

— Ще те убия само с мисълта си. — Металът бе студен и я пронизваше през дънките, карайки я да се бори да възвърне контрола върху тялото си. Ако трепереше, щеше да покаже страх.

Лилавите им очи се разшириха, ставайки огромни върху бледите им лица. Дяволи, Кърджани, злата вампирска раса. Единият отметна червената си коса с черни крайчета през рамо.

— Не можеш. — Напрегнатите му рамене опровергаваха думите му.

Разбира се, че не можеше. Идиоти!

— Да. Вече знаете, че Франко ме иска заради психичните ми възможности, нали? А в тях се включва и пърженето на мозъци. — Добре, частта с пърженето май беше прекалено преувеличена.

Бледите лица на кръвосмучещите чудовища останаха безизразни, но погледите им не се откъсваха от нея. Как беше възможно тези изроди да живеят между хората и никой да не ги забележи? Сигурно се крият много добре през деня. Всъщност каква генетична мутация бе създала тези същества? Нуждата да изучи физиологията им почти надмогна тази да сложи край на живота им. Почти.

Погледна към вратата, чудейки се колко ли е тежка. Слънцето блестеше на красивото синьо небе навън... красиво и адски смъртоносно за Кърджаните, скрити в безопасност в модифицирания хеликоптер. Ако отвореше вратата, дали слънцето щеше да проникне в хеликоптера под правилния ъгъл?

Бързо обмисли скоростта на вятъра и, потискайки дълбоко страха си за сестра си Кара, тя оформи план. Щом избягаше, щеше да се върне при Кара и да я спаси от братовчеда на Франко, Кърджанския лидер, който ги бе отвлякъл вчера.

Планът ѝ бе да се хвърли към вратата, надявайки се, че поне един Кърджан ще я последва. Ако слънцето го докоснеше, щеше да се опържи като бекон. Тя се напрегна, готова да действа...

И нямаше тази възможност.

Нещо тежко се стовари върху дебелия метал. Вратата изпука, пантите се извиха и подадоха. В следващата секунда вратата я нямаше, отскубната от хеликоптера, тя полетя надолу във въздуха. Голяма ръка посегна вътре, грабна най-близко стоящият Кърджан и го изхвърли навън в ясният ден. Писъкът на войника проехтя, отдалечавайки се, докато слънцето го изгаряше жив.

Като в забавен кадър огромна мъжка фигура нахълта вътре, избегна удар от фена на „Сийхоукс“ и заби лакът в носа му, пръскайки кръв по стената. Чудовището изпусна оръжието си, вдигайки ръце към лицето си, и след миг бе изхвърлен навън през дупката на вратата. Силният вик на Кърджана последва хеликоптера само за няколко секунди, преди да секне.

Нямаше нужда спасителят ѝ да се обръща към нея, за да го познае.

Дейдж!

Дали все още не сънуваше?

Сребърният му поглед пробегна по нея, преди ярък лъч зелена светлина да покоси ключицата му, отхвърляйки го назад към вратата.

— Не — изпищя Ема, когато той падна, а огромното му тяло бе наполовина навън от хеликоптера. Масивната машина се разтресе за миг, преди да продължи по курса си. Ема се хвърли напред, сграбчвайки ръката му. Или поне се опита, тъй като бицепсите му бяха прекалено огромни. Ноктите ѝ се впиха в плътта му, когато тя обви и двете си ръце около лявата му ръка и го задърпа.

Кърджанът, стоящ до пилота, спря да стреля, вероятно от страх да не я нарани. Все пак тя беше наградата за лидера им.

Дейдж влезе отново вътре с намерението да я прикрие с тялото си.

Тя бутна раненото му тяло, навеждайки се, за да изкрещи в ухото му.

— Застани зад мен.

Очите му блеснаха опасно, макар устните му да се извиха леко.

— Ти застани зад мен.

Тя поклати рязко глава и отново му се намръщи. Навън вятърът виеше предупредително, чакайки следваща си жертва. Дейдж не ѝ обърна внимание. Той сграбчи пистолета от пода, насочи го към втория пилот и стреля.

Кърджанът успя да се отдръпне, но зеленият куршум улучи предното стъкло, пробивайки дупка в него и пропускайки ярка слънчева светлина вътре. Той изпищя силно в протест, вдигайки ръце нагоре. Хеликоптерът се наклони, но пилотът възвърна бързо контрола, извивайки тялото си далеч от снопа светлина, и изправи машината, стискайки силно ръчките за управление.

Помощник-пилотът продължаваше да пищи от болка. Миризмата на опърлена коса и изгорена кожа изпълваше малкото пространство, а Ема се бореше с нуждата да повърне.

Като плъх, бягащ от котката, помощник-пилотът се прекатури от седалката си, падайки шумно на пода. Млечнобялата му кожа се топеше, стичайки се по лицето му. Кървящи рани покриваха пострадалата му плът. Остри жълти резци стърчаха през широко отворената му уста, но вилнеещия вятър отнесе всеки звук, който мъжът можеше да издаде.

Бърз като мълния, Дейдж посегна напред и го сграбчи за гърлото, хвърляйки го през зеещата дупка в хеликоптера. Кърджанът се удари в страничната стена, което накара машината да се залюлее. Вкопчвайки и двете си ръце с остри нокти в пода, той опита да се спаси от смъртоносния отвор. Дейдж заби единият си обут в ботуш крак в пострадалото лице на чудовището и вторият пилот полетя към слънцето. Тогава Дейдж се завъртя и насочи пистолета към главата на пилота.

Пилотът насочи лилавия си поглед през рамото си, а в очите му ясно се четеше предизвикателство. Ако го убиеха, всички щяха да умрат.

Дейдж грабна Ема, притискайки я към себе си, и стреля, уцелвайки Кърджана право в главата. Той падна напред върху таблото, металната птица се завъртя и се насочи към земята.

Ема се вкопчи в рамото на Дейдж и след това... нищо.

Усещането беше сякаш пътуват през вакуум... никакъв звук, никаква гледка, без миризми... просто... Нищо. Освен съзнанието, че Дейдж е до нея. Усещането за мощ и безопасност.

Реалността се стовари върху тях рязко, последвана от болезненото съскане на Дейдж. Той я пусна и тя падна върху влажната трева, а Ема затвори очи срещу силното слънце, което я обгръщаше с лъчите си. Уханието на мокри борови иглички и влажна земя изпълниха ноздрите ѝ.

Светът се завъртя пред нея и тя отвори очи, но той продължаваше да се върти. Дейдж бе на колене и стоеше изправен само заради... корен на дърво? През лявото рамо на Дейдж стърчеше дълъг, нащърбен корен на старо дърво, сивите му очи бяха бесни, а кръвта, която се стичаше от раната, яркочервена.

Дясната му ръка бе притисната към рамото, където коренът преминаваше през тялото му.

— Не е най-доброто ми приземяване, любов. Извинявай за това.

Ема поклати глава, за да прочисти мозъка си. Коленете ѝ изпукаха, когато се изправи и се запрепъва към краля. Беше се нанизал на корен на старо дърво. Тя надникна зад гърба му и видя, че другата част на корена бе забита дълбоко в земята. По дяволите. Сигурно щеше да ѝ е нужна моторна резачка, за да го освободи. И медицински екип, който да извади дървото от тялото му.

Експлозия от близкия хълм проехтя във въздуха. Тя се обърна. В чистото небе се издигаха къдрави облаци черен дим.

— Хеликоптерът?

— Да.

— Не сме скочили?

— Не. Мога да се телепортирам. Поне донякъде успях.

Той поизправи тялото си и сложи ръце на коленете си като нападател, чакащ първия съдийски сигнал.

Телепортиране? Как, за бога, беше възможно това? Вероятно имаше нещо общо с пространството и гравитацията? Може би теорията за относителността.

— Какво правиш? — Тя мразеше изтънелия си глас. Миризмата на мед изпълваше въздуха, карайки я да започне да се дави.

Той ѝ се усмихна изтощено.

— Смятам да извадя тази треска.

Паниката премина през нея като вълна.

— Не можеш. Имам предвид, ще прокървиш до смърт. Не можеш. — Тя притисна ръка към памучния плат, покриващ здравето

му рамо, чийто яки мускули се стегнаха в отговор.

Погледът му потъмня.

— Чаках векове за докосването ти, Ема — издиша той. — Не си го представях точно така. — Затваряйки очи, той си пое дъх. — Сега отстъпи назад, любов.

— Не. Не можеш да го направиш.

Сребърните очи я приковаха.

— Нощта ще настъпи след три часа. Кърджаните ще се насочат към последните координати на хеликоптера и дотогава трябва да сме много далеч от тук.

— Къде сме? — Гората бе потънала в тишина. Наблизо нямаше никакви лекари, това бе сигурно.

— Шошонските планини в северен Айдахо. Избрах да те взема оттук, защото в подножието има мини, в които бихме могли да се скрием.

Забравете за криенето. Той щеше да изкърви до смърт.

— Можеш ли да ни телепортираш до някоя болница?

Поклащайки глава, Дейдж си пое остро въздух. Кръгли дупки от вражеските куршуми покриваха гърдите и шията му в близост до дървото. Кръвта му се лееше свободно и ароматът ѝ се носеше от свежия бриз... заедно със силния аромат на сандалово дърво. Неговият аромат.

— Не. Обикновено мога да се телепортирам веднъж, а след това имам нужда от презареждане. Днес се телепортирах три пъти и съм изцеден.

— Три пъти? — Тя притисна по-силно ръка към здравата му страна, опитвайки да го задържи на място.

— Да. — Веселие проблесна в очите му, макар в дълбините им да се четеше остра болка. — Веднъж до земята, над която летяхте, после до хеликоптера в мига, в който ви забелязах, и накрая тук.

— Откъде знаеше, че ще минем оттук? — По дяволите. Той не биваше да вади дървото от тялото си, ако в близост няма медицински екип в готовност да го поеме.

— Нападнахме Кърджанския щаб малко след като те бяха отвели. — Дейдж си пое дълбоко дъх. — Един от Кърджаните бе така добър да ми даде информацията.

Ема повдигна едната си вежда.

— Добре е, че си улучил правилния хеликоптер — промърмори тя, поглеждайки към дървото. Лека топлинка трепна в сърцето ѝ. Той бе дошъл за нея. Дали защото брат му беше женен за сестра ѝ? Или защото той е знаел, че тя го е познавала през всичките тези години? Чрез виденията си. Разбира се, макар да оценяваше, че я бе спасил, нямаше да има нужда от спасяване, ако вампирите не бяха въвлекли нея и сестра ѝ в света си. — Значи сте стигнали навреме, за да спасите Кара? — попита Ема, изпълнена с надежда. Господи, нека сестра ѝ бе в безопасност.

— Да. Талън вече трябва да е отвел половинката си в безопасност.

Слава на бога! Ема издиша. Вибрациите от болката на Дейдж преминаваха през нея и тя се концентрира върху текущата ситуация. Кръвта му се стичаше от раната, през която преминаваше корена.

Дейдж простена.

— Отстъпи назад, любов.

Треперещата ѝ ръка погали рамото му, преди да се пъкне в джоба ѝ.

— Наистина ли си вампир? — Тя знаеше за вампирската раса от няколко месеца, след като Кара се бе омъжила за Талън. Но днес за пръв път се изправяше лице в лице с вампир. Очевидно слънцето не тревожеше добрите вампири, само Кърджаните.

— Да.

Ема направи крачка назад. Вампирите бяха безсмъртни, нали така?

— Ще оцелееш ли след това?

— Да. Можем да бъдем убити само ако ни обезглавят.

— Добре. — Тя не виждаше друга алтернатива. Стомахът ѝ се присви, а тръпка на страх се спусна надолу по гръбнака ѝ. Това трябваше да се получи.

Дейдж си пое дълбоко дъх и се хвърли напред. Коренът на дървото се откъсна от плътта му със силно свистене. Той падна на колене върху изсъхналите борови иглички, изричайки думи на руски, гръцки или може би келтски, които звучаха доста като ругатни. Земята потрепери и вятърът се завихри около тях. Издишвайки, той се изправи на крака.

— По дяволите! — Със здравата си ръка той хвана ръба на тениската си и я изхлузи през глава, заставайки с гръб към нея.

Ема се задъха, виждайки прясната рана на дясното му рамо. Остри дървени трески стърчаха от счупените кости, разкъсаните мускули и разрязаната тъкан точно до опасно изглеждаща татуировка, чийто вид ѝ бе напълно познат. Дъхът заседна в гърлото ѝ, когато той се обърна, а широките му гърди бяха облени в кръв.

— Кървиш — каза тя и поклати глава, а погледът ѝ бе съсредоточен върху интригуващата татуировка, която минаваше по лявата му ръка, през рамото и към гърба му.

Този маркер изпълваше сънищата ѝ като предупреждение, че предстои нещо.

Дейдж кимна, поемайки дълбоко дъх, металическите му очи се замъглиха за миг, преди мускулите му видимо да се отпуснат. Кръвта спря да тече, оставяйки видими малките дупки от куршумите, които след миг се покриха с тънка коричка.

— Това е най-доброто, което мога да направя засега. Ще се излекуват. — Той пхна част от тениската си в задния си джоб и протегна към нея едната си мускулеста ръка. — Ела.

Не. Нямахте да бяга през гората. Не отново.

— Ах...

Дейдж повдигна едната си вежда.

— Трябва да тръгваме, любов.

Колко нощи бе бягала в гората, за да избяга от пияния си баща и огромните му юмруци? Но тези дни бяха приключили. Беше мислила, че вече няма да бяга от чудовища.

Дейдж чакаше търпеливо с протегнатата ръка, без да откъсва поглед от нея.

Тя се колебаеше, поглеждайки към корена на дървото, все още стърчащ от земята, сякаш чакаше следващата си жертва. Като на забавен кадър тя обърна погледа си към Дейдж и спря само за миг, преди да плъзне ръката си в неговата. Щракване проехтя в сърцето и в ума ѝ, когато топлата му длан обгърна нейната. Не. Времето не беше подходящо да се занимава с това.

— Трябва да стигна до Кара, в случай че Кърджаните са успели да я инжектират с вируса.

Дейдж стисна леко ръката ѝ и се затича, дърпайки Ема след себе си.

— Кара е добре. — Ароматът на борови иглички, слънце и диви цветя се смесваше, носен от лекия бриз, докато тичаха покрай дърветата. — Талън се е погрижил.

Слава на бога!

— Кърджаните не са имали възможност да ѝ инжектират вируса? — Облекчението започна да вибрира по нервната ѝ система, карайки кожата ѝ да настръхне.

— Не. Кара и бебето са добре.

Ема се спъна и ѝ трябваше миг, за да влезе отново в крачка с помощта на краля.

— Казала ти е за бебето?

Дейдж ѝ се ухили, а слънцето, проникващо през клоните, целуна бронзовата му кожа.

— Не — той стегна хватката си, — усетих пулса на бебето, когато днес Талън изнесе Кара от изследователската лаборатория на Кърджаните. Да разбирам ли, че е казала на теб?

— Не — усмихна му се отговор Ема, — психични сили. Е, в повечето случаи.

— Ах. Чудех се дали си емпат като Кара. Учен с психически сили, а? — Дейдж дори не се бе задъхал, а бягаше, докато кръвта се стичаше от раната на рамото му.

Реалността се стовари върху нея с пълна сила.

— Да. Учен, помогнал да бъде създаден вируса, който би могъл да убие всички вампирски половинки, включително и сестра ми.

Дейдж поклати глава, забавяйки крачките си.

— Не. Кърджаните не са разработили Вирус-27, за да убият половинките ни. — Той спря и облегна гръб на едно дърво, а кръвта му се стичаше по шестте идеални коремни плочки, които заслужаваха да бъдат поставени на билборд. — Трябва да затворя тези проклети рани.

Ема освободи ръката си от неговата и се приведе напред, опирайки ръце на коленете си, докато се мъчеше да си поеме дъх, прасците ѝ протестираха срещу рязкото спиране.

— Човек би си помислил, че след цялото бягане от Кърджаните би трябвало да съм в по-добра форма. — Дробовете ѝ горяха. Бягаше от копелетата цели пет изпълнени с ужас седмици, преди най-накрая

да я заловят. Тя погледна към пътеката, по която бяха дошли, а адреналинът накара кожата ѝ да настръхне. Дали Кърджаните ги преследваха?

Чакай малко.

— Вирус-27? — Тя извъртя глава. — Какво имаше предвид с това, че не е създаден да убива? — Тя бе мислила, че лабораторията ѝ разработваше лек против рака. А не за начин, по който генетично да навредят на вампирските половинки като сестра ѝ.

— Ами... — Сребърните му очи блестяха от честност, разгаряйки нежелана топлина в стомаха на Ема. — Какво знаеш за вампирското единение?

Топлината се превърна в силно изчервяване, което се насочи към лицето ѝ.

— Само това, което ми каза Кара, докато днес бяхме заключени от Кърджаните в една стая. Тя също... ами... показва ми маркера на задника си. — Дизайнът на маркера бе като татуировката на рамото на Дейдж.

Две трапчинки грейнаха на лицето на Дейдж.

— Да, добре. Когато открием половинките си, на дланта ни се появява маркер. Той трансформира половинките ни по време на секс и превръща обикновената човешка жена в безсмъртна.

Лицето на Ема пламна още по-силно и ѝ се наложи да положи усилия, за да се фокусира върху генетичните промени, за които ставаше въпрос, и в същото време разтягаше прасците си.

— Половинките ви винаги ли са хора?

— По-скоро не са вампири. Вампирите са само мъже. — Той се оттласна от дървото и сетивата ѝ се изпълниха с аромата на сандалово дърво, кожа и кехлибар. Мощ. — Маркерът променя човека и двадесет и трите двойки хромозоми стават двадесет и седем.

Ученият в Ема изкреця невярващо.

— Вампирите имат двадесет и седем хромозома?

— Не. Ние и Кърджаните имаме тридесет.

Тя поклати глава.

— Значи Кара има двадесет и седем хромозома и е безсмъртна?

Налагаше се Ема да се върна колкото се може по-скоро, за да вземе кръвни проби. Нямахше да го повярва, докато пред себе си не видеше пълни лабораторни изследвания.

— Да. И като половинка е в безопасност от докосването на всеки друг вампир или Кърджан. Наричаме го алергия на обвързването. — Той затвори очи, дишайки дълбоко, докато дупките в тялото му ставаха все по-малки. — Брат ми Джейс опита да целуне обвързана жена преди около век и в замяна получи кървящи рани около устата и агонизираща болка. — Дейдж се усмихна на спомена.

— Значи моето изследване е използвано за вирус, който да създаде лек срещу алергията на обвързването? — Тя се бе надявала да създаде изкуствен вирус, който да напада клетките на рака.

— Мислим, че това е една от целите. Вирусът атакува двадесет и седмата хромозома, затова брат ми Кейн го нарече Вирус-27. Вярваме, че в двадесет и седмия хромозом се крие причината за връзката между половинките. Кърджаните искат да откраднат половинките ни. — Дейдж насочи тъмния си поглед към нея.

— Защо? Имам предвид, защо не си намерят свои половинки?

— Ах. Ами, половинките ни са жени със специални способности. Психични дарби, лечители, емпати... и вие не се срещате под път и над път. — Той погледна към слънцето, което започваше да залязва. — Има доста силна теория, че хората със специални способности са потомци на народа Феи, които са братовчеди на вещиците.

Вещици? Няма начин... тя беше учен, по дяволите. А намекът му, че е потенциална половинка, не би трябвало да кара пеперуди да пърхат в стомаха ѝ. Желанието да опознае света, в който психичните ѝ способности не просто имат смисъл, но са и приети, се бореше с нуждата ѝ да защити своя трудно спечелен, добре уреден живот. Концентриране. Трябваше да се концентрира.

— Значи Кара и бебето са в безопасност от Кърджаните, докато са защитени от вируса?

— Да. В безопасност са от Кърджаните. — Дейдж разтегна ръцете си, погледът му се насочи към гората пред тях, явно отбягвайки нейния.

От тона му се плъзна тревога по гръбнака на Ема. Нещо тревожеше краля.

— От кой не е в безопасност сестра ми? — Милостиви боже! Дали Талън не беше опасен? Или... — Да не би нещо да не е наред с бебето?

Дейдж застина и потърка брадичката си, изпращайки още тревожни вибрации по гръбнака ѝ.

— Вероятно не.

— Вероятно? — Не бе достатъчно добро. Никак не бе достатъчно добро.

Сребърните му очи потърсиха лицето ѝ, изучавайки я с поглед, докато тя не вирна брадичка. Той си пое дъх.

— Скоростта на бременността е нечувана за нашия народ. Физиологията на Кара все още се променя от такава на човек към тази на безсмъртна... никоя половинка не е забременявала толкова бързо. Обикновено отнема десетилетия, дори векове на опити, докато се стигне до успешно зачеване.

Е. Браво на него, че не захароса истината.

— Успешно зачеване?

— Ами, да. Очевидно създаването на безсмъртно дете не е лесна работа. — Макар да се усмихваше, в удивителните му очи все още се четеше тревога.

— Но ти имаш четирима братя. — Колко трудно можеше да бъде. Дейдж сви рамене.

— Знам. На родителите ми им е отнело три века в опити и внезапни аборти, докато най-накрая се родя. След това братята ми са се появили бързо след мен. Не мога да го обясня.

Тя имаше нужда от лаборатория и от кръвни проби от всички тях. Със сигурност имаше рационално обяснение за всичко това... правилното изследване беше единственото, от което се нуждаеха. Науката можеше да обясни абсолютно всичко. Без значение какви видове генетики са замесени.

Той се пресегна и сграбчи ръката ѝ.

— Да бъдеш половинка само по себе си носи голяма опасност, Ема. Трябва да го разбереш още сега. — Затичвайки се, той я повлече след себе си.

Тя нямаше никакво намерение да бъде половинка на вампир, без значение какво казваха сънищата ѝ.

— Какво ви става с този примитивен език? Имам предвид, ако вярваме, че легендите за вампирите са истина, вие сте сравнително безсмъртни и по тази логика би трябвало отдавна да се превъзмогнали всичко първобитно от типа на „моята половинка“?

Отговорът му беше тих смях.

— Сравнително безсмъртни? Можем да бъдем убити от обезглавяване, както и Кърджаните. — Ръката му се стегна около нейната, докато тичаха покрай дърветата. — Дори за миг не си мисли, че собственическото „моята половинка“ е древна терминология. Пасва идеално.

Косъмчетата на тила ѝ настръхнаха от предупреждението, докато крайниците ѝ се изпълниха с топлина. Поглед към небето я откъсна от мислите ѝ. Слънцето вече се скриваше зад планините. Времето им изтичаше.

ГЛАВА 2

Прах погъделичка носа на Ема и полепна по коленете ѝ, когато коленичи до Дейдж, докато последните лъчи на светлината проникваха в тъмната пещера. Бяха тичали почти два часа, докато стигнат до хълмовете и беглото прикритие на планините. Драскане някъде в края на малкия тунел накара Ема потръпне, но тя се опита да прогони мисълта за прилепите. И паяците. Имаше истински чудовища, за които да се тревожи.

Тя насочи вниманието си към Дейдж, който седеше до стената, а по широките му гърди се стичаха вадички кръв, които попиваха в дънките му. Той седеше неподвижно вече петнадесет минути, опитвайки да затвори раните по тялото си, но без особен успех.

Звукът от покашлянето ѝ проехтя в малката пещера.

— Боли те, трябва да се нахраниш.

Той повдигна едната си вежда, арогантен въпреки болката.

— Да се нахраня? Гледаш прекалено много телевизия, любов.

— Не пиеш ли кръв?

— Пия. По време на екстремни ситуации като битка или секс. Но за вечеря предпочитам хубава пържола с чаша каберне. — Усмивката му се превърна в гримаса.

— Бих казала, че това е екстремна ситуация. — Ароматът на кръвта му, караше сетивата ѝ да се напрягат. Тя може да нямаше емпатските способности на сестра си, но дори Ема можеше да почувства вибрациите от болката, която изпитваше краля. — Имаш нужда от кръв.

Той вирна брадичка, предизвикателството блестеше в опасните му очи.

— Нима?

През нея премина вълна от раздразнение.

— Да! — Макар че трябваше да я спасяват заради войната на неговите хора, той се бе изправил срещу няколко чудовища, за да я спаси, и тя нямаше как да не му отвърне със същото.

— Не е нужно да ми отвърщаш със същото. Не ми дължиш нищо. — Той затвори очи и облегна глава на стената. — И макар Кърджаните да те въвлякоха в това, използвайки лабораторията ти за изследванията си, много скоро ще разбереш, че точно тук ти е мястото.

Мамка му.

— Чуй ме, вампире, ще ми покажеш уважението, което заслужавам, и ще стоиш далеч от главата ми. — Супер. Точно това й трябваше. Мъжът, който разпалваше най-порочните й фантазии, още откакто бе тийнейджър, да четете мислите й.

Пълните му устни се извиха в усмивка.

— Извинявам се. Не съм тук на сто процента... блокирането изисква усилия.

— Пробвай.

— Обещавам, че ще опитам. — Той остана със затворени очи.

Тя се опита да се концентрира върху всичко друго, но не и върху болката на краля.

— Колко си възрастен?

— Три века и половина.

Уау!

— От колко време си крал?

— През всичките тези години, като изключим първите двадесет и пет. Родителите ни бяха убити от Кърджаните, затова аз трябваше да заема трона. — Гласът му бе станал остър от болката. — Дълги години бяхме във война, преди да подпишем пакт за мир. Той приключи миналия месец.

— Когато Кърджаните ме откриха. — Вината се спусна надолу по гръбнака на Ема. Тя бе завела чудовищата направо при Кара и Джейни, малката дъщеричка на Кара. Още две надарени жени.

— Да. — Дейдж разтегна тила си, поемайки рязко въздух. — Открили са те, докато са използвали лабораторията ти за изследванията си. — Лека усмивка изви устните му. — Сигурно си доста добра в работата си.

— Достатъчно добра да се досетя, че не работя над лек за рака. — Никога нямаше да забрави нощта, в която късно вечерта се бе върнала в лабораторията и бе открила двама Кърджани да говорят с възрастния й шеф. — Видях Кърджаните и веднага избягах. — Беше

изпратила флаш драйва си на една приятелка и оттогава бягаше непрестанно.

— Ще ни е от полза, ако си спомниш всичко, което можеш, за проучванията — каза Дейдж и пребледня още по-видимо.

— Знам. — Тя се наведе напред, молейки се кървенето му да е спряло. Алена прясна кръв се стичаше по мускулестите му гърди. Татуировката му сякаш ѝ нашепваше за тайните, които криеше, и разпалваше всички нервни окончания по кожата ѝ. Маркерът на Кеърс. Бърз поглед към ключицата и шията му разкриха още няколко дупки от куршуми, от които се процеждаше кръв. Бяха по-малки отпреди, но въпреки това кървяха.

Това бяха първите рани от огнестрелно оръжие, които виждаше. Баща ѝ бе стрелял по нея, докато я преследваше из гората, но никога не я бе улучвал.

— Зелената светлина от пистолетите на Кърджаните приличаше на лазер. Защо на шията ти има дупки от куршуми?

— Светлината е лазер, който се превръща в куршум, щом срещне плът.

Оръжия за раняване на безсмъртни. Един господ знае каква вреда биха нанесли на смъртен човек. Тя въздъхна.

— Мислиш ли, че Кърджаните са наблизко?

Той поклати глава, без да отваря очи.

— Не. Не усещам злото им в близост до нас. Вероятно ще сме в безопасност за няколко часа, но след това отново трябва да се преместим.

Няколко часа? По дяволите. Той ѝ бе нужен във форма за бой.

— Ако пиеш от кръвта ми, ще се възстановиш ли по-бързо?

Клепачите му се повдигнаха, разкривайки онези уникални сребърни очи, които я преследваха в сънищата ѝ от петнадесет години. Сега те бяха изпълнени с глад, чист и първичен.

— Да.

Ема си пое дъх. Дрезгавият тембър на гласа му помилва нервните окончания, които тя не желаше да притежава.

— И няма да стана вампир?

Трапчинките му се появиха отново, намигайки ѝ.

— Не. Вампирите се раждат, не се създават.

Страхът се бореше с проклетото ѝ любопитство, докато най-накрая не прошепна:

— Добре. — Тя протегна китката си и стисна здраво очи. И зачака. Бризът извън пещерата довя вътре борови иглички и листа през малкия вход, карайки я да потръпне. Най-после тя отвори очи, поглеждайки го раздражено.

— Какво?

Посягайки със здравата си ръка, той пъкна пръст под брадичката ѝ и вдигна лицето ѝ към своето, докато погледите им се срещнаха.

— Искам шията ти.

Нисък и дрезгав, гласът му изпрати топка от нужда към стомаха ѝ. Невероятно директен.

— Ъм, ами, защо? — Умът ѝ се рееше, докато тя се бореше с нуждата да насочи поглед към устните му. И, разбира се, изгуби борбата. Той прокара език по пълните си устни. Нуждата буквално разяждаше тялото ѝ. Как го правеше?

Той изчака отново, докато тя се фокусира върху него, а в очите му блестеше пълна увереност, когато срещна нейните.

— Чакам да те вкуся от векове... не искам да протягаш китката си към мен и да гледаш в другата посока.

— Какво искаш? — не биваше да пита това.

Вместо отговор той посегна към нея със здравата си ръка, и я повдигна, настанявайки я в скута си. Тя би трябвало да възрази, но ненатрапчивата му сила и топлата му длан на бедрото ѝ накараха дъха да заседне в гърлото ѝ. Завладяващо. Толкова истинска, сурова мощ. Тя притисна и двете си ръце към здравите, ненаранени мускули на гърдите му, за да запази равновесие. Ерекцията му лежеше дебела и твърда под нея и ѝ се наложи да се бори с порива да не стисне бедра срещу краката му.

Той я наблюдаваше през полупритворените си клепачи, а ръката му започна да разкопчава памучната ѝ риза.

— Какво правиш? — попита тя, останала без дъх.

— Не искам да изцапам с кръв ризата ти. — Погледът му попадна върху гърдите ѝ, които се надигаха под обикновения бял сутиен. В сребърните му очи пламна огън и тя простена.

— Това е достатъчно — каза тя, покривайки ръцете му със своите.

Кимайки, той нежно постави ръцете ѝ на бедрата си, преди да хване горния край на ризата и да го плъзне надолу по ръцете ѝ. Долните копчета останаха закопчани, и поради тази причина ръцете ѝ се оказаха в капана на тъканта.

Той я прикова с погледа си и гладът, който тя прочете в него, отне дъха ѝ.

— Ще ми дадеш ли кръвта си?

Ема кимна, съсредоточена върху мъжа пред себе си.

Остри резци замениха кучешките му зъби и той простена, посягайки, за да обгърна с ръка главата ѝ и да я обърне леко настрани. Шията ѝ се опъна и вълна от възбуда премина през цялото ѝ тяло. Всеки мускул в нея крещеше, че трябва да бяга. Другата му ръка сграбчи бедрото ѝ, изви се и се плъзна нагоре към голото ѝ рамо, приковавайки я към себе си.

Нямаше да му избяга.

Придърпвайки я по-близо, той зарови лице в свивката между шията и рамото ѝ. Тя се напрегна, подготвяйки се за болката. Но вместо това той покри с нежни целувки вената, в която пулсът ѝ биеше лудешки. Ема почувства милувката до самата сърцевина на тялото си.

Той пое дъх, плъзвайки устни по ключицата ѝ и нагоре към ухото ѝ, което ухапа.

— Ухаеш на ром с подправки и праскови. — Той дишаше срещу кожата ѝ, а ръцете му я държаха на място неподвижна. — В някои сънища можеш да те помириша, но никога толкова силно. Никога така изцяло. — Той повдигна глава, поемайки си дълбоко дъх. — Никога не съм те усещал така, че да съм готов да направя всичко, само за да те имам.

Бърз като пепелянка той я ухапа.

Резците му пробиха кожата ѝ. Ема извика и затвори очи.

Кръвта ѝ кипна.

Сурова нужда се роди дълбоко в тялото ѝ, изгаряйки я до самото ѝ ядро. Без да я е грижа достатъчно, че да спре или да се замисли, тя се притисна към него, той бе толкова твърд, толкова голям. Устата му засмука по-силно и зърната ѝ се превърнаха в набъбнали остри връхчета от силната нужда. Нещо в утробата ѝ се изви, умолявайки за него. Той продължаваше да пие и тя експлодира на хиляди парченца. Пещерата сякаш блесна в бяло, когато оргазмът премина през нея със

силата на мощно торнадо. Тя се отпусна срещу него, стоейки изправена единствено заради ръцете му, които я обгръщаха.

Затваряйки раничката, той плъзна език по кожата ѝ, карайки я да потрепне, почти изпаднала в несвяст. Той я задържа на място и повдигна глава към нея, поглеждайки лицето ѝ.

Би трябвало да се чувства засрамена, но пред погледа ѝ, пред мозъка ѝ се бе спуснала мека, топла пелена.

— Ема?

Тя вдигна натежалите си клепачи и опита да се фокусира.

Очите му горяха по-силно и от разтопена стомана.

— Желая те.

— Знам. — Тя седеше върху доказателството за желанието му. Твърдо и тръпнещо. — Но ние тъкмо се запознахме — само преди няколко часа.

Ръцете му се плъзнаха надолу, за да обгърнат нейните и да я дръпне към себе си.

— Сънувала ли си ме?

— Да. — Тя едва сподави стона, който се надигна в нея, когато горещината отново започна да се трупа в тялото ѝ.

Погледът му се насочи към гърдите ѝ и ръцете му трепнаха, когато върна погледа си отново нагоре.

— От колко време?

Тя отмести поглед от него, избягвайки въпроса му, за да види, че дупките от куршумите са се затворили в здравословна мъжка плът, а голямата рана от корена се сви, докато не изчезна напълно. Гърдите му изглеждаха така, сякаш никога не е бил ранен.

— Вече си добре.

— Да. Зададох ти въпрос.

Би казала, че арогантността му се е завърнала заедно с оздравяването, но наистина, въобще някога изчезвала ли е?

— Наясно съм с това, Дейдж. — Задъханият ѝ глас съсипа ефекта от сарказма.

Той я пусна, за да вземе захвърлената си на пода тениска и да изтрие останалата кръв от тялото си.

— Тогава ми отговори.

Тя сви рамене.

— Петнадесет години. — Откакто бе влязла в пубертета.

Удоволствие премина през силното му лице и той хвърли тениската си настрани.

— Аз те сънувам от двеста години. Бих казал, че вече се познаваме доста добре.

Тя се ухили.

— Това ли е начина ти да направиш ход?

Погледът му потъмня.

— Не. Това е. — Едната му голяма ръка обгърна гърдата ѝ и я притисна.

Тя се задъха, борейки се с абсолютно абсурдната нужда да се отърка в него.

Желание и намерение изпълваха очите му. Свободната му ръка сграбчи косата ѝ, побутвайки устните ѝ към своите. Чист буен огън лумна във вените ѝ, когато безсмъртния направи своя ход.

Пъхвайки език в устата ѝ, той я вкуси, наслаждавайки ѝ се, притискайки я по-близо до себе си. Умът ѝ се завъртя, гърдите започнаха да я болят от силната нужда. Почти сякаш бе прочел мислите ѝ, той пъхна единият си палец под сутиена ѝ, завъртайки го около твърдото връхче. Тя простена в устата му, а двете ѝ ръце се вкопчиха в раменете му, дърпайки го към себе си.

Той изостави устните ѝ, прокарвайки горещи целувки по челюстта към шията ѝ, където я ухапа игриво. Облягайки се назад, той смъкна ризата ѝ по-надолу, а чевръстите му пръсти разкопчаха сутиена ѝ, избутвайки чашките настрани. Очите му блестяха горещи и гладни, преди да сведе глава и да обхване едното връхче с устни.

Тя простена, ръцете ѝ сграбчиха косата му, притискайки лицето му към себе си. О, господи! Чиста неподправена нужда изпълваше всяка нейна пора, всеки нерв, трупайки се и създавайки копнеж, който само Дейдж можеше да задоволи. Той смучеше силно, докато едната му ръка се плъзна по бедрото ѝ и, пъхвайки се под ръба на дънките ѝ, обхвана задните ѝ части. Грапава и топла, дланта му започна да я стиска нежно.

Чакай, нещо трепна в далечната част на ума ѝ. Нещо за...

— Дейдж! — Тя се отдръпна назад и гърдата ѝ се изплъзна от устните му с тих звук.

— Какво? — изръмжа той, очевидно недоволен, насочвайки се отново към гърдите ѝ.

Тя стегна хватката си и дръпна косата му.

Той застина, а очите му блеснаха опасно.

— Какво?

— Ръката ти. — Тя си пое дъх, опитвайки да се фокусира, опитвайки да прогони нуждата. — Ръката ти.

— Какво за нея? — Той отдръпна ръката си, за да я погледне.

В отговор на това тя пусна косата му, сграбчи ръката му и я обърна с дланта нагоре, свивайки пръсти около китката му. На дланта му имаше изобразен символ, много сложен и черен. Линиите се кръстосваха и извиваха, а в средата им имаше изписана в плътно черно буквата „К“. Малка версия на татуировката му.

— Маркерът — каза той, а гласът му стана по-плътен.

— Маркерът — потвърди тя. Точно сега щеше да се наложи да си изяснят някои неща. Виденията ѝ никога не лъжеха и сега трябваше да защити и двама им. — Няма да бъда маркирана, Дейдж. — Тя преглътна и се опита да прочисти ума си.

Той повдигна едната си вежда.

— Маркерът се появява само тогава, когато докоснем половинката си, любов. Пих от кръвта ти и той се появи. — Челюстта му се стегна. — Ще бъдеш маркирана.

Темпераментът ѝ започна да води битка със страстта.

— Не.

Пълните му устни се извиха.

— Трябваше да се досетя, че кралицата на Реалм ще бъде трън в задника ми.

Кралицата? Тя се покашля.

— Не съм ничия кралица, Дейдж. Няма начин! — Тя се размърда срещу него, въртейки очи.

Посягайки, той допря топлия си показалец под брадичката ѝ и го плъзна надолу, рисувайки пътечка, докато не спря над лявата ѝ гърда. Разпери длан, поставяйки я над сърцето ѝ.

— Сигурна ли си за това, любов?

Предателският малък орган тупна силно срещу дланта му.

— Да.

Той навлажни устни.

— Тогава какво ще кажеш тази нощ да е само за тази нощ?

— Тази нощ? — Тя се залюля срещу него. — Ами Кърджаните?

— Точно сега не са никъде наблизно. — Той вдигна глава и вдиша дълбоко, сякаш търсеше отговор от Вселената. — С малко късмет ще ни търсят в източните планини, точно затова тръгнахме на юг. Имаме няколко часа, преди да ни се наложи да се местим. Та, какво ще кажеш за тази нощ?

Тази нощ звучеше добре и дебнещата опасност добавяше тръпка вълнение в цялото преживяване. Дейдж беше преследвал сънищата ѝ от години и тя заслужаваше една нощ с него. Само една.

— Добре. Но без маркиране и без ровене в мислите ми. — Той не биваше да научава какво бе разкрило видението ѝ.

Какво би могло да бъде.

Сграбчвайки висящата ѝ риза с две ръце, той дръпна силно. Последните копчета се разхвърчаха към земята. Тя възкликна, забравяйки всичко за бъдещето.

Само настоящето бе от значение.

Той смъкна ризата и сутиена ѝ.

— Мисля, че мога да забавлявам и двама ни, без да те маркирам или да влизам в мислите ти... поне тази нощ. — Ръцете му се преместиха на гърдите ѝ, милвайки, изучавайки и оценявайки ги. — Толкова си красива, любов.

Изчервяване от желание се надигна от гърдите към лицето ѝ. Тя прокара длани по мускулестите му гърди към твърдите коремни плочки. Най-после. Най-после го докосваше. Толкова много сила... напълно достойна за крал.

Тя разкопча копчетата на дънките му и погледът ѝ срещна неговия, докато спускаше надолу ципа. Дъхът ѝ излизаше на кратки тласъци. Тя беше повече от идеална за него, както щеше той скоро да разбере. Ема се наведе напред и леко ухапа кожата му, както бе мечтала толкова пъти. В реалността вкусът му бе още по-добър. Силният и солен мъжки вкус замая главата ѝ, щом прокара устни по шията му. И тогава го ухапа.

Той простена тихо, ръцете му се преместиха на кръста ѝ, притискайки я към себе си. Тя отвори сетивата си за него. Ритъмът на сърцето му ехтеше в главата ѝ, и тогава той... замръзна.

Повдигна глава и подуши въздуха. Затваряйки очите си, той изруга. След това грабна ризата ѝ и бързо пхна ръцете ѝ вътре, хващайки здраво предните краища.

— Какво има? — Стомахът ѝ се сви от страх. — Да не би Кърджаните да са ни намерили?

— По-лошо. — Дейдж я отмести настрана и се изправи, преди да ѝ помогне да стане.

Двама мъже се появиха на входа на пещерата... мъже, които познаваше от сънищата си.

— Братята ти?

— Да.

Умът ѝ се завъртя. През тялото ѝ ехтеше празнина, която може би никога нямаше да бъде запълнена.

— Защо това да е по-лошо? — Тя пое ръката му, придържайки ризата пред гърдите си с треперещи пръсти.

— Защото тях не мога да ги убия — намусено каза Дейдж и я задържа навън. Той кимна на зеленоокия брат, който стоеше най-отпред. — Добре е да знам, че сте последвали заповедите ми и сте подсигурили лабораториите. — Той насочи вниманието си към брата с бакърено медни очи. — Една дума, Джейс, и ще изтръгна югуларната ти вена.

Джейс мъдро запази мълчание, макар че искрите в очите му се смееха достатъчно силно и без да издава нито звук.

Другият мъж обаче, реши да хвърли предпазливостта на вятъра.

— Здравсти, Ема. Аз съм Конн. — Той плесна Дейдж по гърба. — Не можехме да оставим краля ни да пропусне бала, нали така?

Бал? Какъв бал?

ГЛАВА 3

Дейдж закопча ръкавелите си с оникс, докато се обличаше в семейните помещения, а гневът кипеше под кожата му. Да бъде толкова близо, че почти да я вкуси...

— Конн и Джейс са се скрили някъде в този проклет хотел — кимна брат му Талън, подръпвайки черната си папийонка.

Дейдж не успя да скрие усмивката си. Да накараш Талън да облече смокинг бе като да наденеш туту поличка на леопард. Брат му бе създаден да носи изтъркани джинси и бойни кубинки.

— Изглеждаш хубавичък в смокинг, братко. Половинката ти ще въздиша от кеф.

Лекият удар, който Талън нанесе, би могъл без проблем да убие човек.

— Млъквай. Впрочем, хубавичък маркер имаш на дланта си.

Маркерът болеше като оголен нерв на зъб, а се бе появил едва предишната нощ. Налагаше се да бъде приютен върху кожата на Ема. Веднага.

— Тя не иска да бъде маркирана. — Болеше го дори да изрече думите. Не я бе виждал, откакто я предаде на Кара, за да може Ема да си почине, докато той цял ден се занимаваше с делата на Реалм.

Талън се ухили.

— Не мога да я виня. Маркирането е примитивно, неандерталско и абсурдно.

— Неандерталско? Кара хич не си мери думите, както виждам. — Мамка му, но Дейдж обожаваше снаха си. Той приглади тъмната коса на челото си и изпъна самото си, докато погледът му се рееше из апартамента с дебел килим и кръгли бежови столове.

— Да, знам — Талън изсумтя развеселено, — но маркерът е нужен за защитата им... за да им предаде както нашите защитни умения, така и безсмъртността ни. Няма друг начин... и друг избор.

Дейдж се засмя.

— Животът за теб е черно и бяло, нали? Планираш, биеш се, завладяваш и се прибираш у дома. — Брат му бе идеален на поста си главнокомандващ на армията на целия Реалм.

— Да. — Талън провери повторно оръжието на кръста си. — Ти си добър крал и короната ти подхожда. — Златните му очи блеснаха. — Но в този случай, точно този път, дипломацията да върви по дяволите. Намери жена си и я маркирай.

Докато брат му бе деликатен колкото земетресение десета степен по Рихтер, Дейдж се надяваше да съблзни половинката си, а не да я завладее. Или поне на първо четене. Но каквото и да предприемеше, крайният резултат щеше да бъде един и същ. Най-после щеше да докосне кралицата си. Допивайки гроздовата си енергийна напитка, той извъртя рамене, поставяйки собственото си оръжие на място.

— Не сме се въоръжавали за колоквиума от векове.

— Ти не си. Аз винаги съм бил въоръжен. — Талън закрепил нож на прасеца си. Стаите на семейството бяха добре охранявани, но щом влязат в голямата бална зала, щеше да има прекалено много гости, за да са сигурни в безопасността. Вампири, шейпшифтъри и вещици в изобилие. Всичките лидери в Реалм... симпозиум, равен на този на Обединените нации. Талън закрепил още един нож на мястото му и смъкнал крачола си. — Трябва да спреш да пиеш този боклук.

— Защо? — Безсмъртието имаше и своите предимства. — Позволил съм си един порок.

Талън се ухили.

— Това е тъп порок. Поне на проклетия колоквиум ще пием уиски.

Дейдж сви рамене.

— Знам, че искаше да отложи колоквиума, но няма как да изчакаме с войната срещу Кърджаните. Точно сега е нужно да наблегнем на дипломацията.

— Знам. Тази година Портланд беше добър избор за събитието. Лесно е да се отпътува оттук при нужда. — Талън се върна на главната тема. — Ще маркираш ли Ема, или не?

Дейдж сподави едно ръмжене.

— Разбира се. — Неговата синеока красива учена най-добре скоро да се сдобие с маркера му... колкото по-скоро, толкова по-добре. Беше чакал векове, за да я открие.

Чакането бе свършило.

— Ах, имам новина. — Талън се завъртя на токовете на новите си вечерни обувки, без съмнение мечтаейки си да е с бойните си кубинки. — Кара е бременна.

Дейдж обви ръка около силните рамене на брат си.

— Поздравления. Ще имате прекрасен син.

— Сигурен ли си? Имам предвид, виждал ли си сина ми във виденията си? — Погледът на Талън никога преди не е бил така несигурен.

Дейдж се насили да се усмихне.

— Не... което значи, че няма за какво да се тревожим. — Поне се надяваше. Той се покашля, търсейки правилните думи. — Мисля, че за известно време ще е добре да се концентрираш върху стратегиите и охраната. — Брат му беше стратегически гений, талант, който беше много полезен Реалм.

Талън се усмихна.

— Нима?

Освен това брат му бе познат и със смъртоносния си темперамент.

— Да. Във война сме и трябва да се фокусираме върху това да направим план, в който да включим както клановете на шифтърите, така и сборището. Трябва да се организираме.

— Няма да стоя на скамейката. — Един мускул започна да потръпва на квадратната челюст на Талън, ясен знак, че скоро щеше да последва размяна на удари.

Дейдж се подготви. Мразеше, че трябва да нарича задника на брат си точно преди бала. Но, по дяволите, щеше да е добър начин и двамата да изпуснат парата.

— Много добре знаеш, че планирането на битката е по-важно от стрелянето с пистолета.

Златните очи блеснаха.

— А ти много добре знаеш, че никоя бойна стратегия не минава по план. В битката съм добър колкото и Конн.

Заедно двамата бяха непобедими.

— Знам това.

Талън въздъхна.

— Дейдж, оценявам го, наистина. Но моята работа е моя работа и имам нужда да я свърша като хората, без значение дали половинката ми е бременна, или не.

— Знам. Но с Джейни и с бебето, което е на път, мисля, че имаш много неща, за които да мислиш.

— Да, и ако нещо се случи с мен, знам, че ще се грижиш за Кара, Джейни и бебето. Във война сме, Дейдж. — Талън го тупна по рамото. — Не можем да обърнем гръб на дълга си, без значение какви причини имаме. — Той се ухили. — Хайде да намерим половинките си.

Няколко апартамента надолу по коридора Ема прехапа устна, докато нагласяше полите си. В единия момент бягаше през тъмната гора, за да спаси живота си, докато по петите ѝ вървяха зли, безсмъртни чудовища, а на следващия ден седеше облечена в най-прелестната синьо-сива бална рокля, която може да си представи човек. Пристигнаха в хотела в Портланд през ранните часове на сутринта и тя дори бе имала време да поспи, преди отново да се събере със сестра си. А сега се готвеше да се превърне в Пепеляшка.

Погледна надолу към красивата дреха и въздъхна. Корсетът избутваше нагоре гърдите ѝ и пристягаше талията ѝ, преди да се спусне надолу в прекрасни дипли. Сребърните обувки с десетсантиметрови токчета я караха да се чувства като принцеса. Тя се опита да се върне в реалността.

— Трябва да се обадя на Хенри в лабораторията и да видя какво се случва.

Кара вдигна поглед от мястото си на дивана, изглеждайки по-красива от всякога, облечена в светла златиста рокля, заради която прелестната ѝ кестенява коса изпъкваше още повече.

— Защо? Дейдж в момента строи лаборатория. Предположих, че ще искаш да работиш там.

— Животът ми е в Бостън, Кара, или поне беше. Хенри е добър приятел и отличен лабораторен партньор. Сигурна съм, че е нямал идея какво е вършил Дейвис.

— Да, добрият стар Дейвис, твоят зловец шеф. — Кара извъртя очи. — Добър план да се сдуши с Кърджаните, за да си намери спонсор за изследванията. Какво би могло да се обърка?

— Трябва да разбере какво се случва в лабораторията, но днес никой от телефоните в хотела не работи. Не ми харесва да ме държат тук по този начин. — Въоръжени охранители патрулираха в коридорите пред стаите на семейството. Дейдж бе зает с делата си през целия ден и все още не се бе появил. Бе срещнала грамадния си нов зет по-рано днес, когато Талън дойде, за да се запознаят. Мъжът беше опасен, в това нямаше съмнение. Точно като по-големия си брат.

— Знам — Кара приглади косата си, — но сме в опасност и по тази причина предполагам, че охраната трябва да е затегната. Не можеш ли просто да се насладиш на бала тази вечер? — Тя се усмихна. — С черната ти коса, опъната назад, и тези твои сини очи приличаш на спящата красавица.

Ема извъртя очи.

— Поне роклята е подходяща. — Истината бе, че за нея бе предоставен цял гардероб. Вампирите умееха да се обличат. Тя въздъхна. — Просто се чувствам в капан, както като бяхме деца. Вчера, бягайки през гората, мислех единствено за всичките пъти... — Болка сви стомаха ѝ.

Кара кимна, а усмивката ѝ изчезна.

— Знам. За всичките пъти, в които бягахме от татко и побоищата му. Какъв боклук — Тя изпъна рамене. — Но оцеляхме. Сега сме тук.

Ема кимна.

— Да. Ти искаш да бъдеш тук, нали? — Тя фокусира поглед върху малката си сестра, опитвайки да разтвори психичните щитове, които можеше да притежава Кара. Дали бебето бе добре?

Кара се засмя, завъртайки интригуващата златна гривна около ръката си.

— Да, Ема. Няма нужда да планираш бягство тип „Лъки и Етел“. Обичам Талън и искам да остана с него.

Облекчение изпълни Ема. Добре. Без значение какво се случеше с нея, щеше да има кой да се грижи за Кара и Джейни.

— Е — Кара повдигна едната си вежда, — излъчваш облекчение на силни вълни. Да не би да правиш планове за собственото си бягство.

Проклет емпат.

— Разкарай се от емоциите ми, сестричке. Нямам нужда от никакви планове, за да изляза през вратата. Не могат да ме държат тук.

— У дома имаше работа за вършене.

Кара приглади полите си.

— Освен облекчение, усещам и загриженост. Какво интрига плетеш?

Ема прочисти гърлото си. Ако Кара не бе загрижена за бременността си, нямаше начин точно сестра ѝ да посее семенцето на съмнението.

— Интрига? Сериозно? Всичко, което знаем за генетиката, за интелигентните същества на тази планета, се промени, цялата ни реалност се промени. Имам предвид, вампирите наистина съществуват.

Кара се засмя.

— В науката винаги има нови открития, Ем. Това не е по-различно от останалите.

Е, това бе истина. Ема кимна.

— Искам да ти взема кръв и да направя карта на ДНК-то ти.

— Да, определено ще харесаш вампирската генетика — изсумтя Кара. — Както и вампирите. Какво ще кажеш за Дейдж? Сънуваш го от цяла вечност и сега той е тук. Нима просто ще му обърнеш гръб и ще си тръгнеш?

Не. По-скоро щеше да побегне. Ема отвори уста, за да отговори, но вниманието ѝ се насочи към племенницата ѝ, която изскочи от гардеробната, облечена в бяла рокличка с къдрички и блестящи обувчици.

— Много си красива, Джейни.

Четиригодишното дете плесна с ръчички и подскочи весело. Кестенявите къдрици на косичката ѝ заподскачаха около личицето ѝ, а сините ѝ очички блестяха щастливо.

— Искан ми се приятеля ми Зейн да е тук, за да ме види.

Ема се усмихна на Кара, знаейки много добре, че сестра ѝ се тревожи за приятеля, който посещаваше Джейни само в сънищата ѝ. Понякога психичните способности бяха по-скоро проклятие, отколкото дарба.

— Сигурна съм, че някой ден ще срещнем Зейн, Джейни.

Джейни се усмихна.

— Знам тайна.

Кара погледна към дъщеря си с широка усмивка на лице.

— Каква тайна? — Тя погледна питащо към Ема, която сви рамене.

Джейни се изкикоти весело.

— Не бива да казвам.

Слагайки ръце на ханша си, Кара погледна замислено.

— И кой го казва? Талън ли? — Гласът ѝ стана по-топъл, въпреки че в същия момент въртеше очи.

Джейни затисна уста с ръчички.

— Ъх, ъхъ.

— Изплюй камъчето, хлапе — каза Ема.

Малка бръчица се появи между очите на Джейни, докато детето мислеше. След това малката се изкикоти весело.

— Добре. Той смени деко... деко... ъм... деко...

— Декорацията? — предположи Кара.

— Да.

Ема се намръщи.

— Каква беше декорацията?

Копринената рокличка прошумоля, когато Джейни сви рамене.

— Някакви кристални неща.

— А каква е сега? — Кара нагласи няколко немирни къдрици на главичката на Джейни, а след това приглади малката ѝ пола.

— Красиви растения с малки цветчета. — Джейни изтича до Ема.

— О! — възкликна Кара, бузите ѝ се зачервиха леко, а в очите ѝ блесна влага.

Ема се усмихна. Като растителен физиолог Кара се чувстваше най-комфортно в обкръжението на растения или цветя.

— Талън има сладка страна.

Вратата зад тях се отвори рязко.

— Определено нямам. — Талън, с тъмна коса, стелеца се свободно по раменете му, влезе в стаята и посегна към Джейни, за да я заключи в прегръдките си. — Това беше тайна. — Той потърка носа си в бузката на детето и я целуна, преди да я пусне да стъпи отново на краката си. — Изглеждаш прелестно, малката ми. — Джейни подскочи и се засмя. Талън се насочи към съпругата си.

Ема надникна покрай него и едва успя да се сдържи да не зяпне глупаво с отворена уста. Дейдж стоеше на входа, облечен в черен

смокинг... мощен, мъжествен, излъчващ животински магнетизъм. Острите ъгли на лицето му караха уникалните му очи да изглеждат още по-магични. Дори облечен по последна мода, от него се излъчваше първична мощ.

Погледът му я обходи от глава до пети.

— Носиш цветовете ми, любов. — Той пристъпи напред и се наведе, за да целуне нежно бузата ѝ. — Скоро ще носиш мен — прошепна тихо, така че само тя да го чуе.

Обля я вълна от желание, но тя успя да събере сили да отстъпи назад. Обичаше нещата да са подредени, точно като епруветките в лабораторията ѝ. Нямаше нищо подредено в Дейдж и определено нямаше как да предвиди действията му. И всеки изход от ситуацията, който можеше да измисли, завършваше по един и същи начин... с унищожението на краля... заради нея. Тя поклати глава.

— Не! — По дяволите, гласът ѝ звучеше несигурен и задъхан.

Погледът му стана по-твърд, но той нямаше възможност да ѝ отговори, тъй като Джейни се хвърли в обятията му.

— Чичо Дейдж. Харесваш ли роклята ми?

Изражението на краля се промени на мига и гледката беше удивителна. Изражението му омекна и погледът му блесна, когато вдигна момиченцето и я сложи да стъпи на края на масата от черешово дърво.

— Прекрасна си, Джейни. — Усмивка изви ъглите на устните му.

— Като принцеса? — прошепна малкото момиченце.

Дейдж държеше малката ѝ ръка толкова деликатно и внимателно, че Ема нямаше как да не го забележи.

— Ти си принцеса, сърчице мое.

Усмивката, която разцъфна на лицето на племенницата ѝ, стопли сърцето на Ема. Странно облекчение изпълни ума ѝ. Безопасността на Джейни нямаше вече да лежи само на нейните рамене. Дейдж и Талън бяха повече от способни да опазят Джейни от всяко зло. В случай че се провали и не успее да излъже смъртта.

Талън прочисти гърлото си.

— Може би не бива да идвате на вечерята тази вечер. Въръжен съм, но...

Кара поклати глава.

— О, не, определено отивам. Ще оцелея. — Тя пхна едната си ръка в неговата и протегна другата към Джейни. — Хайде, скъпа.

Дейдж пусна малкото момиченце на пода.

— Идваме след вас. — Погледът му предизвикваше Ема да откаже.

Кара ѝ се ухили и поведе семейството си навън.

— Ще се видим на бала.

Ема направи крачка към вратата.

— Да отиваме да вечеряме, Дейдж.

Той пристъпи настрана, ефективно блокирайки пътя ѝ.

— Реших, че се налага да изясним някои неща, любов.

Пеперуди запърхаха в стомаха ѝ.

— Какво например? — Тя вирна брадичка. По дяволите, този аромат на сандалово дърво я караше да копнее да го събори на пода и да разкъса дрехите му, докато достигне до плътта му.

Пръстите му проследиха очертанията на челюстта ѝ и ниско в корема ѝ се зароди топлина.

— Първо трябва да знаеш, че е добре известно на всички, че си потенциална половинка... моята половинка.

Тя си пое дълбоко дъх, броейки бавно до пет, борейки се с желанието да тропне с красивите си обувки по покрития с плюшен килим под. Представата за голата му кожа бавно се изпари, прогонен от темперамента ѝ.

— Сама избирам съдбата си, Дейдж. Точка.

Той кимна.

— Разбира се. Тази вечер ще избереш да приключим това, което започнахме в пещерата. — Хващайки брадичката ѝ между палеца и показалеца си, той се наведе надолу и потърка устните си в нейните. Веднъж, втори път и след това трети път.

Тя стегна рамене, борейки се с желанието да го сграбчи. Копнежът в нея се бореше с независимата ѝ натура. Винаги умът бе управлявал тялото ѝ, а не обратното. И все пак ръцете ѝ се плъзнаха по сакото му, а меката материя погъделичка дланите ѝ. Коленете ѝ се разтрепериха и тя се вкопчи в реверите му, дръпвайки го към себе си и пленявайки устните му. Тя плъзна език в устата му, за да го опита. Вкусът на мента и мъж експлодираха върху вкусовите ѝ рецептори.

Независимостта да върви по дяволите.

Ръмжейки тихо, Дейдж направи крачка напред и задълбочи целувката, като обгърна с една ръка дупето ѝ, притискайки я към ерекцията си. Той пое контрола внимателно, някак естествено. С лекота. Навеждайки я леко, той започна да изучава устата ѝ с език, а устните му станаха по-твърди и решителни. Тя омекна, приемайки го. Нуждата ѝ да посрещне страстта му и да му достави удоволствие, бе проблем, с който щеше да се справи по-късно. Засега позволи единствено желание да изпълни ума ѝ, да превземе мислите ѝ. Ръката ѝ се плъзна към копчетата на ризата му, където неговите пръсти на момента обгърнаха нейните.

Той освободи устните ѝ, вдигайки глава.

— Дългът зове, любов. Налага се да отложим това за по-късно.

Тя гледа няколко секунди удивително красивото му лице, преди засрамено да направи крачка назад. Какво си бе мислила, по дяволите. Коленете ѝ трепереха, а дъхът излизаше накъсано през устните ѝ.

Той протегна ръка към нея и тя я пое, все още замаяна, поклащайки глава, докато той я ескортира през вратата и надолу по коридора. Мрачни, опасно изглеждащи стражи стояха на всеки няколко метра в декорирания с тъмно дърво коридор.

Тя се бореше да възвърне контрол над мислите си.

— Дейдж, не разбирам защо организираш този бал и симпозиума, след като започват война.

Той забави крачка, поглеждайки към високите ѝ токчета.

— Провеждаме колоквиума на всеки десет години, за да можем да поддържаме връзка един с друг, да се сплотяваме и да опознаваме съюзниците си. Освен това Реалм трябва да покаже силата си... да се обединим срещу Кърджаните.

— Какво точно представлява Реалм? — Докато вървеше до него, краката вече я боляха заради високите токчета... но обувките определено си струваха болката.

— Ние сме като вашите Обединени нации. Няколко нации на вампири, шейпшифтъри и вещици.

— И ти си кралят на Реалм?

— Е, по-скоро кралят на вампирите. Ние управляваме Реалм, макар че не мога да давам нареждания на индивидуални шейпшифтърски кланове или сборища.

— Значи, сте във война с Кърджаните, защото са разработили вирус, който да напада гените на половинките?

— Да, и заради Джейни. Кърджаните са предрекли, че нашата племенница ще се обвърже с малкия Кърджански психопат на име Келан... а аз няма да позволя това да се случи. Никога. — Дейдж спря до стената, карайки Ема да го погледне. — Вирусът също така засяга и шифтърите.

— Шифтърите ли? — Ема се залюля за миг на токовете си, преди да намери баланс. — Като Кейти и Джордан? — Кара и Талън бяха останали известно време при шифтърите, докато бягаха от Кърджаните.

— Да. — Дейдж повдигна едната си вежда. — Вече срещна ли се с Кейти?

— Не. Но съм говорила по телефона с нея, когато Кара бе отседнала в дома ѝ. — Кейти си бе направила труда да ѝ обясни йерархията в клановете на лъвовете, но организацията им все още бе някак неясна в ума на Ема.

— Аха. Докато обикаляше страната, преследвана от Кърджаните? — Една вена изпъкна и запулсира на шията на краля, а въздухът около него сякаш се наелектризира. Гняв.

— Ъм, да. — Тя трябваше да се върне към проучванията си в Монтана. — Не исках да излагам Кара на по-голям риск, затова...

— А когато тя ти каза за нас?

— За семейството ти или за вампирската раса като цяло? — Ема бе шокирана да узнае за Кърджаните, а после бе адски благодарна, че белокожите чудовища имаха враг, който е достатъчно силен, че да ги победи. Благодареше на съдбата всеки ден, задето Талън бе открил Кара и Джейни преди Кърджаните да го сторят.

— И двете. — Хватката на Дейдж се стегна около ръката ѝ.

— Тогава реших, че Кара е в безопасност и мога да продължа към Монтана.

Дейдж направи крачка напред, приковавайки Ема към стената.

— Надявам се, че си си научила урока.

Имайки предвид, че кръвосмучещите копелета я бяха заловили и едва не я заведоха в Канада, за да се обвърже с лидера им, то да.

— Следващия път ще се скрия по-добре. — Тя прехапа устните си, за да не се ухили.

Огромната длан на Дейдж се спусна по гърба ѝ, за да обгърне задните ѝ части и да ги стисне нежно, притискайки я към мъжката си твърдост.

През тялото ѝ премина вълна от горещина. Наложил се да се бори, за да може гласът ѝ да прозвучи спокойно.

— Знаеш ли, за крал на моменти се държиш много непристойно.

— Никога не си се срещала с краля, любов. — Той захвапа леко ухото ѝ и коленете ѝ се разтрепериха. — Пред теб стои мъжът.

Горещина изпълни слабините ѝ, докато тя слагаше ръце на гърдите му и го бутна назад. Никой от двамата им не помръдна и на милиметър.

— Каза нещо за това, че вирусът засяга и шифтърите така, както половинките на вампирите? — По дяволите, трябваше да обуздае хормоните си.

Дейдж вдиша дълбоко, а раменете му се раздвижиха леко.

— Ъм, да. Мислим, че двадесет и седмата хромозома на шифтърите контролира или преобразяването, или типа на шифтъра. — Той говореше близо до шията ѝ, а дъхът му стопляше кожата ѝ. — За да съм честен, не знаем нищо със сигурност.

— Видът на шифтъра? — Ема се бореше да разбере новата реалност на проблема. — Не разбирам.

Дейдж вдигна глава.

— Шифтърите са или от семейство кучета, или от семейство котки, или мулти.

Ема потръпна от удоволствие, когато пръстите му обгърнаха нейните, но се опита да прогони усещането. За бога, стоеше хваната ръка за ръка с вампир... напълно различен вид за Земята, много по-силен от обикновения човек. Истинска опасност в сериозно сексапилна опаковка. Налагаше се да се фокусира.

— Мулти?

Той преплете пръсти с нейните, на мига затопляйки дланта ѝ.

— Да. Мултишифтърите могат да се превръщат във всякакви животни, освен такива от семейство кучета или семейство котки.

Исусе! Как бе възможно хората да са пропуснали всичко това? Рационалният мозък на Ема започна да подрежда информацията.

— Какво причинява вирусът на шифтърите?

Дейдж сви рамене.

— Мислим, че вирусът атакува гените и превръща шифтъра във върколак.

Ема прехапа устната си за миг.

— Върколак?

— Да. Върколаците са животни, които се интересуват единствено от хранене и убиване. Те са подчинени на господар с помощта на една проста магия. В тях няма рационална мисъл. Няма човечност.

Е, това беше гадно.

— Как може да се превърнеш във върколак?

— Хората стават върколаци, когато са ухапани от върколак. Преди вируса шифтърите бяха имунизирани срещу тези ухапвания.

Ема поклати глава.

— Не разбирам. Защо ще си създават толкова проблеми, за да създадат вирус, който превръща шифтърите във върколаци? Защо просто не нахапят хората?

— Защото хората върколаци не живеят дълго... в най-добрия случай година. Шифтърите са много по-силни. — Дейдж се отблъсна от стената. — Мислим, че Кърджаните не са имали идея на какво ще е способен вируса, когато са започнали да го разработват.

Значи Кърджаните възнамеряваха да създадат безсмъртна раса от роби. От гледната точка на психопатите с мания за величие това имаше смисъл.

Дейдж хвана по-здравио ръката на Ема и я поведе надолу по коридора.

— Брат ми Кейн е наел хора, които да ни построят лаборатория. Надявах се да се съгласиш да направиш някои проучвания.

Предпазливост и безпокойство се бореха вътре в Ема. Без съмнение вампирската лаборатория щеше да бъде произведение на изкуството.

— Имам си лаборатория, Дейдж. — Освен ако Кърджаните все още не я управляваха.

Дейдж спря и прочисти гърлото си.

— Не. Нямах си.

Ема се завъртя на пети да го погледне.

— Прощавай? — Той нямаше да й казва какво да прави.

Погледът му срещна нейния.

— Взривихме сградата. — Устата ѝ остана отворена.

— Не сте го направили. — Най-хубавите ѝ обувки „Маноло Бланик“ бяха в шкафчето ѝ, по дяволите. Както и страстното розово червило на „Нютън“, което вече не се произвеждаше. Не можеше да го намери дори в *Ибей*.

— Определено го направихме.

По лицето на краля не трепна нито мускулче, показвайки ѝ, че той ѝ бе казал самата истина.

— Защо? — възкликна тя.

Той сви рамене.

— Лабораторията беше под контрола на Кърджаните. Всички данни трябваше да бъдат унищожени, затова решихме така да се справим с всички проблеми.

— Ами хората, които работят там? — Вампирите не бих убили невинни хора, нали? Страхът се плъзна в нея, карайки краката ѝ да затреперят.

— Имаме досиета на всички. Засега изглежда само шефът ти, Франк Дейвис, е знаел за Кърджаните. — Дейдж прокара длан по ръката ѝ. — Той е изчезнал, но предполагаме, че е в друга лаборатория на Кърджаните.

В отговор на това кожата ѝ настръхна.

— Ами Хенри Дювал?

— Можем да проверим, ако искаш? — Дейдж присви очи. — Защо? Кой е Дювал?

— Лабораторният ми партньор. — Ема вирна брадичка. — И много добър мой приятел.

— Аха! — Погледът на Дейдж блесна разбиращо. — Точно така. Спомням си името. Той протестираше, когато преместихме вещите ти в склад и пуснахме къщата ти за продан.

Шокът накара гласа ѝ да затрепери.

— Какво си направил?

Дейдж вдигна едната си вежда.

— Любов, Кърджаните те преследват. Не можеш да се върнеш към стария си живот. — Той отново преплете пръсти с нейните. — Наложих да пратим няколко писма на Дювал от твое име, в което му съобщавах, че имаш семейни проблеми и си заминала на ваканция със сестра си. Той най-после се отказа. — Тонът на краля подсказваше, че според него Хенри е направил добър избор. — Вие бяхте ли... ами...

— Какво? — Ема се намръщи. — Не. Разбира се, че не. Бяхме само приятели. — Добри приятели, имайки предвид това, че имаха един и същ вкус за мъжете.

— Добре е да го знам.

Бяха пуснали къщата ѝ за продан. Невероятно. Бе прекарала часове само в избиране на правилните цветове за всяка стая. Беше ѝ отнело седмица да изцикли и освежи твърдите дървени подове... с Кара и Джейни, които ѝ се бяха притекли на помощ. Градината беше произведение на изкуството с растенията и хортензиите. Ема обичаше тази къща. Умът ѝ все още се въртеше около това, когато Дейдж се обърна и я поведе надолу по коридора. Тя стисна толкова силно зъби, че челюстта ѝ изпука.

— По-късно ще обсъдим това. — Точно сега не можеше да формира смислена мисъл, без да иска да го убие.

— Разбира се. — Дейдж посегна към големите двойни врати и стисна ръката на Ема по-здраво в своята. — Тази вечер трябва да стоиш близо до мен или до някой от братята ми.

Тя кимна и едва сдържа възклицанието си, когато той отвори вратите, разкривайки бална зала, която можеше да си съперничи с всички други кралски балове, провеждани през годините. Над двеста човека вече бяха заели местата си около маси, покрити със сини покривки, скъп китайски порцелан и блестящи кристални чаши. Ароматът на печено пиле се носеше във въздуха. Дейдж я поведе през стаята, кимайки на няколко посланика, докато не стигна до маса, на която Талън, Кара и Джейни седяха до още една двойка.

Дейдж стисна ръката ѝ.

— Ема, това са Джордан Прайд и Кейти Смит.

Джордан се изправи и протегна голямата си ръка. Ах... шифтър на планински лъв. Смесица от кафяви, черни и руси кичури се стелеха по раменете му. Жълтеникавокафявите му очи проблясваха срещу нея.

— Удоволствието е мое.

Тя разтърси ръката му, осъзнавайки, че не е вярвала напълно в съществуването на шифтърите до този момент. Странно електричество премина през ръката ѝ, щом го докосна. Странно.

— Приятно ми е да се запознаем. — Той я освободи и тя се настани на стола, който Дейдж ѝ бе издърпал.

Кейти се усмихна, а златистите ѝ очи проблеснаха весело.

— Радвам се, че най-после можем да се срещнем лично.

Ема отвърна на усмивката ѝ. Беше се наслаждавала на телефонните разговори с лъвицата, докато Талън и Кара бяха отседнали при шифтърите.

Кейти се наведе напред, русите ѝ къдрици бяха събрани в елегантен кок.

— Все още съм невероятно впечатлена, че успя така успешно да избягаш не само от Кърджаните, но и от вампирите, които те търсеха. — Тя хвърли шеговит поглед към Дейдж.

Ема сви рамене.

— Не виждах алтернатива. Трябваше да продължа да пътувам на северозапад, докато стигна до дома на приятелката си в Монтана. — И почти бе успяла. В едната секунда бе в кола, пътуваща към Тексако извън Бозмън, а в следващата лежеше във вана на Кърджаните, полудрогирана и дезориентирана. Все още не знаеше как я бяха намерили. Освен ако Дейвис някак не бе разбрал какъв е планът ѝ, което беше повече от вероятно.

— Къде е сега приятелката ти? — попита Кейти.

— Работи в чужбина.

Джордан се наведе напред.

— А къде е флашката с данните?

Горчилка се надигна в стомаха на Ема.

— Кърджаните казаха, че са открили бунгалото и флашката, която бях скрила в колата. Вероятно са я унищожили, макар че имам много добри спомени за почти всички лабораторни изследвания. — Отвлечането ѝ бе довело до отвлечането на Кара. Нима едва вчера тя и сестра ѝ бяха заключени в Кърджанската лаборатория? Кара погали коляното ѝ под масата, без съмнение споделяйки чувствата на сестра си в този момент. Проклет емпат.

Сервитърът ѝ поднесе чаша вино. Кара вдигна вежда, виждайки билковия чай, който поставиха пред нея.

— Не можеш да пиеш вино, Кара — каза Талън и се усмихна, когато сервитърът сложи пред Джейни коктейл „Шърли Темпъл“.

Кара извъртя очи.

— Вероятно бих могла, но тъй като стомахът ми е малко претенциозен, ще пия чай.

Кейти покри ръката на сервитъра със своята.

— Боря се с настинка, затова и аз бих искала чаша чай. — Сервитьорът веднага ѝ поднесе чаша билков чай.

Ема се усмихна, подозирайки, че Кейти твърди, че има настинка, само за да прави компания на Кара. Очевидно сестра ѝ си бе намерила добра приятелка. Приятелка, която можеше да се преобразява в планински лъв. В какъв странен свят се бе озовала.

Дейдж се наведе към нея и отметна къдрица от лицето ѝ, изпрацайки тръпка на нужда през тялото ѝ. Уникалният аромат на кожа и сандалово дърво, който се носеше от него, я накара да потръпне.

— Аз ще пия вино. — Тя отпи голяма глътка, надявайки се така да охлади желанието си. Да, точно. Сякаш щеше да има ефект.

ГЛАВА 4

Няколко часа след вечерята Дейдж стоеше близо до бара, отпивайки от чаша с бърбън и лед, докато слушаше с половин ухо добродушния обзор на речта му, който правеше Джордан. Масите бяха разчистени, за да има място за танците. Той кимна на приятеля си, докато погледът му не се откъсваше от жената в другия край на стаята. Ема. Толкова близо. Най-последно.

Полилеят изпращаше снопчета светлина надолу към нея, които танцуваха по косата ѝ, която бе вдигната на невероятен кок, оставяйки деликатните ѝ рамене голи. Дори с разстоянието помежду им ударите на сърцето ѝ ехтяха в гърдите му. Очите ѝ бяха сапфиреносини, кожата ѝ бе като най-чистият мрамор, и дори да не я познаваше така добре, той пак би се заинтересувал от нея. Но той я бе опознал. Будната интелигентност, която се криеше зад красивото ѝ лице, и която можеше да се съревновава единствено с духа, горящ в гърдите ѝ.

Неговата половинка.

Тя отметна глава назад и се разсмя на нещо, което ѝ каза Кейти. Тогава младата лъвица кимна и се насочи към бара в ъгъла на стаята.

Един мъж доближи Ема и Дейдж едва успя да потисне ръмженето, което се надигна в гърдите му. Вампир, при това млад. Висок, рус, вероятно някъде от източните страни. Как, по дяволите, беше името му?

Младият вампир пое ръката ѝ и се наведе, за да я целуне.

Този път Дейдж изръмжа.

Ема се засмя и издърпа ръката си, приглаждайки косата си, преди да заговори с натрапника.

Дейдж щеше да го убие. Копелето бе докоснало половинката му.

Оставяйки чашата си на бара зад него, Дейдж се завъртя и застана с леко разширени крака, без да откъсва поглед от плячката си. Всички звуци около него останаха на заден план.

Младият вампир се обърна и Дейдж улови погледа му. Бавна усмивка изкриви устните на краля, заплаха с обещание за болка. За

един кратък миг той позволи частица от силата му да блесне в очите и по кожата му. До края на нощта младият глупак щеше да се страхува и от собствената си сянка.

Кръвта се отдръпна от лицето на вампира, докато устните му посиняха, а очите му се разшириха. Той се препъна назад, далеч от Ема, вдигайки ръце в жест за мир. Покланяйки глава към краля си, той направи няколко крачки назад, преди да се завърти на пети и да изчезне през най-близкия изход.

Ема едва успя да запази равновесие. Рязкото напускане на мъжа я стресна. Изпълнена с подозрения, тя се обърна и видя Дейдж да стои в другия край на залата. Две трапчинки се показаха на бузите му, когато той ѝ се усмихна, а в очите му блестеше чиста невинност. Точно до него Джордан се опитваше да прикрие смеха си, вперил поглед в пода.

Кралят бе намислил нещо. Той съществуваше като единична сила и на нея постоянно ѝ се налагаше да се бори да не бъде повлечена от гравитацията му, да се бори с горещината и силата му, които искаха да я обгърнат. И като се замисли, че едва не бе правила секс с него в пещерата... Нуждата все още кипеше в кръвта ѝ, а гърдите я боляха, копнеейки за устните му. Тя му хвърли зъл поглед, който той посрещна с повдигната вежда.

Двама мъже изискаха вниманието му и Дейдж се обърна към тях, но преди това ѝ хвърли поглед, изпълнен с обещания, които можеше да почувства под самата си кожа.

Изпълни я облекчение, когато погледът му я освободи. Отпивайки от шампанското си, тя изпразни на един дъх чашата и повдигна едната си вежда, виждайки забележителното тъмнокосо видение, което приближаваше към нея. Женската интуиция ѝ подсказваше, че богинята с порцеланова кожа, облечена в блестяща алена рокля, по някое време ще спре да я гледа от другия край на залата и ще направи своя ход.

Тихите звуци от разговори в залата сякаш позагълхнаха, когато жената стигна до Ема, обгръщайки я в облак от парфюм с аромат на рози.

— Слуховете говорят, че ти си половинката на краля. — Сериозните ѝ очи се присвиха, а лакираните в червено дълги нокти

стиснаха по-здраво чашата с шампанско.

Ема наведе леко глава настрани.

— Ема Паулсън.

— Симон Бригстон. — Странна енергия се надигна от жената, а гневът ѝ запулсира около нея. Шифтър? Вещица? — Бивша любовница на краля.

Е, по дяволите. Ема би трябвало да знае, че мъжът не е бил монах през последните векове, и все пак новината се заби като нож между ребрата ѝ. Тя се насили да се усмихне леко.

— Бивша? Сигурно не си била много добра в това.

Шумолене на коприна оповести завръщането на Кара.

— Добра в какво? — любопитният тон леко смекчи острия ѝ поглед. Няма друго, което може да направи един такъв разговор по-интересен, освен една покровителствена сестра.

Странно жужене изпълни ушите на Ема, докато през тялото ѝ премина вълна от електрически заряд. Мощ... която намери своя дом и се настани удобно в тялото ѝ. Тя погледна отново към краля, който изглеждаше погълнат от разговора си. Енергията сякаш идваше от самата нея. Интересно. Само ден в присъствието му, а тялото ѝ вече започваше да се променя. Трябваше да наблюдава внимателно промените.

Ема изправи глава и каза:

— Кара Кеърс, запознай се със Симон Бригстон. Бивша любовница на краля.

Кара се усмихна като за реклама на паста за зъби.

— Колко недискретно. — Тя се обърна да хвърли поглед към Дейдж, който все още разговаряше с група мъже. — Защо, за бога, би пуснала мъж като него да си отиде? — Тя изкриви устни. — О! Той те е отпратил. Съжалявам за това. — От устата ѝ направо капеше мед.

Симон изсумтя.

— Колко жалко, че кралското семейство се смесва с човеци. — Очите ѝ блеснаха, превръщайки се в две светещи кълба, докато оглеждаше Ема от глава до пети. — Разбира се, все още не си наистина негова половинка. Може би все още има надежда за монархията.

Ема нямаше никакво намерение да се обвързва с Дейдж, но тази жена трябваше да бъде разгромена. Ема подуши въздуха.

— Каква, за бога, е тази миризма?

Кара наклони глава.

— Сяра. Да, мисля, че е сяра.

— Губиш си времето — изсумтя Симон, завъртя се на токчетата и пресече стаята, а бедрата ѝ се люлееха в тон с оркестъра.

Ема едва се сдържа да не се изкикоти.

— Сяра? Сериозно ли?

Кара се ухили.

— Бях вдъхновена. Каква кучка, а? — Тя поклати глава. — Точно сега от теб получавам много странна информация.

— Какво искаш да кажеш? — Енергията в нея намаля до леко пулсиране.

— Не знам. Нямам предвид психически, или нещо подобно. Просто различно. — Кара пребледня. — Определено се озовахме в едни нов свят, нали?

Ема се засмя.

— Да. Вампири, шифтъри и вещици. Кой би предположил?

Кара се залюля на токчетата си, спускайки ръце към стомаха си.

— О, по дяволите!

О, не! Ема познаваше този поглед. Не вещаеше нищо добро. Тя сграбчи ръката на Кара и я задържа навън. Едва не се препъна на високите си сандали, докато тичаше, обгърнала с ръка раменете на Кара, към апартамента на Талън.

Кара бе притиснала ръка към устата си, а погледът върху пребледнялото ѝ лице бе изпълнен с паника.

— Побързай.

Стражите по пътя им побързаха да се отдръпнат, за да ги пропуснат, и всеки един започна да натиска бутоните на слушалките си. Кара отвори рязко вратата, изрита рубиненочервените си сандали и притича покрай един изненадан вампир към банята, където се отпусна на колене. Ема едва успя да стигне навреме, за да издърпа косата на сестра си, преди да започне повръщането.

Вампирът, Макс, беше детегледачка на Джейни, откакто детето бе напуснало бала след вечерята. Той веднага натисна бутона на слушалката в ухото си.

Кара изпразни съдържанието на стомаха си, а Ема пусна водата в тоалетната, освобождавайки къдриците на сестра си, за да може да

намокри една от кърпите. Тя я подаде на сестра си, която избърса устата си и седна на пода, облягайки се на стената.

— Е, по дяволите.

Ема отмести косата от лицето на Кара, а стомахът ѝ се сви от притеснение.

— Балът беше чудесен.

Устните на Кара трепнаха в усмивка.

— Да. Речта на Дейдж беше страхотна. Много „Юхууу, давай, Реалм“. — Златната ѝ рокля се разстла на мраморния под, който бе в тон с бледото ѝ лице. Ема сграбчи полите си и отскочи настрани, за да не бъде прегазена от Талън.

— Кара? — Очите му се разшириха паникьосано, щом я видя, и той я вдигна на ръце. — Дейдж, извикай колата. Отиваме в болницата.

Дейдж се закова точно зад брат си, погледът му бе напрегнат, а челюстта стисната.

— Исусе! — Кара сложи ръка на главата си, а полите ѝ висяха през ръката на Талън като полите на принцеса от някоя приказка. — За бога, спри да ме друсаш.

Ема плесна с ръка вибриращия мускул на ръката му.

— Пусни я долу, Талън. Всичко е наред. Беше същата с Джейни. — Това беше само сутрешно прилошаване. Трябваше да е това.

Кара започна отново да се дави и Талън се спусна на колене, все още държейки я в обятията си. Ема се наведе, за да хване отново косата на сестра си, докато тя приключи с повръщането.

Талън обърна поглед към Ема.

— Какво да правим?

— За бога, пусни ме долу — промърмори Кара и посегна за мократа кърпа, за да почисти отново лицето си.

— Не! — Талън се обърна и се плъзна надолу, докато седна на пода, облегал гръб на стената, с любимата си на ръце и с преbledняло лице. Да бъде безпомощен наистина го вбесяваше.

Ема се обърна към Дейдж и Макс.

— Поръчайте още билков чай от румсървиза. По възможност от портокалови цветове.

Талън срещна погледа на брат си.

— Искам докторът да дойде. Веднага.

Дейдж кимна, а загрижения му поглед се плъзна към Кара.

— Идва насам. — Макс излезе забързано, за да се обади на румсървиз.

Кара извъртя очи.

— Нямам нужда от лекар. Това е нормално сутрешно гадене, за бога.

Челюстта на Талън се стегна.

— Не е сутрин.

Ема се опита да прикрие усмивката си. Горката ѝ сестра бе повръщала цели три месеца, докато беше бременна с Джейни. Ако Талън реагираше така всеки път, щеше да е най-добре докторът да заживее при тях. Тя прочисти гърлото си.

— Защо да не помогна на Кара да свали роклята си, докато дойде лекаря?

Челюстта на Талън се втвърди още повече, заприличвайки на маска от гранит.

— Не. Няма да мърдаме оттук, докато не пристигне лекаря.

Ема се усмихна симпатизиращо на недоволната си сестра, опитвайки да не се разсмее. Почукване на вратата оповести пристигането на лекаря.

Дейдж хвана ръката ѝ.

— С Ема ще бъдем в съседната всекидневна, за да дочакаме диагнозата на лекаря. — Той я задърпа през апартамента, кимайки рязко на закръглен мъж с очила с дебели като на бутилка стъкла, преди да се обърне към вампира охранител. — Макс, моля те, изчакай тук. Докато Талън успее да си събере ума.

Макс кимна и взе книгата, която лежеше на масичката пред дивана.

— Вероятно ще отнеме девет месеца — промърмори той.

Ема нямаше възможност да възрази, преди Дейдж да я завлече в уютната всекидневна с камина, претъпкано барче и меки дивани. Той сипа и на двама им по чаша бренди, запали огъня в камината и ѝ подаде чашата.

— Наздраве.

— Наздраве. — Тя чукна чашата си в неговата и отпи солидна глътка. — Кара е добре, Дейдж. — Леко съмнение туптеше в основата на тила на Ема. Ами ако бременността бе настъпила прекалено рано и физиологията на Кара все още не се бе адаптирала достатъчно добре

към промените, за да ѝ позволи да износи вампирско бебе? Тя прогони страха, опитвайки да се усмихне.

— Тогава лекарят няма да се забави дълго вътре. — Усмивката на Дейдж също изглеждаше пресилена. — Талън ще подлуди всички ни през следващите няколко месеца, нали?

Очевидно.

— Нека само кажем, че когато Кара беше бременна с Джейни, повече от веднъж се оказвах на път към денонощния магазин за ментов сладолед. — Ема прочисти гърлото си. Налагаше се да направи някои тестове на сестра си.

Дейдж кимна.

— Разбрах, че бащата на Джейни е умрял в автомобилна катастрофа, преди тя да се роди.

Ема се вкопчи с облекчение в темата.

— Да. Саймън работеше като ботаник в същата компания, в която работеше и Кара. — Той беше добър човек и страхотен приятел на сестра ѝ. Но определено не беше любовта на живота ѝ. Като Талън.

— Значи ти си поела грижата за тях. Както винаги. — Погледът на краля бе топъл.

Ема започна да се бори с надигащата се възбуда, породена от тихия му глас, и раздвижи изтерзаните си крака. Те бяха стигнали до точка, в която болката се бе превърнала в изтръпване. Бореше се да се фокусира върху всичко друго, но не и върху желанието да свали обувките си. Имаш нужда да е достатъчно висока, за да гледа краля в лицето. Не че той не бе доста по-висок от нея въпреки високите ѝ токчета.

— По-рано днес срещнах мъж на име пророк Милнър. — Мъжът беше с набръчкана като пергамент кожа върху костеливото си лице.

— А, да. Пророците са нашите духовни водачи... Милнър е на няколкостотин години. — Дейдж отпи от кехлибарената течност в чашата си. — За него съм младо парвеню. — Проклетите му трапчинки се показаха отново и накараха зърната на гърдите ѝ да се втвърдят болезнено.

Ема вдигна рамене, отделяйки миг да озапти либидото си, докато се възхищаваше на маслените картини на Чарлз Марион Ръсел. Обожаваше западното изкуство.

— Можеш да се върнеш на бала, ако желаеш.

— Не желая. Конн и Джейс могат да се справят с всичко, което би възникнало до края на вечерта. — Дейдж погледна часовника. — Или по-скоро до края на сутринта.

— Сигурен ли си, че умовете на Джейс и Конн са насочени към работата? Джейс беше налазил една млада червенокоска. — Ема би се обзаложила, че Джейс и младия шифтър са се оттеглили за вечерта някъде, където да се опознаят.

Дейдж сви рамене.

— Може би. Но половинката на Конн е отвъд океана, затова той няма върху какво друго да се фокусира.

— Конн има половинка?

Един мускул трепна на шията на Дейдж, докато той отпиваше от блендното си.

— Да. Без да иска маркира една вещица преди около век в северна Ирландия.

— Без да иска? — Ема прехапа устни, за да не се засмее. — Искаш да кажеш, че е имал свалка за една нощ и се е оказал обвързан с момичето?

— Да. Мисля, че вече е към края на много впечатляващото си търпение. Вярвам, че брат ми много скоро ще отиде да прибере половинката си, без значение дали тя е готова за това, или не. — Погледът на Дейдж стана по-горещ.

Да не би в думите му да долавяше предупреждение? В този ред на мисли, в ума ѝ изскочи нова тема за разговор.

— Срегнах Симон Бригстон. Шифтър? — Ема отпи от питието си.

Дейдж присви очи.

— Вещица. В повече от един смисъл на думата.

— Срещал си се с нея.

— Бях млад и глупав. Продължи само месец.

— Наистина? Това е интересно, имайки предвид, че е на моята възраст. А ти не си бил млад и глупав от доста години, кралю. — Той да не би да я мислеше за идиотка?

Дейдж се ухили.

— Тя е на няколкостотин години, любов. Истинските вещици... не просто тези, които практикуват религията... истинските вещици са просто друг вид същества на Земята. Безсмъртни са.

Е, по дяволите.

— И няма начин да бъдат убити? — Как хората са пропуснали това?

Той се засмя силно.

— Обезглавяване или изгаряне. И двата начина са ефикасни, за да се отървеш от вещица. — Погледът му омекна. — Отново, бях млад... не бяхме подходяща двойка.

Ема можеше да разбере това.

Дейдж наблюдаваше синьо-сивата ѝ рокля като гладен тигър, който е забелязал вечерята си.

— Трябва да отбележа, че през вековете вкусът ми значително се е подобрил.

Телефонът иззвъня и Ема остави питието на масата, преди да се насочи с шумолене на коприна към бюрото.

— Да? Добре. Значи до утре. — Тя затвори слушалката, поглеждайки към Дейдж. — Лекарят е казал, че Кара има сутрешно неразположение и да пийне чай, преди да си легне. Ще я провери на сутринта. — Лекарят трябва да разбира от тези неща най-добре, нали? — Макар че бих искала и аз самата да направя някои тестове възможно най-скоро. — Тази тревога продължаваше да тупти в ума ѝ. Не можеше да мисли рационално, когато ставаше дума за сестра ѝ. Кара трябваше да бъде добре.

— Разбира се. Лабораторията ни ще е готова много скоро. — Погледът на Дейдж стана по-топъл, докато я отглеждаше от горе до долу и обратно.

Ема пристъпи несигурно, а осъзнаването сякаш натежа върху кислорода в стаята. Тя се бореше да диша нормално и се върна при питието си, без да откъсва поглед от краля.

Светлината от огъня танцуваше по твърдите очертания на лицето му като разгорещен любовник. Целувайки, милвайки, галейки. Очите му заприличаха на разтопено сребро, докато я гледаше как пресича затъмнената стая, а доказателството, че не е толкова спокоен, колкото изглеждаше, личеше по потръпването на мускулите му и силата, пращяща под кожата му. Той стоеше неподвижен в близост до каменната камина... всичко бе застинало, сякаш въздухът бе затаил дъх. За какво, тя не знаеше. Не беше сигурна дали иска да знае. Тя

реагира на напрежението, като вирна инстинктивно брадичка в отбранителна позиция.

Сиви искри проблеснаха в очите му в отговор и тя се зачуди какво преминава през ума му. Погледна го, без да мига, а сърцето ѝ ускори ритъм, блъскайки срещу ребрата ѝ. Мощта го обгръщаше като дебела мантия дори в тази комфортна стая. Лека тръпка се спусна надолу по гръбнака ѝ.

Той се поизправи и кимна към стола. Черната му коса бе развързана и падаше свободно на масивните му рамене. Бе свалил сакото си и широкият му гръден кош се очертаваше приятно под бялата риза. Под панталоните краката му бяха твърди, мускулести и добре оформени. Тя се опита да не забелязва очевидната издутина на слабините му... впечатляваща ерекция, която той нямаше никакво намерение да скрие.

— Ема, трябва да поговорим. — Гласът му бе тихо ръмжене. Дори с това невероятно тяло лицето му привличаше пълното ѝ внимание. Остри скули хвърляха тъмни, опасни сенки по бузите му, квадратната челюст бе стисната решително, а пълните му устни обещаваха греховни удоволствия. Тъмните форми на веждите му и дразнещо дългите му мигли контрастираха безмилостно със сивите му очи.

— Знам. — Думата прозвуча задъхано и тя едва се сдържа да не прочисти гърлото си. Нямаше да ѝ помогне с нищо.

— Седни! — Този път той не посочи към стола.

Тя не желаше да сяде, изпитвайки нужда да е на крака, за да се изправи лице в лице с мускулестата мощ, която крачеше из стаята.

— Не.

Проста думичка, която Дейдж не бе чувал от над триста години.

В този миг в него се породиха три емоции. Първата бе изненада, втората — истинско възхищение, а третата бе нужда. Нуждата да доминира. Тя пламна в кръвта му, заби острите си нокти в плътта му и се втурна стремглаво към слабините му. И все пак преднамерено бавно се обърна и остави брендито си върху полицата на камината, преди да я погледне отново.

Наложил му се да си напомни, че е крал, и контролът бе не само желателен, той бе негова отговорност. Но докато погледът му бавно обхождаше блестящата рокля, която нежно обгръщаше пищните ѝ

форми, карайки прекрасните ѝ сини очи да изпъкват, той знаеше с мъжка убеденост, че контролът му бе само крехка мисъл, а той знаеше много по-добре каква е действителността.

— Не си свикнал с думичката „не“? — попита тя с лек сарказъм.

Той присви очи.

— Повечето хора не биха посмели. — И самият факт, че то го бе направила, го правеше по-твърд, отколкото е бил някога в дългия си живот. Нуждата да я научи какви са резултатите, когато изкушава звяра, бе нещо, което смяташе да задоволи. Без съмнение.

— Предполагам, че така е с повечето крале. Обаче ти не си мой крал нито по рождение, нито по желание. — В очите ѝ блестеше прекалено много предизвикателство, че да успее да го игнорира.

Той наклони глава на една страна. Тя знаеше много добре какво изкушение представлява.

Какво правеше, по дяволите? Ема се бореше с нуждата да отстъпи назад, тъй като бе напълно наясно, че размахва червен флаг пред очите на разярен бик. Но просто не можеше да се сдържи.

— И няма да приемам заповеди от теб.

Усмивката, която той насочи към нея, не бе никак мила, дори и с двете флиртуващи трапчинки, с които я бе заслепил преди миг. Усмивката му бе знаеща, порочна и похотлива.

— О, любов, не ме разбра. Не кралят поиска подчинението ти. — Мускулите му трепнаха като на хищник, който се готви за спринт. — Беше мъжът.

— Има ли разлика? — Нуждата да бяга затрептя под повърхността на кожата ѝ.

— Определено. Кралят следва правила. — Той се раздвижи толкова бързо, че тя дори не успя да го проследи с поглед, преди да я сграбчи и да я вдигне над пода, държейки я с лекота на милиметри от устните си. Краката ѝ провиснаха беззащитно във въздуха, докато ръцете ѝ се притиснаха протестиращо към гърдите му. — Мъжът няма правила.

Устата му се притисна към нейната. Сладките целувки, с които я прелъстяваше в пещерата, вече ги нямаше, нямаше го и игривия, любопитен език, който я изучаваше по-рано тази вечер. Мъжка нужда, решителност и сила я обграждаха, когато той проникна в устата ѝ, взимайки това, което желае.

Светът ѝ се залюля, а умът ѝ се изпари. Остър копнеж прониза тялото ѝ, насочвайки се към най-уязвимото местенце в нея. Трябваше да се отдръпне от него. Тя започна да ритя с крака, но не бе достатъчно концентрирана, за да нанесе каквато и да е щета.

Той повдигна глава.

— Обеща ми една нощ, Ема. Смятам да си я взема веднага.

Тя плесна и двете си ръце на гърдите му, дърпайки глава назад.

— Това беше в пещерата. Беше различно.

— Нима? — Той повдигна едната си вежда. — Дори в момента мога да подуша желанието ти. Искаш ме толкова силно, колкото те искам и аз.

Истина. Тя може и да успееше да се пребори с желанието, изпълващо нервните ѝ окончания, но любопитството бе нещо, на което почти никога не устояваше. Дали щеше да е толкова хубаво, колкото в сънищата ѝ? Щеше ли той да е толкова добър, колкото в сънищата ѝ?

— По-добър. — Той я спусна надолу, докато сандалите ѝ не докоснаха пода. — И първият път, в който те взема, любов, предпочитам да не е във всекидневната.

Тя направи крачка назад, а тялото ѝ трепереше от нужда. Господи, искаше го. Само за една нощ. Можеше да се наслади на една нощ, без да се привърже прекалено много към него. И без да му дава фалшиви надежди за бъдещето.

— Остават си същите правила. Никакво маркиране и ще стоиш далеч от главата ми.

Той изсумтя.

— Както искаш. — Хващайки ръката ѝ, той я поведе към вратата... където се блъснаха в Конн. — Какво, по...

Конн погледна от Дейдж към Ема и обратно.

— Ах, извинявай, брат ми. Пророк Милнър иска да говори с теб.

Дейдж избута брат си настрани и задърпа Ема надолу по коридора към стълбището.

— Кажи му „не“.

Наложи ѝ се буквално да подтичва след него, за да не изостава, докато се оказаха в усамотението на плюшена спалня, оборудвана с огромно легло покрито с блестяща коприна. Дейдж заключи вратата, а кликването отекна в тихата стая.

Ема се отдръпна встрани от него. Какво, за бога, си беше мислила?

Той направи крачка към нея, посягайки да откопчае ръкавелите си. Скулите му бяха порозовели, а очите му, приличащи на разтопено сребро, се бяха фокусирали върху нея. Разкопча ризата си с уверени движения, докато продължаваше да се приближава, заставайки на дъх разстояние от нея. Ризата му се спусна към пода, падайки на купчинка върху килима, разкривайки порочната му татуировка и твърдо изсечените му мускули.

Ароматът на сандалово дърво и мъж полепна по кожата ѝ, карайки нервните ѝ окончания да трепнат от желание.

Горещите му ръце обгърнаха бицепсите ѝ и той я обърна нежно с лице към затъмнения прозорец. Тя потръпна. Отварянето на скрития цип, придържащ корсета на роклята ѝ, проехтя в тишината. Дъхът заседна в гърлото ѝ, когато той плъзна материята по нея, а безсмъртното му тяло бе толкова огромно и силно зад нея.

Нежни ръце освободиха фибите в косата ѝ. Къдриците се спуснаха надолу, за да покрият раменете ѝ.

Дейдж пристъпи по-близо, обвивайки ръка около голата ѝ талия, притискайки горещите си гърди в открития ѝ гръб. Тялото ѝ се разтопи срещу неговото, сякаш искаше да станат едно цяло. Другата му ръка отметна косата ѝ на една страна и устните му се плъзнаха по рамото ѝ. Горещина изпълни тялото ѝ, карайки я да потръпне и да наведе глава настрана, за да му даде по-добър достъп. Зъбите му одраскаха югуларната ѝ вена и той пое мъчително бавно от шията към челюстта ѝ.

Дланта му се разпери по горната част на корема ѝ, точно под зърната, които така копнееха за вниманието му. Какво ѝ причиняваше? Не би могла да помръдне дори хотелът в този миг да гореше.

Стаята се завъртя пред погледа ѝ, когато той я обърна и спусна устни към нейните, а езикът му се гмурна вътре, за да я изучи. Да я вкуси. Да я изкуши. Да я вземе.

В тялото ѝ пламна огън. Тя пристъпи по-близо до него, с длани, докосващи твърдия релеф на корема му, нагоре към гърдите, възхищавайки се на суровата мощ, която кралят бе замаскирал с дипломация и съобразителност. Бе чакала толкова дълго да го срещне, да го почувства. Само този път.

Той сграбчи косата ѝ и изви главата ѝ, така че да може да задълбочи целувката, от гърлото му се изтръгна дрезгаво ръмжене, което предизвика течна топлина да ороси местенцето между бедрата ѝ. Лека еротична болка обхвана скалпа ѝ. Тя хвана катарамата на колана му и въздъхна от облекчение, когато го откопча без усилия. Спускайки ципа надолу, тя го пое в ръката си. Или поне част него. Горещ. Твърд. Мъжествен.

Той освободи устните ѝ, за да се концентрира върху полите ѝ, отваряйки ципа под материята, за да я остави да се свлече на пода. Погледът му се наслади само за миг на копринените ѝ прашки, преди да ги разкъса на две. Малкото парче коприна се приземи на пода при полата.

Изритвайки панталоните си, той я вдигна на ръце с лекота, демонстрирайки невероятната си сила, че едва не я накара да измърка доволно. Той спря до леглото.

— Сигурна ли си за маркирането, любов. — В невероятните му очи се четеше огромно желание и нужда.

Изкушение. Да му принадлежи за вечни времена. Но виденията ѝ казваха истината... кралят можеше да бъде унищожен, и то от нея, ако не открие начин да победи съдбата.

— Сигурна съм. — Гласът ѝ бе тих. Не звучеше сигурна. Налагаше се да възвърне последната част от разума си. Би било толкова лесно да се потопи в плановете на краля.

Съжаление изпълни погледа му за миг, преди да я положи на леглото, отпусвайки се върху нея, за да поеме в уста едно от зърната ѝ. Той изръмжа доволно и в следващия миг сръчните му пръсти я намериха.

Тя едва не изскочи от леглото. Той плъзна първо един, а след това и втори пръст в нея... милвайки я, докато тя не вкопчи пръсти в гъстата му коса, движейки се срещу него.

— Дейдж, сега.

Той се засмя срещу кожата ѝ, а устните му прокараха мокра пътечка около всяка от гърдите ѝ, целувайки зърната, надолу към пъпа ѝ, докато най-последно не достигна до сърцевината ѝ. Големите му длани се плъзнаха по бедрата ѝ, за да ги раздалечат, преди устните му да се захванат за работа.

Тя се изви на леглото, докато той ѝ се наслаждаваше с бавни близвания, ръмжейки ниско от задоволство и вибрирайки срещу плътта ѝ така, че я отведе до самия ръб. Нищо не можеше да я накара да откъсне поглед от тъмната му глава, докато той пируваше. Горящи сребристи очи срещнаха нейните и с палава усмивка, той притисна устните си към клитора ѝ. И засмука.

Светът експлодира. Тя извика, притисна се към устните му, а зад очите ѝ експлодираха хиляди звезди. Цялото ѝ тяло се разтресе. Единствената мисъл в ума ѝ бе името му. Щом вълната отмина, тя отпусна бавно гърба си на леглото. Сърцето ѝ туптеше толкова силно, че отекуваше в ушите ѝ.

Дейдж се плъзна нагоре, докато не зае позиция над нея, а нечовешките му очи не се откъсваха от нейните. Бедрата ѝ обгърнаха хълбоците му, придърпвайки го към нея. Повече. Имаше нужда от повече.

Ръката му хвана бедрото ѝ.

— Ти си моя, Ема. Колкото по-рано приемеш този факт, толкова по-добре.

Той завладя устата ѝ в същия миг, в който той нахлу в нея с такава сила, че разтърси леглото. Дори може би стаята.

Тя заключи глезените си около страхотния му задник, едната ѝ ръка се вкопчи в косата му, а другата заби нокти в бедрото му, когато той започна да се движи, без да откъсва устни от нейните.

През нея премина вълна от удоволствие... устните ѝ горяха, сърцевината ѝ бе обхваната от пламъци. Тя посрещаше всеки негов тласък, изпълнена с толкова много усещания, че мозъкът ѝ напълно изключи. Суровият глад я накара да отвърне на целувката му, плъзвайки език в устата му, за да може езикът ѝ да влезе в дуел с неговия. Тя взимаше от него всичко, което можеше.

Под кожата ѝ сякаш горяха безброй искри, докато оргазмът не разтърси цялото ѝ тяло, карайки ушите ѝ да запищят. Тя се понесе на вълната, вкопчила се с всички сили в Дейдж, докато целият ѝ разум се изпари. Той пое вика ѝ с устата си, а пръстите му стиснаха силно тялото ѝ, докато той стенеше в освобождението си срещу кожата ѝ.

Бедрата ѝ го освободиха, докато тялото ѝ спираше бавно да трепери. Дейдж забави тласъците си, докато не застина неподвижно в нея. За един кратък миг ударите на сърцето му отекуваха в тялото ѝ. Тя

бе толкова изпълнена с емоции, че ѝ се наложи да премигне няколко пъти, за да прогони сълзите си.

Той се претърколи на една страна, привлече я до огромното си тяло и дръпна завивката на леглото, за да ги покрие.

— Добре ли си, любов?

Тя се разтегна като доволна котка, затваряйки емоциите си във въображаема кутия.

— Фантастично. — Леко гъделичкане премина през вените ѝ, сякаш въглероден диоксид се бе смесил с кръвта ѝ. Всичките нервни окончания в крайниците ѝ се бяха събудили за живот.

Не! Гняв и страх заблъскаха в слепоочията ѝ.

— Маркира ли ме?

Той застина под нея.

— Разбира се, че не. Казах ти, че няма да го направя. — Силните му ръце се свиха около кръста ѝ, а дъхът му помилва косата ѝ. — Поне тази вечер.

Тя игнорира не толкова прикритата заплаха, както и повторното надигане на страстта ѝ.

— Чувствам се различна. Някак могъща. — Какво, по дяволите, ѝ бе направил?

Той сви рамене.

— Ти си моята половинка, любов. Тялото ти го знае, дори и да го отричаш. Маркирането е само една стъпка от процеса.

Матракът се разтресе и тя се озова отново по гръб, а погледът ѝ плени неговия.

— Казах ти, че няма да бъда принудена да се подчиня на това твое провидение.

Той кимна и доближавайки устни до нея, прошепна срещу кожата ѝ.

— Да, каза го. Но не е моето провидение. — Бавно плъзвайки се в нея, той ухапа леко устната ѝ. — Ще ти дам време, Ема. Но ако си мислиш, че ще ти позволя да ме напуснеш, много грешиш. — Мекият спокоен глас не направи нищо, с което да прикрие решителността в думите му.

Ледена тръпка премина по гръбнака ѝ, докато в сърцевината ѝ лумна пожар. Тя притвори очи, когато той започна да се тласка в нея. В

началото нежно, но постепенно все по-бързо, карайки я да забие нокти в кожата му.

Тя реши, че ще спори с него по-късно.

ГЛАВА 5

Прикривайки раздразнението си, застанал между двамата враждуващи лидера, Дейдж приключи третата си среща за деня. Как, за бога, тези задници бяха станали лидери? Той подпря лакти на малката маса за разговори и кимна на Феликс, водачът на вещиците от сборището в Ню Джърси, който стоеше вдясно от него.

— Съгласен ли си за новите граници?

Младият вещер потропа с лакираните си в черно нокти и прехапа устни, кървясалият му поглед се насочи към Конн, който стоеше облегал на вратата на офиса, а един мускул трепереше на челюстта му.

Дейдж прикри усмивката си. Конн мразеше дипломацията и вероятно би решил проблема, като застреля двамата тъпаци.

Дейдж потисна собствената си нужда да направи точно това, насилвайки се отново да бъде дипломатичен. Той изпи глътка от гроздовата си енергийна напитка и размърда рамене, чувствайки се като уловен в клетка, и погледна твърдо вещера пред него.

— Ъм, да. — Феликс погледна пак към Дейдж. — Съгласни сме на новите граници.

Игнорирайки миризмата на препаратите за почистване с лимонов аромат, Дейдж погледна към Найлс, шибаният каубой вампир, който се опитваше да краде чужда земя, както го е правил чичо му преди век.

— Найлс? — Идиотът стоеше с гръб към Конн и вратата. Никак не беше умен.

Найлс сложи протритата си шапка „Стентън“ отново на главата си и присви очи.

— Предполагам, че да.

Каква двойка тъпаци. Дейдж се изправи.

— Документите ще са готови за подпис днес след чая. Господа — той позволи на резците му да се покажат, — ако някой от вас наруши договора, лично ще дойда за вас.

Двамата мъже побързаха да си тръгнат, а Конн затръшна вратата зад тях.

— Мразя тези простотии.

Дейдж игнорира пронизващата болка в ръката си, където бе все още неизползвания маркер.

— Знам. Но Талън е с Кара, която не се чувства добре, Джейс изчезна с някаква червенокоса, а Кейн е в самолета и пътува насам.

Конн присви очи.

— Кара още ли е болна?

Дейдж сви рамене.

— Мисля, че щом е имала сутрешно гадене с Джейни, то не бива да се тревожим прекалено. Обаче Талън...

Конн направи гримаса.

— Ще стоя настрани.

— Добър план. — Дейдж се изправи, изпъна тъмното си сако, преди да се насочи към вратата. — Трябва да отиваме на чаеното парти. Ще седиш при пророците.

Конн изсъска, издишвайки силно.

— Сериозно? По дяволите. Милнър ме притиска да отида да взема Мойра. Не мога да го понасям.

Дейдж спря.

— Бях останал с впечатлението, че смяташ да направиш именно това.

Конн кимна.

— Така е. Чаках прекалено дълго. Вече е истинска вещица и е време... след като уредим сегашните си проблеми. — Той отвори вратата. — Но защо трябва да стоя при него?

Дейдж излезе в коридора.

— Или при пророците, или при Бейн консулите. И имайки предвид, че крием тайна от консулите, реших аз да се изправя пред това предизвикателство.

— Маги — издиша Конн.

Да, Маги. Младата вълча шифтърка, която бе инфектирана с вируса, и към момента бе скрита в щаба на Дейдж в Колорадо. Скрита от Бейн консулите, чиято работа бе да преследват и убиват върколаци.

— По време на пълнолунието Маги успя да се превърне във вълк, а не във върколак, и опита да избяга. Да се надяваме, че вирусът

ще измине цикъла си на развитие и ще изчезне.

Конн кимна.

— Вирусът ще изчезне. Ако Кърджаните бяха способни да превръщат безсмъртни същества в роби върколаци, то...

Щеше да бъде катастрофа. Дейдж спря в средата на коридора.

— Мислиш ли, че законът ни задължава да информираме Бейн консулите за Маги?

Конн поклати глава.

— Не. Мисля, че си прав. Законът изисква да информираме, ако имаме подозрения за наличието на върколак, за да може консулите да го издирят и унищожат. Маги не е върколак. Тя е шифтър.

Който би могъл да се преобрази във върколак. Дейдж продължи пътя си.

— Освен това Джордан я е поставил под протекцията на прайда. Нямам нужда той да започне война с консулите.

— Ще останем с Джордан. — Конн отвори двойните врати на балната зала, приятно декорирана с чаени чаши с флорални мотиви. — Кой, по дяволите, измисли да организираме чаено парти на всеки десет години по време на симпозиума?

Дейдж сви рамене, махвайки с ръка на Терънт Уилкс, водачът на Бейн консулите. Беше време да потанцуват.

Разменяйки си любезности с хората, докато лавираше между масите, погледът на Дейдж непрестанно се насочваше към тъмнокосата красавица, която разговаряше с Джордан на главната маса. Неговата половинка... без значение дали на нея ѝ харесваше, или не. Мила усмивка се появи на лицето на Дейдж и той кимна на Джордан.

— Къде е Кейти? — Макар младата лъвица и Джордан да не бяха двойка, тя обикновено го придружаваше почти навсякъде.

Джордан прочисти гърлото си.

— Тя не се чувства добре и Терънт се отби, за да ѝ донесе някакъв специален чай.

Терънт извъртя очи.

— Чай от лавандула... гарантирано ще излекува обикновена настинка. Не свалям жена ти, котарако.

Джордан повдигна вежди.

— Ние сме просто приятели. Знаеш това.

Терънт изкриви устни, но запази мълчание. Дейдж прикри усмивката си, заемайки мястото си до Ема, след като я целуна по бузата. Най-добре щеше да е тя да свикне, че му принадлежи.

— Кейти каза, че миналата вечер е настинала.

Терънт се ухили, а белите му резци блеснаха в контраст със загорялото му лице.

— Ами... котки. — Вълчийт шифтър потръпна присмехулно с рамене.

Джордан се ухили.

— Слушай, кутре, вярвам, че последния път, в който играхме един срещу друг, ти дадох добър урок.

Посягайки към една кифличка, Терънт сви масивните си рамене под сивото си сако, което си отиваше с дълбоките му очи.

— Измами. — Той намаза масло върху кифличката. — Дватамата с Кейти ме измамахте и трябваше или да падна и да смачкам горкото момиче, или да пусна топката. — Той бутна панера с кифлички към Ема. — Съжалявам, че Кейти не се чувства добре.

Дейдж прочисти гърлото си.

— Къде са останалите консули?

— Другите двама преследват върколак — каза Терънт.

Дейдж отпи от водата си, чудейки се дали не трябва да предупреди приятеля си за Маги. Ако консулт имаше някаква идея, че Маги би могла да бъде потенциален върколак, целият ад щеше да се отприщи. Ръката на Ема на коляното му привлече вниманието му.

— Как минаха сутрешните ти срещи? — попита тя, повдигайки едната си изящна вежда.

— Продуктивно. — Той постави ръка върху нейната, а усещането да бъде до него му харесваше изключително много. — Съжалявам, че излязох толкова рано.

Красива руменина обагри скулите ѝ. Тя кимна на келнера, който постави кифла в чинията ѝ, докато друг пълнеше чашата ѝ с чай.

— По път насам се отбих през стаята на Кара, за да видя как е. — Смръщване изкриви лицето ѝ. — Талън ще я подлуди.

Дейдж се ухили.

— Чакаме векове, за да открием половинките си, любов. Може да го извиним за това, че е свръхпредпазлив.

Терънт грабна чашата си и се изправи от масата.

— Защо винаги аз трябва да давам отчет за работата на консулите по време на това проклети чаено парти?

Джордан се изхили.

— Това е любимата ми част от цялото проклето събиране.

По време на партито в Дейдж започна да се натрупва гняв, докато слушаше как Терънт даваше отчет за това колко върколаци са били създадени през последните десет години. Повечето от тях бяха заловени и унищожени от консулите.

Терънт се върна на мястото си, докато аплодисментите отшумяваха.

— Приключих, до след десет години, приятели.

Ема прочисти гърлото си.

— На нито един върколак ли не позволявате да живее? — Хубавите й розови устни се присвиха, докато през гениалния си ум прехвърляше научни формули.

Терънт се намръщи.

— Разбира се, че не. Когато хората бъдат ухапани от върколак, те се превръщат в такъв... животно, което иска единствено да яде и да убива. Не живеят дълго, макар и да са обвързани с магия към господарите си.

Дейдж погали ръката й, знаейки, че тя няма да спомене нищо за Маги. Когато бе млад, веднъж бе гледал изпълнението на магията. Върколакът стоеше окован в сребърни вериги, докато заклинанието се четеше от новия му господар. Дейдж се наведе към Терънт.

— Цифрите ти бяха доста големи този път.

Терънт присви очи.

— Да. Някой умишлено се опитва да създаде роби. Поне за кратко време. Заели сме се с това. — Той повдигна вежда към Дейдж. — Имаме нужда от информацията ти относно вируса и каква е целта му при заразяване на шифтър, макар че, откровено казано, не знам как би могло да се случи.

— Кейн ще пристигне утре и е изчистил графика си, за да може да работи с теб — каза Дейдж. Брат му щеше да сподели голяма част от информацията, но не всичко. Щеше да премълчи това, че има заразена млада вълча шифтърка. По дяволите, мразеше да лъже приятеля си. Самият факт, че Дейдж се справяше добре като крал, че можеше да лъже със замах в името на държавното управление и

всеобщото добро, показваше само по себе си в какво копеле се беше превърнал.

Ема сложи ръка върху неговата и той застина, насочвайки поглед към добрите й... разбиращи очи, допълнени от лека усмивка. Тя му показваше, че го подкрепя.

По дяволите. Как бе успяла да го разчете с такава лекота? Раменете му се отпуснаха от жеста й, докато в ума му напиреха хиляди мисли. Неговата половинка.

Чаеното парти приключи и Ема пусна кърпичката си в празната си чиния, изправяйки се на крака.

— Мисля, че ще е добре да проверя как е Кара.

Останалите на масата също се изправиха и Дейдж хвана ръката й, стреснат за миг от крехките кости, които усещаше в дланта си. Провидението я бе създало точно за него и проклет да бъде, ако позволи нещо в света му да я нарани.

— Ще те придружа. — Той се усмихна на приятелите си. — Ще се видим на общото събрание след няколко часа.

Почти бяха успели да стигнат до вратата, когато пред тях изскочи пророк Милнър.

— Ех, сега, не е ли това прекрасна гледка? — Хлътналите му тъмни очи блестяха одобрително, преди да навири нос и да подуши въздуха. — Чакай малко. Все още не си я маркирал? — Той сложи костеливите си ръце на кръста си.

Дейдж се насили да се усмихне.

— Личният ми живот е точно това, пророко, личен. — Още от дете го учеха как да отправя предупреждения, като води привидно спокоен разговор.

— Имаш да изпълняваш нарежданията на провидението. — Тънка като пергамент кожа покриваше острите му коси, карайки Милнър да изглежда леко мършав. Мъжът не би разпознал предупреждение, дори то да го ухапе по несъществуващия му задник.

Ема се напрегна.

— Няма да бъда маркирана, пророко. Веднага изхвърли тази мисъл от ума си.

Милнър изсумтя и стисна пред себе си костеливите си бледи ръце.

— Разбира се, че ще бъдеш, мила моя. Нашият народ има нужда от кралица.

— Не. Няма да бъда ваша кралица. — Ема стисна устни, а в красивите ѝ сини очи проблеснаха искри. — Връщам се у дома в мига, в който сестра ми уреди живота си тук.

Гневът изригна в краля с невиждана досега сила. Тя бе отрекла бъдещето им пред друг човек. Беше едно да иска малко убеждаване и съвсем друго да го отхвърли публично. Жената много грешеше, ако мислеше, че ще милва ръката му, ще му предлага подкрепата си като половинка, и след това ще му отнеме всичко. Той стегна хватката си около ръката ѝ и кимна на Милнър.

— Ще се видим на срещата.

На Дейдж му бе нужна всяка капка от контрола му, за да ескортира твърдоглавата си половинка навън от залата, без да метне упоритото ѝ задниче на рамото си. През него едновременно преминаваха силен гняв и остра нужда. По дяволите, тя караше кръвта му да кипи.

Тя дръпна ръката си. Много неразумно движение. Ръката му се стегна още по-силно.

— Силно ти препоръчвам да се въздържаш от говорене, докато не останем насаме, любов.

— Пусни ме, по дяволите — изсъска тя с крайчето на устните си.

Сега държеше разговора да си остане между тях.

Той не ѝ отговори, а я задърпа през друг коридор към покоите на семейството, където кимна на двамата стражи.

— Ако някой опита да мине покрай вас, застреляйте го. Няма да бъдем обезпокоявани. — Игнорирайки протеста ѝ, той бутна Ема напред, влизайки в заседателната зала. Беше време да изясни шибаната ситуация.

Ема се препъна в стаята, най-после успявайки да се откопчи от ръката на Дейдж. Какъв, по дяволите, му беше проблемът? Не го бе излъгала. И все пак сега отстъпи назад от очевидно бесния вампир.

— Нямах право да се гневиш.

Той направи няколко големи крачки, приседна на бюрото и скръсти краката си в глезените. Лека руменина преминаваше през лицето му и обикновено сивите му очи сега блестяха опасно сини.

Дипломатът бе изчезнал, оставяйки след себе си само един първичен, разярен мъжкар.

— Ти отрече това, което сме. Никога повече няма да се повтори.
— Животинско ръмжене придружаваше всяка негова дума.

Тя го погледна, ноздрите ѝ се разшириха и лицето ѝ пламна, когато истината я удари с пълна сила.

— Досега само си се преструвал.

Той повдигна вежда, а масивните му рамене се напрегнаха.

— Моля?

Как бе възможно той да издава подобен звук?

— Костюмът на дипломат, който носиш... всичко е пълна простотия.

Той вдигна глава и леко притвори клепачи, синьо-сивите му очи се фокусираха върху нея, както вълкът се фокусира върху плячката си.

— Не мисля, че кралицата на Реалм трябва да използва подобен език.

От лекото ръмжене в глава му лъхаше заплаха, докато металическите му очи не се откъсваха от нея, почти разсейвайки от факта, че говореха за него.

— Не ми дреме.

Всяко малко движение, всяка кралска мисъл бе фокусирана към нея, докато невероятните му металически очи не се откъсваха от нейните. Напълно и абсолютно. Той не помръдваше. Едва се забелязваше, че диша. И все пак силата на този фокус я държеше застинала на мястото ѝ. Как бе възможно от един-единствен поглед да строи такава мощ?

Тя вирна брадичка... гневът, вихрещ се в стаята, идваше и от двама им.

Тогава той се ухили и тя изгуби за миг дъха си. Добре, може повече от силата да бе негова. Засега.

Осъзнавайки това, темпераментът ѝ се възпламени.

— Наистина ли си мислиш, че не съм те видяла да идваш?

Той наклони глава настрани, а в очите му проблясваше предизвикателство.

— Ти кажи.

Чистата арогантност в стойката му, самоувереността в думите му накараха кръвта да забучи в ушите ѝ.

— Видях те. Във виденията си. — Тя сложи ръце на ханша си. — Готова съм, Дейдж. Знам какво можеш да правиш. — Стисна зъби и понижи глас: — Подготвих се за теб.

Той се отгласна от бюрото, изправяйки се в пълната си височина. Тя стисна крака, за да си попречи да не отстъпи назад, и въпреки това трепереше от нуждата да избяга.

Той повдигна вежда и устните му се извиха развеселено, сякаш се наслаждаваше на борбата ѝ.

— Нямах никаква идея на какво съм способен. — Копринен и тъмен, гласът му се плъзна по кожата ѝ, карайки я да настръхне и запалвайки остра нужда в нея.

Проклет да е. През целия си живот тя никога не бе обръщала гръб на предизвикателство.

— Пробвай ме.

Изненада премина през твърдите черти на лицето му, преди синьото напълно да изчезне от сребърния му поглед.

— Както желаш. — Той насочи поглед към най-горното копче на пуловера ѝ и то полетя към стената, забивайки се в картината на Ръсел. Второто копче удари вратата, а третото прозореца. Тъмна руменина покриваше високите му скули. — Да продължавам ли?

Тя държеше ръце на бедрата си, отказвайки да направи най-логичния ход и да придърпа краищата на пуловера си. Той се разтвори точно под сутиена ѝ и малка част от нея се наслади на пламъка в очите му, докато студеният въздух милваше гърдите, карайки зърната ѝ да настръхнат срещу тънкия сатен.

Беше действал много бързо и тя не бе могла да реагира, но вече беше готова.

— Целуни ми задника.

Той наклони глава и направи крачка към нея. Въздухът се промени, стана по-горещ, неподвижен. Той сведе поглед към следващото копче и тя вдигна щитовете си. Представяйки си ледени висулки между пуловера си и очите му, тя притисна бариерата напред.

Копчето остана закопчано и Дейдж вирна брадичка, преди да наклони глава настрани.

— Наистина — удивление изпълни погледа му, макар един мускул да започна да трепери на брадичката му — не ми се иска да те пречупя, половинке. — Той вдиша дълбоко, сякаш извличаше контрол

от кислорода. — Забравяш, Ема. Имаш достъп до този нов трик, тъй като започнах процеса по обвързването. Силата ти идва от мен. — Той изпрати лек, премерен натиск към щита ѝ, сякаш го изпробваше.

Тя също притисна, облекчена, че стената ѝ остана непокътната.

— Може би. — Разбира се, че силата ѝ идваше от него... определено не беше човешка. — Но сега е моя. — И беше точно така... интелигентността ѝ я бе подготвила да взима, да се адаптира и да учи. Кралят се заблуждаваше, ако си мислеше, че тя като противник ще му отстъпва в каквото и да е било.

— Това ли си ти? — попита той, а погледът му се премести от кашмира към очите ѝ. — Сигурна ли си, че искаш да бъдеш точно това?

Тя трепна за миг и четвъртото копче изхвърча във въздуха, политайки към него.

— Стой далеч от главата ми, Дейдж.

Той повдигна една вежда.

— Мисля, че залозите са направени, скъпа. — Подхвърляйки копчето във въздуха, той го улови с другата си ръка. — Остават две копчета, а след това закопчалката на сутиена ти. — Той пъкна копчето в джоба си. — После е ред на полата. — Той посегна към копчетата на ризата си, бавно откопчавайки ги, докато платът не висна разтворен, разкривайки широките му гърди. — А накрая тези сатенени бикини, които са в комплект с красивия ти сутиен.

А след това, какво? Тя си пое накъсано дъх и погледна към вратата.

Прозвуча остро кликване, когато ключа в ключалката се превъртя, давайки да разбере какво ще последва. Тя погледна отново към Дейдж.

Той се усмихна бавно и хищнически.

— След това? Ами... ще те наведе над бюрото и ще те чукам, докато не започнеш да крециш името ми. — Свивайки силните си рамене, той остави ризата му да се свлече на пода. — Предполагам, че беше права. Не си струва да се кара бавно.

ГЛАВА 6

Ема продължаваше да трепери. Но не от страх... страхът дори не бе близо. Желание и нужда се бореха в нея, карайки я да се чуди как не бе обгърната в пламъци още там в добре подредената всекидневна. Тя стрелна поглед към бюрото, а след това обратно към краля на Реалм.

Ръцете му се насочиха към колана, и без да бърза, той го откопча, издърпвайки меката кожа през всички гайки на панталона. Тя го зачака да го пусне на пода до ризата си, но вместо това той го задържа в ръка, стисвайки го и карайки я да си поеме дълбоко дъх.

Той повдигна една вежда към нея.

— Давам ти само един шанс, Ема.

Жената вътре в нея се колебаеше дали да го скрита в топките, или да разкъса панталоните му, за да може той да я обладае бързо и силно.

— И какъв ще бъде той, Дейдж? — Тя се изпълни с гордост от спокойния си тон.

— Свали щитовете си, съблечи останалата част от дрехите си и... ела при мен. — Гласът му бе копринено мек.

Рационалната ѝ страна се бореше с емоционалната, докато въздухът около тях се изпълваше с напрежение. Желание, сурово и първично, се бореше с гордостта, в която се бе вкопчила през целия си живот.

— Ухапи ме! — Очевидно гордостта победи.

Дейдж остави колана на бюрото до него, без да откъсва погледа си от нейния.

— Планирам да го направя. Не се тревожи за това. Вероятно ще е в мига, след като те маркирам... нещо, което трябваше да направя още миналата нощ.

Тя направи крачка назад.

— Но ти обеща.

— Обещах, че няма да те маркирам миналата нощ, любов. И не го направих. — Погледът му се плъзна надолу по тялото ѝ и след това

обратно нагоре, карайки нервните й окончания да пламнат. — Изгуби правото да се пазариш с мен.

Да се пазари? Да се пазари? Мъжът искаше да я жигоса и смяташе, че това са преговори? Лицето й пламна толкова силно, че буквално я заболя.

И тогава... той чакаше. Едно могъщо същество, такова, което може да удари бързо и силно, просто чакаше. С притъмнели очи, напрегнати мускули и ръце на кръста. За бога, защо просто не я метнеше на бюрото?

Несигурността, плюс нечестността на факта, че той беше с триста години по-възрастен и с много по-напреднала биология от нея, накараха през тялото й да премине вълна от гняв. Или пък първичната нужда под кожата й бе причината за това. И в двата случая, тя канализира цялата енергия в себе си, запазвайки щитовете си. За да го задържи навън.

— Никога няма да ме задържите навън, Ваше величество — каза той тихо и спокойно.

— Да се обзаложим ли? — озъби се тя, подготвяйки се. Трябваше да се научи да крие мислите си.

Усмивката, която се появи на лицето му, никога не би могла да бъде сметната за мила.

— Да се обзаложим? Ти вече хвърли ръкавицата, Ема. Битката продължава толкова дълго, само защото аз го позволих... да ти дам шанса да отстъпиш, както би трябвало да направиш.

Да отстъпи? Нямахше шанс, по дяволите. Чистата сила на волята й я накара да затръшне стоманени щитове около ума си. Тя почти подскочи от звука, който издадоха, заставайки на място.

Той повдигна глава, а погледът му блесна оценяващо.

— Много добра работа, любов. Наистина, много добра.

Одобрението му я изнерви повече, отколкото би могло да го направи каквото и да е. Би трябвало да е бесен. Страхът се смесваше със страстта в стомаха й... увереността му бе истинска и вероятно заслужена.

Без да откъсва хищния си поглед от нея, той умствено почука върху щита, който покриваше тялото й. В началото само лекичко, а после все по-силно.

Тя успя да го удържи, а всеки мускул в тялото ѝ бе напрегнат до крайност.

Той натисна по-силно, изглеждайки като човек, който се разхожда безцелно. Усилието не му костваше почти нищо, а пък по нейното чело се появиха капчици пот. След това и над горната ѝ устна. Раменете ѝ започнаха да треперят от усилието да го блокира.

Въздишайки, той притисна силно щитовете ѝ и те се сгромолясаха на пода, а в ушите ѝ отекна звука от чупещ се лед. По дяволите. Той си бе играл с нея от самото начало.

Последните две копчета на пуловера ѝ паднаха на пода и силен порив на въздуха откъсна дрехата от тялото ѝ.

Тя наклони глава настрана. Дори с острата нужда, впиваща нокти в тялото ѝ, умът на учения в нея се чудеше как ли ще успее да свали полата ѝ. Тънка и издължена, много тясна, само тя можеше да я свали.

И нямаше да го направи.

Той оголи зъби и звукът от разкъсване на плат разцепи въздуха. Полата се плъзна надолу, падайки в краката ѝ на парчета. Беше разкъсал полата ѝ! Тя изсъска към него, обичаше тази пола.

— Тогава трябваше да я свалиш, когато ти казах да го направиш. — Погледът му се впи в сутиена ѝ. Сякаш въображаем нож разряза въздуха, отделяйки двете презрамки от раменете ѝ и освобождавайки закопчалката между гърдите ѝ. Сутиенът прелетя през стаята, падайки на пода до ръба на завесите пред прозореца.

Гърдите ѝ натежаха, големи и пълни, копнеейки за нещо.

За някого.

За него.

Тя копнееше, стоейки уязвима пред него само по бикини и високи токчета. Вдигна глава, а изражението на лицето ѝ бе чисто упорство.

Бикините ѝ се разцепиха на две.

— Може да задържиш обувките, любов — провлече той. Погледът му се плъзна по голите ѝ форми, а сребърното се смеси със синьото в очите му, придавайки им тъмен цвят, който дори не бе близо до човешкия.

— Мога да помириша възбудата ти, Ема. Като захаросани праскови, скъп ром и жена. Само заради мен.

— И аз мога да помириша твоята, Дейдж — сопна му се тя. Ако мощта имаше аромат, тя щеше да ухае точно като Дейдж. Сурово, с аромат на сандалово дърво и кехлибар, опасно и първично. За нея.

— Ела тук, Ема! — Той се изправи, а уникалната мастилена плетеница, покриваща рамото му и част от ръката му изпъкваше остро върху бронзовата му кожа. Опасна, изкусна татуировка.

Тя си каза, че не приема заповеди от него. Щеше да му устои. Силна струя въздух я бутна отзад, карайки я да пристъпи към него. Проклятие. Нима той контролираше и въздуха?

— Понякога — призна той. — Елементите са силната страна на Джейс, но и аз имам някои таланти.

Таланти, друг път. Това беше оръжие и той го знаеше. Тя забрави дори как се диша, когато застана пред краля. Нямаше сила на земята, която да ѝ попречи да вдигне брадичка и да срещне погледа му.

Той кимна остро, доволен от реакцията ѝ.

— Ти наистина си достойна да бъдеш кралица. — Поставяйки огромната си длан на тила ѝ, той я дръпна към себе си, притискайки устни към нейните.

Сурова нужда изпълни тялото ѝ, карайки я да стене, трепереца от страст. Ръцете ѝ се притиснаха към твърдите контури на корема му и проследиха с пръсти ребрата и твърдите му мускули, докато той задълбочаваше целувката. Езикът му се плъзна в устата ѝ, плякосвайки я, и въпреки това от тялото му се излъчваше невероятна нежност и въздържание.

Сякаш чакаше.

Той вдигна глава, дарявайки я с вълча усмивка.

— Казах ти как те искам, Ема.

Тя отпусна ръце, а погледът ѝ се насочи към бюрото, преди да се плъзне отново към него. Беше луд, ако си мислеше...

— Не луд — промърмори той, очевидно продължавайки да рови в главата ѝ, ръката му на тила ѝ се плъзна надолу между гърдите ѝ. — Ти започна войната, любов. — Плъзна ръката си надолу към стомаха ѝ и се наведе още повече към нея. — И я изгуби. — Дълбокият му глас отекна дълбоко в утробата ѝ. Беше ли възможно да получи оргазъм само докато слуша гласа му? — Сега остава да се предадеш. — Той достигна крайната си цел, обгръщайки с ръка женствеността ѝ.

Коленете ѝ се огънаха. Нямаше друго обяснение за случилото се. Другата му ръка обгърна кръста ѝ, задържайки я изправена. Почти замаяна, тя погледна към вратата. Погледът му проследи нейния и ключалката щракна шумно, а вратата се откряна леко.

Внимателно откъсна и двете си ръце от нея. Студ и празнота сякаш изпълниха тялото ѝ и тя потрепери.

— Ако искаш да избягаш, Ема, направи го още сега.

Нямаше никакъв начин гордостта ѝ да ѝ позволи да избяга и двамата го знаеха.

Мускулите му започнаха да вибрират от нуждата, която тя усещаше в утробата си.

— Вземи решение, Ема. Бюрото или вратата.

Гордостта бе опасно животно. И двамата знаеха, че може да я има на бюрото в секундата, в която той го пожелае. Беше по-голям и определено по-силен. И все пак кралят също бе горд. Нямаше начин да я улесни.

Тя го предизвика... и изгуби.

Вдигайки високо глава, тя се завъртя на токчетата си и подпря и двете си длани върху студената дървена повърхност на бюрото. Погледът ѝ се заби в красивата маслена картина пред нея, но цялото ѝ внимание бе фокусирано върху мъжа зад нея... вампирът, който вече не виждаше. Тя упорито отказваше да обърне глава, за да го погледне.

А той не я накара да чака. Едната му ръка се притисна между лопатките на раменете ѝ и тя подскочи.

— Ах, Ема. Караш ме да забравям толкова лесно. — Той плъзна пръсти надолу по гръбнака ѝ, проследявайки внимателно всеки прешлен, а гласът му бе тих и нежен. Тя потрепери от нужда, без да е способна да я прикрие. — Толкова силен дух, по-голям дори от самия живот. — Той мина покрай кръста ѝ и продължи надолу. — Забравям колко мъничка и колко крехка си в действителност.

Обгръщайки с длан задните ѝ части, той погали мястото, на което се събираха бедрата ѝ. Тя се задъха беззвучно, притискайки се назад към него, докато той не плъзна първо един, а после и втори пръст в нея. Тя бе влажна и готова, и почти напълно сигурна, че ще го убие, ако я накара да чака дълго.

Разкопчаването на ципа се смеси с тихия му смях. Горещината я обгърна, докато той преместваше ръката си и се чуваше шумолене на

дрехи.

Нежно побутвайки глезените ѝ над високите токчета, той я накара да разтвори повече крака, за да може с лекота да се притисне към нея... горещ, твърд и мъжествен. Ръката му, изгаряща и тежка, се върна между раменете ѝ, побутвайки я нежно надолу, докато бузата ѝ не докосна хладното дърво на бюрото. О, господи!

Хващайки бедрата ѝ с две ръце, той нахлу в нея.

Викът, който се изтръгна от гърлото ѝ, бе за него и за никой друг. Тя се подпря на лакти, притискайки се назад към него и окуражавайки го да увеличи скоростта. Той я последва, тласкайки се силно и бързо, докато дълбоко в нея не започна да се надига осъзнаване. И тогава той забави темпото.

— Хей... — възрази тя, стягайки се около него.

— Кажи името ми, Ема. — Животинско ръмжене придружаваше всяка негова дума.

Исусе, ако това го накараше да побърза, щеше да му изрецитира и Гетисбъргското обръщение^[1].

— Дейдж.

— Ще крещиш името ми. — Пускайки бедрата ѝ, той събра цялата ѝ коса в една ръка и дръпна главата ѝ назад. Плътта ѝ се сви около ерекцията му.

Той щеше да я ухапе отново.

Дейдж засили тласъците си, ръката му стискаше косата ѝ, а горещината му я изпълваше. Мускулите ѝ се стегнаха и накъде дълбоко в нея започна да ехти нещо.

По-силно.

По-бързо.

Повече.

Плът се удряше в плът. Той докосваше места в нея, за чието съществуване дори не бе подозирала. Звезди избухнаха зад очите ѝ. Тогава другата му ръка се притисна силно към рамото ѝ. Пронизваща болка преряза удоволствието, последвана от ужаса на реалността. Шок и осъзнаване.

Той я бе маркирал. В горната част на ръката ѝ... за да може целият свят да го види.

Ярост пламна в нея в същия момент, в който удоволствието избухна в утробата ѝ. Дори докато се притискаше назад към него.

Прилепил цялата си дължина към гърба ѝ, той увеличи тласъците си. Пръстите му стискаха кожата ѝ, когато оргазмът ги връхлетя.

И тя наистина крещеше името му.

[1] Гетисбъргското обръщение (на английски: Gettysburg Address) е реч, изнесена от президента на САЩ Ейбрахам Линкълн в следобедна на 19 ноември 1863 г. по случай посвещаването на Националното войнишко гробище в Гетисбърг, Пенсилвания. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 7

Той я бе маркирал.

Яростта премина толкова силно през Ема, че тя се разтревожи да не получи мозъчна емболия, докато си обуваше дънките в тяхната стая.

Арогантният задник беше наредил да преместят тук дрехите ѝ, докато тя си посрѣбваше чай, без да подозира. Тя стисна треперещите си ръце, поглеждайки към Дейдж.

— Това, което се случи току-що, не променя нищо.

Звук от закопчаване на цип изпълни тишината, докато той обуваше дънките си.

— Говориш глупости, любов. — Той изглеждаше така, сякаш челюстта му може да е направена от камък, а очите от стомана. — Силно ти препоръчвам да не ме предизвикваш.

Осъзнаването изпълни Ема, щом забеляза липсата на уточнение в думите му. Повечето хора биха казали, че препоръчват да не ги предизвиква „точно сега“. Но не и Дейдж. Думите му обхващаха почти всички времена едновременно. Кралят олицетворяваше абсолютния контрол и пламенно обещание. Ако сестра Джейн от католическото училище ѝ забранеше да докосва пламъка, Ема не искаше нищо повече от това да се приближи и да се изгори.

Тя поклати глава.

— Трябва да се върна на работа, Дейдж. — Данните и проучванията ѝ трябваше да бъдат довършени, за да открие решение на проблема с вируса.

— Знам. — Той нахлузи тъмна тениска през главата си. — Най-добрата лаборатория, в която може да работиш, е тази, която проектира Кейн, и ти много добре го знаеш.

Да. Имайки предвид, че бяха взривили предишната ѝ лаборатория.

— Сигурна съм, че има много лаборатории, които са вече оборудвани, и ще са подходящи за изследванията ми. — Аргументът бе доста слаб.

— Да. За вирус, за който хората не са чували. Оставаш с нас, любов. — Погледът му се присви към нея. — Добре ли си? Маркерът боли ли те?

Тя изтласка навън онази част от нея, която се радваше на загрижеността му.

— Не. Рамото ми гори, а във вените ми бълбукат мехурчета, докато физиката ми се променя. — Докато се превръщаше от смъртна в безсмъртна. Желанието да изследва собствената си кръв я изкушаваше силно да използва вампирската лаборатория. — Досега процесът не е болезнен.

Погледът му стана по-спокоен.

— Добре. Ако това се промени, имаме обезболяващи... макар че обикновено се взимат преди маркирането.

— Обезболяващи? — Тя се намръщи.

— Ами, да. — Той прочисти гърлото си. — Някои маркирания са по-интензивни, и тъй като много от съюзите ни са уредени предварително, имаме хапчета, които да намалят ефекта. — Той се ухили. — Мисля, че е като да изпиеш бутилка малцов скоч... някак улеснява преживяването първият път, макар че според мен обезболяващото е ключовата съставка.

Може и да беше бясна, задето бе маркирана, но никога не би искала да бъде упоена и да пропусне страхотния секс, който бяха изживели току-що.

— Ще го запомня, ако рамото започне да ме боли прекалено силно.

— Отлично. Наистина не съм сигурен колко време отнема процеса. — Той се наведе и отвори едно шкафче, изваждайки от него златна гривна.

— Това прилича на гривната, която Кара носеше на ръката си миналата вечер.

Дейдж се ухили.

— Много подобна е. Майка ни бе накарала алхимик да ги направи за нас, за да знае винаги къде сме. — Той протегна ръка към нея. — Само член на кралското семейство може да я носи. Сега ти ще я носиш.

Ема направи крачка назад.

— Не! — Това правеше нещата прекалено дълготрайни.

Вратата се отвори рязко и Дейдж застава в бойна готовност, прикривайки Ема. Той се успокои и въздъхна.

— Джейс?

Най-малкият брат си пое дъх, а очите му светеха тревожно.

— Кара е болна. Талън ме изпраща.

Ема хукна и бе на няколко крачки след мъжете, които се затичаха към апартамента на Талън. Босите ѝ крака тичаха по хотелския килим, а стомахът ѝ се бе свил на топка. На Кара ѝ нямаше нищо. Сестра ѝ бе в безопасност, обградена от вампири, които биха дали живота си за нея. Но бебето?

Напоследък имаше толкова много стрес, толкова много опасности. Може би Кара е прекалено изтощена. По дяволите! Ема трябваше да я убеди да остане в леглото, а не да ходи на бал през цялата вечер. Какво си мислеше?

Ярост и гняв, които не бяха изцяло нейни, се процеждаха от краля, докато той разчистваше пътя пред себе си. Тя се стресна от това, че усеща чувствата му. Те тичаха покрай вампири, стоящи на стража на всеки няколко метра по коридорите на хотела, и малки масички, украсени с вази с лилии. Сладкият аромат почти я задави.

Дейдж отвори вратата със замах, откривайки Талън, който бе стиснал лекаря за гърлото и го държеше почти половин метър над земята, притиснал главата му във вратата на спалнята.

— Какво искаш да кажеш с това, че не знаеш? — изръмжа Талън, а лицето му бе на милиметри от силно зачервеното, вече посиняващо лице на лекаря.

— По дяволите, Талън, пусни го долу — изсъска Кара откъм спалнята.

Дебелите стъкла на очилата на лекаря караха очите му да изглеждат огромни, карайки го да прилича на анимационен герой.

— Ще разбере какво е, наистина.

Талън пусна лекаря.

Мъжът забързано се насочи към коридора, поглеждайки към Дейдж.

— Взехме проби от кръвта, Ваше величество.

— Каква е най-добрата ти хипотеза? — попита Дейдж, гледайки твърдо към лекаря.

Лекарят сви рамене.

— Бременност толкова скоро след обвързването е нещо нечувано, сър. Наистина не знам, макар че има индикации да е вирус.

Страх сви стомахът на Ема. Няма начин. Това беше просто сутрешно гадене. Тя изтича към спалнята и, отваряйки вратата, за малко да връхлети върху друг мъж с бяла престилка. Лаборант или още един лекар? Талън се блъсна в нея от задната страна и за миг тя се оказа приклепена между двамата мъже. Тя се измъкна от тях и изтича при Кара, хващайки ръката ѝ.

Кара бе толкова пребледняла, устните ѝ бяха напълно обезцветени, а на челото ѝ се бе появила лека бръчица. Сълзи изпълниха очите ѝ.

— Маркерът започна да избледнява. Почти не се вижда. — Тихият шепот бе изпълнен с толкова много болка, че очите на Ема веднага се напълниха със сълзи. — Чувствам се... различно.

По дяволите! Ема се обърна към втория мъж и едва не събори саксията с ярки цветя върху масичката до леглото.

— Колко време ще отнеме тестването на кръвта ѝ за вируса?

Мъжът докосна чантата си.

— Самолетът е готов да изпратим пробите на Кейн. — Той погледна загрижено към Талън, виждайки как към него се приближаваше разярения вампир.

Погледът на Ема срещна този на Дейдж.

— Имаме нужда от лаборатория. Тук. Веднага.

Той кимна и извади телефона от джоба си. Излезе от стаята, започвайки да издава заповеди.

Ема отметна косата на Кара от лицето ѝ.

— Ще се оправяш, Кар. Аз ще се погрижа.

Една сълза се плъзна по бледата буза на Кара, а златната гривна падна от ръката ѝ, приземявайки се на леглото. Очите ѝ се разшириха.

— Ем, не можеш да поправиш всичко. — Тя опита да сдържи риданието си. — Какво ще причини вирусът на бебето?

Талън изръмжа ниско и се изтегна на леглото, придърпвайки Кара в обятията си, докато тя плачеше тихо.

— Не сме сигурни дали е вирусът, половинке. Може просто да е тежка бременност. — В очите му блестеше опасен блясък от едва сдържан гняв. Това беше враг, с който не можеше да се пребори.

Ема се бореше със собствените си сълзи. Трябваше да помисли. Маркерът на Кара избледняваше... трябваше да е вирусът. Не беше време за емоции. Тя беше генетик.

— Бебето е силно, ти също. Ще поправим това.

Босите ѝ крака потъваха в дебелия килим, докато отиваше към другата стая, където Дейдж ръмжеше по телефона.

— Кажи на Кейн, че ще кацнем след два часа. И вземи кръвните проби, които събрахме от Маги през последния месец, както и нови от днес. — Той изключи телефона, поглеждайки към нея с устни, изпънати в гневна линия. — Как е тя?

Ема поклати глава.

— Не знам.

Дейдж се обърна към Джейс, чието огромно тяло изпълваше рамката на вратата.

— Намери Конн. Двата открийте как Кърджаните са успели да я заразят, ако това е бил вируса. — Той насочи вниманието си към Ема. — Тръгваме за Колорадо след петнадесет минути... събери си багажа.

— Колорадо? — Умът ѝ започна да осмисля новата информация.

— Да. Кейн строи лаборатория на границите на Боулдър. През почти целия ден лети от Европа, за да дойде тук... току-що го пренасочих към Колорадо. Ще пристигне няколко минути преди нас. — Той повдигна брадичката ѝ. — Как се чувстваш?

— Аз? — Ема се намръщи. — Защо?

— Защото беше със сестра си през цялото време, откакто си тук. Ако тя е заразена...

Стомахът на Ема се сви.

— Не знам. Чувствам се замаяна, но това може да е от страх. — По дяволите!

Челюстта на Дейдж се стегна преди, той да я побутне нежно към вратата.

— Намери Джейни и съберете и нейния багаж. Трябва да говоря с Талън.

Ема се завъртя на пети и се насочи към вратата, а мозъкът ѝ бе пронизан от заслепяваща болка. Ушите ѝ зазвъняха. Простена, препъвайки се в босите си крака. Притисна две ръце към главата си. Тъмна пелена падна пред погледа ѝ и тя политна надолу.

Силни ръце я уловиха, задържайки я за миг, преди да я вдигнат във въздуха. Лицето ѝ се облегна на едни твърди гърди, а цялото ѝ внимание се насочи към стабилния ритъм на едно древно сърце. Дейдж. Той потърка брадичка в косата ѝ, притискайки я към себе си, защитавайки я от целия свят, тялото му бе твърдо, а дишането равно.

С уверени движения я отнесе до дивана и коленичи до нея, закриляйки я.

— Любов? Нека повикам лекаря.

Тя отвори очи. Зрението ѝ се прочисти и тя потъна в сребърните дълбини на погледа му.

— Ох!

Дейдж се намръщи.

— Веднага се връщам.

— Не! — Тя се опита да седне, но една голяма ръка се притисна към рамото ѝ, задържайки я на място. — Добре съм. Имах видение.

Той повдигна вежди.

— Винаги ли се случва така по време на виденията ти?

По дяволите, не. Тя поклати глава и примигна от болката в нервните ѝ окончания.

— Не. Особено след като имам видения само докато спя. Никога не съм имала, докато съм будна. Защо сега? — Тя сложи ръка на все още туптящото си чело.

Ароматът на сандалово дърво и подправки я обгърна, когато кралят седна на петите си със замислено изражение. След известно време той най-после въздъхна.

— Маркирането. Уменията ти са се подобрили, смесили са се с моите, а ти не си свикнала с подобна сила. Твоят дар ще се промени, така че да приляга на моя. — Той махна къдрица от лицето ѝ. — Ще те науча как да контролираш способностите си, така че да не те боли.

Направо страхотно. Имаше маркер на рамото си, можеше да почувства това, което изпитваше той и вече получаваше видения, които я караха да иска да си отреже главата.

— Просто супер.

Той се ухили и хвана раменете ѝ.

— Всичко ще е наред. Обещавам. Какво видя във видението си.

— Кейти. Изплашена и тичаща сама в тъмна алея в града. — Ема прехапа устната си, поглеждайки към Талън, който влезе в стаята. —

Не успях да разпозная никоя от сградите.

Дейдж ѝ помогна да седне.

Талън натисна бутона на слушалката в ухото си.

— Намери Джордан Прайд. — Златният му поглед се насочи към Ема. — Някаква идея за коя година става въпрос?

Ема сви рамене.

— Валеше лек дъжд, а по земята нямаше сняг или лед. — Нуждаеше се от повече информация.

Дейдж я изправи на крака.

— Ще разберем за какво става въпрос, мила. Не се тревожи.

— Знам. Отново ще получа същото видение. Да се надяваме следващия път да получа повече детайли. — Ема погледна към спалнята.

Талън проследи погледа ѝ.

— Кара заспа. Имаме ли готова лаборатория?

Дейдж поклати глава.

— Ще летим до Колорадо... лабораторията на Кейн е най-добрата, която имаме. Всичко нужно е там.

— Готова ли е? — попита Талън.

— Съоръжението е почти готово. Но там все още има хора.

— Просто ще стоят далеч от нас — каза Талън, стисвайки зъби.
— Искам самолета, не хеликоптера... Кара може да спи в спалнята отзад.

Дейдж кимна.

— Оставям Конн и Джейс тук, за да приключат колоквиума заедно с Терънт. Останалите тръгваме след десет минути. — Той тупна брат си по рамото. — Половинката ти ще бъде добре, Талън.

В очите на брат му пламна огън.

— Мамка му, много ясно, че ще е добре. Иначе ще изстребя до крак Кърджанската нация.

Няколко стаи по-надолу Кейти крачеше пред прозореца, използвайки цялата си воля, докато се опитваше да прогони гаденето. Сега пък беше хванала скапан грип. Не беше ли достатъчно, че Джордан се изживяваше като дипломат и през цялата минала вечер

флиртуваше със скапаната вещица от Голямата ябълка? Нищо чудно, че Кейти бе повръщала с часове.

Беше лепнала грип. Спазми преобърнаха стомаха ѝ и тя обви ръце около ребрата си, прехапвайки устните си, за да не изплаче. Трябваше да се преобрази. Лекуваше се по-бързо в животинската си форма.

Стенейки, тя се огледа из стаята. Вероятно щеше да унищожи някои от мебелите при освобождаването на енергията по време на промяната, но поне никой нямаше да пострада.

Тя смъкна робата си, пускайки я на пода. Болка прониза цялата ѝ кожа. По дяволите, беше болна. Тя разтвори ръце, търсейки другата си половина... търсейки животното вътре в себе си.

Трябваше да се свърже с дивата си страна, а невероятната енергия, бълбукаща под кожата ѝ, щеше да ѝ позволи да се преобрази в примитивната си истинска природа. Тя потърси свободата, стягайки мускулите си, фокусира се върху усещанията, избутвайки човечността си настрана. Зачака да усети как става едно със Земята и с нейните творения, връзка, която ѝ липсваше ужасно, докато беше в човешката си форма. Тя потърси по-дълбоко и...

Нищо.

Паника изпълни всяка нейна клетка, вледенявайки кръвта ѝ. Не можеше да се преобрази. Пробва отново. Само болка посрещна опита ѝ. Нахлузвайки робата си, тя изтича до вратата, спъвайки се в колана си в бързината. Килимът се впи в коленете ѝ, когато падна.

Ридаейки, тя скочи на крака и изхвърча от стаята си надолу по коридора към стаята на Кара. Нахълта вътре, облекчена да завари там Джордан заедно с Дейдж и Талън.

Джордан забърза към нея, а погледът му бе изпълнен с тревога.

— Кейти?

Тя се хвърли в ръцете му, дишайки учестено и говорейки толкова бързо, че нищо не ѝ се разбираше.

Той я разтърси леко.

— По-бавно. Нищо не разбирам.

Тя пое дълбоко дъх, потискайки болката, и срещна погледа му.

— Не мога да се преобразя.

Силен шум експлодира в главата ѝ и тя се отпусна в успокояващата прегръдка на безсъзнанието.

ГЛАВА 8

Ема притисна чантата до гърдите си, докато водеше Джейни през грубия асфалт. Ароматът на нощен жасмин се носеше във въздуха. Те пътуваха забързано с тъмен СУВ до малкото частно летище, а тя бе сигурна, че бе забравила повече от няколко чифта обувки в хотела. Дейдж я увери, че мъжете му ще проверят всички стаи, преди да изпразнят хотела.

Тъмни облаци закриваха небето, а вятърът пронизваше кожата ѝ. Тя потръпна и накара Джейни да се затича през пистата, насочвайки се към малкия сребрист самолет в края. По някаква причина се чувстваше като крадец, който отива да се скрие на безопасно местенце. Недоволно ръмжене се откъсна от Дейдж, който тичаше вдясно от нея. Кралят искаше да остане и да се бие, но бе направил този ход, само за да може да я защити. Сигурно понякога беше доста кофти да си крал.

Ушите ѝ започнаха да звънят. Как, по дяволите, се бе оказала в средата на тази война? Тя беше генетик. Кара изучаваше растения. Джейни би трябвало вече да е в леглото, за да може на другия ден да отиде на детска градина. Макар светът на Ема никога да не е бил напълно безопасен, поне досега разбираше правилата му. Вампирите и шифтърите би трябвало да са измислени. Не реални.

Талън тичаше заедно с тях, понесъл на ръце Кара, Джордан носеше Кейти, а Макс тичаше до тях. Кейти все още бе в безсъзнание и начинът, по който Джордан бе извил устните си, обещавахе болка на онези, които бяха заразили лъвицата.

Няколко вампирски и шифтърски войника обграждаха групата.

Бяха изминали по-малко от двадесет минути, след като Кейти се бе появила, съобщавайки новината, че не може да се преобрази. Ема напрегна ума си. Кара и Кейти бяха пили чай вместо шампанско миналата вечер. Господи! Нима беше толкова лесно да стигнат до тях?

Дейдж се движеше близо до нея.

— Може ли вирусът да бъде приет през устата?

Очите на Ема се напълниха със сълзи.

— Да. С лекота. Всъщност повечето съвременни лечения на рак включват пиене на вирус, който да мутира клетките на рака. — Винаги се бе изумявала от факта, че има учени, които биха използвали уменията си, за да причиняват подобно зло. Науката помагаше на хората да оцеляват... да надмогват смъртта... а не я използват за тероризъм и убийства.

— По дяволите! — Дейдж натисна бутона на слушалката си. — Уведоми Кейн, че може да имаме три заразени, Кара, Кейти и Маги. Маги ще пристигне малко след нас. — В гласа му се долавяше суров гняв, който накара кръвта ѝ да се вледени. Тя се зачуди колко ли често му се налагаше да потиска природата си, за да изпълнява задълженията си на крал.

— Добре. Имам нужда да изследвам и кръвта на Маги. — Ема издиша дълбоко. ДНК-то на вълчите шифтъри дали е по-различна от човешката?

— Ще проверя отново кога ще пристигне. — Дейдж тъкмо бе докоснал слушалката си, когато лъч зелена светлина се блъсна в крака му, събаряйки го на земята.

— Дейдж! — изпищя Ема и спря, обръщайки се към него. Мирисът на озон и кръв изпълни въздуха. Още няколко лъча светлина изпълниха нощта, а войниците около тях се прегрупираха.

Дейдж дръпна нея и Джейни на земята, закривайки ги с широкия си гръб, докато се обръщаше и отвърщаше на огъня. Ема се претърколи над Джейни, прикривайки детето с тялото си. Нещо блъсна рамото ѝ и тя едва сдържа стона си.

Мирисът на изгорял озон изпълни ноздрите ѝ. Асфалтът драскаше плътта ѝ, докато тя притискаше главичката на Джейни до гърдите си. О, господи! Как щеше да опази племенницата си? Колко зле бе ранен Дейдж? Страхът на детето я накара да трепери срещу паважа, докато гневът на Дейдж изпълваше въздуха около тях.

Лъч светлина дойде от покрива на хангара вляво от тях и воините наоколо започнаха да отвърщат на огъня. Зелени лазери изпълниха въздуха, преминавайки през стени и прозорци. От време на време от мъжете около нея или от онези на покрива, опитващи се да ги убият, прозвучаваха болезнени стонове.

Дейдж изруга тихо и през нея премина вълна от болка. Бяха го улучили отново.

Ема стегна прегръдката си около Джейни, доверявайки се на обучените воители да ги опазят живи. Безпомощност премина през нея, връщайки я към спомените за детството ѝ, когато нямаше воители, които да я защитят. Тя трябваше да бори... да защити Джейни. Ема вдигна глава.

— Остани долу — нареди Дейдж, завъртайки се така, че едната му голяма ръка да обгърне главата ѝ, притискайки я надолу. Тя опита да се бори с него за миг, преди да спре, щом реалността премина през мозъка ѝ.

Самолетът запали двигателите си и се плъзна между тях и стрелците. Силен шум премина през въздуха, когато куршумите се забиваха в едната му страна.

Силни ръце откъснаха Джейни от Ема и тя изкрещя, преди да осъзнае, че Макс вдига детето на ръце, за да скочи с него в чакащия ги самолет. Дейдж вдигна Ема на ръце и го последва, настанявайки я на плюшената седалка и помагайки на шифтърите да се качат, преди да започне да раздава заповеди на воителите си да намерят стрелците, и ако могат, да ги опазят живи, за да ги разпита.

Той затвори люка и самолетът започна да набира скорост по пистата, издигайки се във въздуха.

Толкова за виденията. Ема не бе видяла, че това предстои. Страх замая главата ѝ и тя погледна към Джейни през пътеката.

— Джейни! — Скачайки от стола си, Ема сграбчи ръкава на малкото момиченце. Кръв се процеждаше през разкъсаната дупка в розовата материя. — Джейни. О, господи! — Ема започна да диша тежко. Разширени сини очички, пълни със сълзи, срещнаха нейните. Тя вдигна лице към Дейдж. — Простреляли са я.

Шок премина през лицето му, прогонвайки гнева му. Той нежно избута Ема настрана и разкъса ръкава на Джейни. Избърса нежно ръчичката ѝ и някак успя да улови Кара, когато сестра ѝ се хвърли към детето си.

— Тя е добре, Кара. Куршумът само я е одраскал.

Плачейки, Кара прокара ръце по мокрото личице на Джейни.

— Добре съм, мамо — четиригодишното момиченце изтри сълзите си, — но ръката ме боли.

Джордан подхвърли комплект за първа помощ към Талън, който го грабна и се отпусна на колене пред детето.

— Хей, дребосъче. Трябва да сложим превръзка на това, нали?

Ема се наведе и огледа добре раната. Приличаше на дълбока драскотина. Червена и подпухнала, но определено не беше дупка от куршум. Тя сложи ръка на гърдите си, за да се успокои, и седна обратно на седалката си.

— Слава богу! Какво стана, по дяволите? — прошепна тя към Дейдж.

Докато Талън превързваше раната на детето, Дейдж се изправи и тя видя раната на крака му, където го бе пронизал куршума. Един куршум падна от дупката на гърлото му и кожата се сля пред очите ѝ подобно на разтопено масло, лекувайки раната.

— Бяхме нападнати. — Погледът му се насочи към Джордан, който седеше няколко седалки по-надолу. — Как, по дяволите, знаеха къде ще бъдем? Само няколко човека бяха информирани за тръгването ни и не сме казвали на никого къде отиваме и от кое летище ще излетим.

Джордан изръмжа, а котешките му очи блеснаха опасно.

— Не знам. Как, по дяволите, някой е успял да се доближи достатъчно, че да зарази Кара и Кейти?

Самолетът спря да се издига и Талън приключи с превръзката на ръката на дъщеря си.

— Кърджаните имат вътрешен човек. Някой наш приближен. — Той говореше тихо и спокойно. Вероятно заради Джейни.

Ема преглътна няколко пъти, за да прогони свиването в стомаха си, слепоочията ѝ затуптяха болезнено. Страхотно. Предател, който знае всеки техен ход. Такъв, който има достъп до вируса, който ги заплашваше. Тя се бореше да се концентрира и да разбере какви са другите опасности, за да измисли как да им противостои.

— Зеленият лазер се превръща в куршум в мига, в който докосне плът, дори и човешка, нали?

Погледът на Дейдж беше насочен към Джейни, а на бузата му трептеше мускул.

— Да. — Гневът му изпълни ноздрите на Ема и тя се опита да диша, без да усеща яростта на половинката си.

Страхотно. Специални куршуми, търсеци досег с жива плът. Направо великолепно. Ема се бореше да потисне гаденето. Трябваше ѝ чист въздух.

Талън се наведе и вдигна Джейни на ръце.

— Кара и Джейни ще използват задната спалня по време на полета. — Той се обърна и помогна на половинката си да се изправи.

Джейни вирна носле във въздуха и малка сълза се търколи по личицето ѝ.

— Лельо Ема? Кървиш.

Дейдж на секундата се озова коленичил до нея, а ръцете му започнаха да откопчават ризата ѝ.

— *На пари и ейчи.*

— Какво? — Ема погледна надолу към себе си като на забавен кадър, а крайниците ѝ сякаш омаляха. — Колко езика говориш въобще?

— Всички познати. — Той разтвори ризата ѝ и количеството кръв я накара да се задъха. Ушите ѝ забучаха. — В шок си, любов. — Той издърпа ръкава ѝ, разкривайки дупка в горната част на лявата ѝ ръка. Издърпвайки я напред, той погледна раната, направи гримаса и я пусна. — Ще се оправиш. Талън, отведи семейството си в спалнята, моля те.

Кара опита да възрази, но Талън хвана ръката ѝ и не ѝ позволи да помръдне.

Дейдж изчака вратата да се затвори зад тях, преди да прикове Ема с погледа си.

— Губиш прекалено много кръв и това не ми харесва, Ема.

— Няма ли да се лекувам бързо като теб? — Боже! Мъжът я беше маркирал. Нямаше ли да получи някакви безсмъртни привилегии? Искаше ѝ се странният шумящ звук да спре. Пред погледа ѝ се спусна сива пелена.

Дейдж я разклати леко.

— Ще се лекуваш по-бързо, но сме обвързани едва от няколко часа. Талантът има нужда от известно време, за да се развие.

Зави ѝ се свят.

— Не така умирам, Дейдж. — Вярно, че имаше огън и болка във видението ѝ, но не и куршуми.

Той пребледня.

— Разбира се, че не, по дяволите.

Джордан прочисти гърлото си.

— Ако не съм ти нужен за това, ще настаня Кейти на канапето в предната част. — Шифтърът погледна към кървящата рана на Ема и ѝ се усмихна със симпатия. — Всичко ще е наред, Ваше величество.

Макс се обърна, насочил поглед към раната на Ема.

— Ще се преместя. — Винаги сериозният вампир последва Джордан.

Ема опита да се концентрира върху сивите плюшени седалки на частния самолет.

— Ъм. Защо всички се смущават толкова? Умирам ли? — Беше ѝ трудно да се фокусира. Шокът беше хубаво нещо. Би трябвало доста да я боли.

Дейдж отмести една къдрица от лицето ѝ.

— Не, любов, не умираш. Но може да не харесаш решението ми. — Гласът му омекна, но очите му станаха твърди и решителни.

Тя опита да извърти очи, но дори това леко движение накара в стомаха ѝ да се надигне гадене.

— Няма да правя секс с теб точно сега, Дейдж.

Сумтене се разнесе от предната част на самолета.

Дейдж се ухили, бавно и секси.

— Това беше удар под кръста, любов.

— Удар? — Защо главата ѝ тежеше толкова много?

— Да. — Сив блясък проблесна пред очите ѝ. Дейдж беше прерязал вената на лявата си китка. Той наклони главата ѝ и поднесе ръката си към устните ѝ.

— Не! — Ема се дръпна назад, отдалечавайки се от него. О, господи, нямаше начин. Мъглата в ума ѝ се прочисти за един миг и тя усети парещ болка в ръката си.

Той обаче държеше главата ѝ здраво. Кървавата китка отново се насочи към нея. Мократа кожа срещна устните ѝ и тя започна да се бори с гаденето, стисвайки китката му с две ръце, за да го отблъсне. Дейдж натисна по-силно, принуждавайки я да погълне част от течността.

— Пий, Ема, или ще стисна носа ти и ще те принудя да го направиш.

Силата на краля с лекота победи нейната. Тя отвори уста да изкрещи и той се възползва, пххвайки повече от китката си в устата ѝ, притискайки я към зъбите ѝ, като не ѝ даде друг шанс, освен да се

предаде. Кръвта му започна да се стича по гърлото ѝ, изгаряйки я. Гъстата течност съскаше като газирано, горещо кафе.

Изведнъж тя изпита силна нужда за още.

Стенейки дълбоко, тя засмука силно, а умът ѝ се замая от най-невероятното усещане, което бе изпитвала. Беше... божествено. Повече от божествено. Въпреки волята ѝ тя стисна зъби. Тялото ѝ натежа и клепачите ѝ се затвориха. Спря да се бори.

Сърцето ѝ забави ритъма си и тя едва успя да забележи кога Дейдж отдръпна ръката си и целуна нежно бузата ѝ.

— Спи, любов. Ще се чувстваш по-добре, когато се събудиш. — Той разстла меко одеяло над нея и тя се сгуши с доволна въздишка.

Сънищата ѝ бяха цветни... блестящи проблясъци от вдъхновение и красота през тунелите на очакванията, историята и бъдещето. Виденията проблясваха в ума ѝ с невероятна бързина... някои бяха нови, а други стари.

Нямаше къде да се скрие от виденията, които караха сърцето ѝ да замира, умът ѝ да крещи и душата ѝ да се гърчи от гняв. Тя спеше от няколко часа, напълно съзнавайки, че трябва да се събуди, за да попречи на виденията да се върнат. Но тъмнината както винаги победи.

Видението разкри летен ден, чисто небе и аромат на лалета, носен от бриза, докато Дейдж върви към сградата, в която тя работеше, някаква лаборатория. Тя знаеше без никакво съмнение, че е вътре. Зад него се движеха сенки, вероятно братята му. Но този план, този проблясък на бъдещето се отнасяше само за краля. Изглеждаше силен с широката усмивка на лице и с прекрасните опасни трапчинки. Беше в безопасност.

Той кимна, казвайки нещо на сенките зад себе си, когато изведнъж огромна влада от огън се отрази в очите му. Земята се разтресе. Облаци черен дим се издигаха оттам, където допреди миг беше сградата.

Смъртта танцуваше около разрушението и кралят падна на колене. Чиста агония премина през лицето му, и точно в този миг Ема сякаш можеше да усети как сърцето му става твърдо като камък, преди да изчезне. Напълно. Унищожено. Главата му падна напред.

Ема се събуди стреснато, отваряйки уста, за да изкрещи.

— Шшт, любов, всичко е наред. — Дейдж се притисна по-силно до нея, а топлия му дъх помилва косата ѝ.

Тя пое дълбоко въздух и се задави, опитвайки се да успокои лудо биещото си сърце. Тъмнина посрещна погледа ѝ.

— Къде съм?

— В Колорадо. В резиденцията ни до Боулдър. — Той прокара нежно ръка по нейната. Нейната напълно излекувана ръка.

— Спала съм през цялото време? Дори от самолета дотук? — Умът ѝ се напрегна над това, докато тя се изтягаше до него. Усещаше тялото си фантастично. — Кръвта ти е невероятно мощна. — Много жалко, че сърцето ѝ още се свиваше болезнено заради видението.

— Благодаря ти. — Той разтвори длан, слагайки я на стомаха ѝ. — Кажи ми за съня си.

Изпълни я ужас.

— Не го помня.

— Лъжкиня. — Стаята се завъртя пред нея и тя се оказа под вампира. Той целуна нежно устните ѝ. — Искам да знам какво те е изплашило толкова, любов.

Не можеше да му каже. Той не криеше намерението си да я обича и да я защитава, а този път водеше към унищожението му. Провалите в миналото ѝ вече я преследваха, а тя бе жена, която се учеше от грешките си. В това видение щеше да се вслуша.

— Как са останалите?

— Добре са. — Той се настани по-удобно между бедрата ѝ тя сподави един стон.

Неочаквано осъзна нещо.

— Защо не четеш мислите ми?

Той наведе глава към нея и прокара устни по шията ѝ, захапвайки леко ухото ѝ.

— Щитовете ти са вдигнати. Дори докато спиш.

Ръцете ѝ сякаш по собствена воля се плъзнаха по гърба му и тя впи пръсти в задните му части.

— Не можеш ли да пробиеш щитовете ми? — Беше спечелил последната им битка на волите почти без усилия.

— Мога — заяви и обгърна с ръце гърдите ѝ, мачкайки леко зърната им. Тя се изви към него, а ума ѝ се замая.

— Тогава защо не го направиш?

Той се ухили, когато тя простена. След това сграбчи бедрата ѝ и ги раздалечи, разтваряйки я широко за себе си.

— Защото уважавам уединението ти? — Горещата му длан се стегна около бедрото ѝ.

О, господи!

— Така ли е?

Ръката му се плъзна по задничето ѝ и той я стисна.

— Не. — Дейдж захапа леко брадичката ѝ и продължи нагоре, плъзвайки език по устните ѝ, изкушавайки я с мъжествения си вкус.

Зави ѝ се свят, когато Дейдж задълбочи целувката, и ѝ бяха нужни няколко секунди да се окопити, когато той започна да целува гърдите ѝ.

— Не? Какво имаш предвид с това „не“?

Той въздъхна и се надигна нагоре, приковавайки погледа ѝ със своя.

— Не разбих умствените ти щитове, защото точно сега си твърде крехка.

Крехка? Глупости.

— Не съм крехка. — Той трябваше да знае, че тя е достатъчно силна да го защити, и дори да застане редом с него. Тя опита да снижи краката си, но широката му ръка сграбчи бедрото ѝ, задържайки я на място.

— Да, такава си. Преди няколко часа бе маркирана, а след това простреляна. Можех да те увредя, ако разкъсам щитовете ти. — Той въздъхна. — Освен това се надявам, че в някой етап от връзката ни ще ми се довериш достатъчно, че да ги свалиш.

Проклетия крал имаше сладка страна в себе си, която нямаше как да отрече. И това много щеше да ѝ липсва, когато се разделяха.

— Свърших с говоренето, Дейдж. — Тя посегна към него, толкова твърд и голям.

Той простена тихо, когато ръката ѝ го обгърна и започна да го милва по цялата дължина.

Ема се усмихна.

— Е, смяташ ли да използваш това, или какво?

Сграбчвайки ръката ѝ, той прикова и двете ѝ китки над главата ѝ.
— Добро разсейване, любов. Макар че наистина ми омръзна от този разговор.

Силната нужда, излъчваща се от краля, се разби в нея, превземай организма ѝ.

— Ах, дългът не те ли зове? Не трябва ли да се захващаме за работа? — Тя опита да се раздвижи и не бе изненадана, когато той я задържа на място.

Дейдж притисна ерекцията си към женствеността ѝ.

— Целият живот на краля се върти около задълженията му, любов. Но ти принадлежиш на мъжа. — Той впи почти болезнено зъби в устната ѝ. — И мъжът иска да знае защо отричаш това, което той може да почувства, че изпитваш в сърцето си.

Тя извъртя очи, борейки се с желанието да се отърка в него като котка.

— Да говориш за себе си в трето лице е лош знак, Дейдж. Лудост.

Той се ухили.

— Така е. Но да не ми позволиш да ти помогна също е лудост. Каж ми от какво бягаш.

Не можеше. Е, можеше, но нямаше начин Дейдж да позволи видението ѝ да извърви пътя си. Поне веднъж някой друг щеше да защити краля. И мъжа.

Решителност изпълни погледа ѝ.

— За детството ти ли става въпрос?

Тя застина.

— Какво знаеш за това? — Ръцете му пуснаха задничето ѝ.

Челюстта му се стегна.

— Кара ми каза, че баща ви е бил зъл пияница и е обичал да удря.

Кара му го беше казала? Интересно.

— Тя никога не говори за този период от живота ни. Изненадана съм, че ти е казала.

Дейдж целуна нежно брадичката на Ема.

— Мисля, че просто се опитваше да ми обясни защо ще си тръгнеш в задника ми. Разказа ми за всички пъти, в които умишлено си се поставяла на пътя му, за да не пострада тя.

Любов и лоялност изпълниха сърцето на Ема.

— Кара ме е спасявала повече от един път. Веднъж дори го захапа, за да пусне ножа, който държеше. Тя беше толкова смела, Дейдж.

Голяма ръка, която никога нямаше да удари, отметна къдрицата от челото на Ема.

— И двете сте били смели.

Тя въздъхна.

— Не съжалявам, че той умря. Нещо в мен би трябвало да трепне, но... — Вината от това, че бе оставила и майка ѝ да умре винаги щеше да я разяжда, но не можеше да разкаже на Дейдж за това.

— Не те виня. Но времената са се променили, животът ти се е променил. Както и ролята ти в него. — Твърдост в гласа на краля замени мекотата.

— Ролята ми? — Ема се напрегна.

— Да. Вече не си щит, любов. Сега това е моята работа.

Умът ѝ се напрегна.

— Не разбирам. — Надявайки се да го разсея, тя обви и двата си крака около кръста му. По дяволите, чувството да го усеща така беше невероятно. През вените ѝ течеше истинска мощ от кръвта, която ѝ бе дал, и тя искаше да я изпробва... с невероятното му тяло.

— Разбираш ме. Използвай този твой гениален ум и постави фактите по местата им. Защо си мислиш, че е трябвало да защитаваш сестра си и майка си? — Страстта правеше гласът му дрезгав и тя потръпна от желание.

Ема се бореше да се фокусира върху разговора.

— Защото можеш. По-силна съм... по-трудна за нараняване. — Физически и емоционално. Емпатската дарба на Кара идваше от сърцето, докато уменията на Ема идваха изцяло от ума.

— По-силна ли си от мен? — Той вдигна вежди, предизвиквайки я.

Стига де. Мъжът бе два пъти по-грамаден от нея и на всичкото отгоре вампир.

— Болката не е нужно да е физическа, Дейдж, емоционалните рани понякога оставят по-дълбоки белези от опакото на един пияница. — А и кралят имаше своите собствени духове. Тя нямаше да се

превърне в един от тях. Нямаше да го преследва и мисълта за смъртта ѝ да го наранява, ако връзката им приключеше по-скоро.

— Слушай. — Той я целуна, приковавайки погледа ѝ със своя. — Може да не съм в главата ти точно сега, но усещам достатъчно, за да знам, че ме защитаваш. И това започва да ме ядосва.

Толкова по-зле за него. Макар кралят сам да се бе нагърбил с всички проблеми на света, тя нямаше да му позволи да я натика при останалите, които разчитаха на защитата му.

— Не знам за какво говориш. — Маркерът на рамото ѝ започна да пари. Вътрешно тя копнееше отчаяно той да я изпълни. Веднага.

— Напротив, разбираш ме. Не искам защитата ти. Искам твоето доверие. — И любовта ти. Неизречените думи увиснаха във въздуха.

Достатъчно с това.

— Ти си този, който трябва да ме чуе. Не искам този живот... няма да остана тук. — Сърцето ѝ се пръсна на парчета, докато изричаше думите. Обичаше го от първия път, в който сподели миналото му в едно от виденията си. — След като намерим лек за Кара, аз ще си замина. — Искаше той да бъде подготвен, в случай че не успее да надвие смъртта, затова се напрегна, очаквайки експлозията.

Усмивка надигна ъгълчетата на устните му и той се ухили широко срещу нея. След миг започна да се смее, а очите му бяха изпълнени с веселие.

— Прелестна си.

Гняв избухна вътре в нея.

— Дори не си и помисляй да се държиш снизходително с мен. — Тя беше високо оценяван генетик, по дяволите. Умните хора я взимаха на сериозно. Кралят най-добре да се стяга, особено имайки предвид факта, че мощта му кипеше във вените ѝ.

Той сви рамене, сграбчи едното ѝ бедро и проникна в нея с един мощен тласък.

Тя се задъха, забивайки нокти в кожата му. Огън пламна във вените ѝ, карайки нервните ѝ окончания да се събудят за живот, когато той я изпълни. Напълно.

Подпирайки чело на нейното, той стегна хватката си около нея.

— Тогава спри да говориш глупости. — Острите му резци блеснаха на мъждивата светлина. Една силна ръка обърна главата ѝ

настрани, разголвайки шията й. — Моя.
Бърз като мълния, той я ухапа.

ГЛАВА 9

Няколко часа по-късно Дейдж хвърли папката с документи на стъклената масичка в конферентната зала. През двата големи прозореца се виждаше залязващото слънце и той едва не изръмжа заради това колко изложени на риск бяха хората му на това място. Би трябвало да са под земята в щаба му.

Той погледна към Кейн.

— Значи потвърдихте, че Кара, Маги и Кейти са били заразени. — Половинката му може би също имаше мишена на гърба си.

Кърджаните щяха да тръгнат след нея.

Болка премина по гръбнака му, експлодирайки в основата на тила му, звярът вътре в него искаше да излезе... да защити и да отмъсти. Да укроти съществуването му отне няколко дълбоки вдишвания и значително количество воля, която не би имал никой друг човек или безсмъртен.

Докато умът му поемаше контрола, той пофлиртува с мисълта да предаде юздите на Талън или Кейн. Но не можеше да причини това на един от братята си.

— Два пъти проверих резултатите, използвайки директни флуоресцентни антители, подобни на теста Х1Н1... отнема само тридесет минути. Вирусът е жив и се дублира сам в клетките на Кара, Маги и Кейти. — Кейн се облегна на стената, боядисана в светлозелено на кафяви райета, а интелигентните му очи се фокусираха върху Дейдж. — Предварителните тестове показаха, че Ема не е заразена.

— Доколко може да се разчита на тестовете?

Кейн сви рамене.

— Кърджаните манипулират ДНК през последния век и благодарение на Талън през последния месец имаме голяма част от проучванията им. Разбира се, проверяваме всичко по няколко пъти и потвърждаваме данните възможно най-бързо.

Дейдж потърка с ръка очите си.

— Мразя това. Включването на човешки учени в проучванията няма да донесе нищо добро за семейството ни. — Но поне тогава нямаше да му се налага да си играе на крал.

— Знам това. Но имаме нужда от резултати, а човеците имат нужната бройка, за да ги получим. След като ги разделих в малки лаборатории, те нямат никаква идея над какво работят. — Кейн въздъхна. — Трябваше да се концентрирам върху науката през последния век, а не върху оръжията.

— Не — поклати Дейдж глава. — Знаехме, че мирът с Кърджаните един ден ще приключи и напредналите технологии при оръжията ще са жизненоважни. — Никога не си бе помислял, че биологично оръжие може да заплашва хората му. Провалът тук бе негов. — И, какво става сега? Имам предвид с вируса?

Кейн сви рамене.

— Вирусите или прогресират, или приемникът се преборва с тях като при обикновения грип.

Раменете на Дейдж се стегнаха.

— Прогресират? Обясни.

— Добре. Но първо трябва да прочета последната информация от набезите на Талън и да видя кръвните проби от жените. От най-голяма помощ е кръвта на Маги. След като имаме нейна кръв от седмици назад можем да проследим развитието на вируса.

— За шифтърите. При хората е различно.

Кейн кимна.

— Да.

Дейдж се изправи и пусна празната бутилка от гроздовата си енергийна напитка в кошчето за боклук.

— Ще събудя Ема веднага щом лабораторията е готова. — Той започна да крачи напред-назад, а стомахът му се присви от странно чувство. Страх? Осъзнаването на това накара яростта в него да избухне на повърхността.

Кейн прочисти гърлото си.

— Някаква идея как Кърджаните да разбрали на кое летище сте били?

— Не. Воините ни убиха стрелеца, преди да успеем да го разпитаем. Не знаем как са научили за плана ни. — Проклетите Кърджани може да са следили всички летища просто за всеки случай.

Ботушите на Дейдж потропваха ритмично върху индустриалните теракотени плочки.

Кейн се изправи.

— Ще се оправим, Дейдж.

— Ще се оправим? — Дейдж се завъртя към брат си. — Мамка му, майтапиш ли се с мен. Те простреляха половинката ми. — Той удари толкова силно с ръка по масата, че документите подскочиха, посипвайки се по пода. Тъмна пелена падна пред очите му, а яростта почти го заслепи. — И Джейни. Господи, Джейни... — Изпълни го истински шок, когато осъзна, че ръцете му трепереха. Те трепереха. — Причиниха й болка, накараха я да кърви. Само заради това ще ги избия до крак.

Спокоен и сериозен, винаги рационален, Кейн дори не мигна. Мъжът бе успял да победи възрастна мечка гризли, докато беше сериозно ранен, но дори тогава разумът го водеше.

— Време е за наука, а не за война, братко.

— Ах, да, науката. Твоят Бог, нали, Кейн?

Сребърни искри пламнаха във виолетовите очи на Кейн и той стисна зъби.

— Моят Бог? Те използват науката... моя живот, нашето бъдеще... за да наранят семейството ни. Напълно луд си, ако мислиш, че ще им позволя да продължават.

Дейдж въздъхна.

— Съжалявам.

— Не. Кажи си всичко, за да можеш да мислиш спокойно след това. — Кейн прокара ръка през челюстта си. Квадратна и твърда, точно каквато бе и на баща им. Макар че разумния му интелектуален ум беше наследство от брилянтната им майка.

— Ти си мислителят, Талън стратегът, Конн е войникът, а аз ученият.

— А Джейс? — Дейдж повдигна едната си вежда. — Какво ще кажеш за най-малкият ни брат.

Кейн кимна леко.

— Е, това е голям въпрос, нали? Джейс има повече мощ в малкия си пръст, отколкото всички ние, взети заедно. Може би е време да впрегнем тази сила и да я използваме. — Кейн прочисти гърлото си, а

погледът му бе твърд. — Може би е време да си простиш и да спреш да го защитаваш.

Дейдж скочи на крака.

— Какво, по дяволите, си мислиш?

Кейн въздъхна.

— Във война сме. Имаме нужда Джейс да се бие.

Кучи син. Кейн бе прекарал известно време отвъд океана и какво сега си мислеше, че е станал проклет психолог?

— Джейс ще се бие. Взех го с нас, когато отидохме да спасим Кейти и Маги от Кърджанската лаборатория преди няколко седмици. — Двете шифтърки бяха отвлечени от Кърджаните, които искаха да изпробват върху тях вируса си. Макар да бе твърде късно да защитят Маги, Дейдж бе пристигнал навреме, за да попречи Кейти да бъде заразена.

Тихият смях на Кейн проехтя в залата.

— Не ми казвай. Наредил си Джейс да бъде зад гърба на Конн, най-великия воин, който някога сме имали? Уау. Много е било опасно, кралю.

— Превърнах Джейс в убиец още докато беше дете. — Тежестта на този негов провал, първият след възкачването му на трона, все още разкъсваше малкото, което бе останало от душата му. Споменът за най-малкия му брат, окървавен и ранен, тичащ към врага им, за да го убие, често преследваше краля в сънищата му. Кошмарите му бяха реалността, която сам бе създал.

Кейн поклати глава.

— Джейс беше на петнадесет. Кърджаните бяха убили родителите ни и бяхме във война. — Силната ръка на Кейн се отпусна на рамото на Дейдж, когато Кейн пристъпи напред. — Да оставиш Джейс да се бие те рани дълбоко. Но ако му беше отказал правото да отмъсти за родителите ни, това щеше да го унищожи. Взе единственото възможно решение.

Джейс рядко губеше жизнерадостното си настроение, но когато това се случеше, убиецът, който Дейдж бе създал, излизаше на повърхността. Студен и безжалостен, тийнейджърът се бе превърнал във воин. Не забавния и любящ брат, какъвто бе в очите на почти целият Реалм.

— Защо не е казал нищо?

Кейн сви рамене.

— Имахме няколко века мир, и не е като да не си му позволявал да тренира. Освен това той е Джейс. Ти си му брат и той знае, че все още те боли. Няма да те притисне, ако не се налага.

Боже, Кейн наистина бе липсвал на Дейдж. И като говорим за слагане на нещата в перспектива...

— Наистина ли мислиш, че той е толкова могъщ? Имам предвид коментара ти, че в малкия си пръст има повече мощ от всички нас, взети заедно?

Кейн се ухили.

— Да. Но не му го казвай.

— Никакъв начин. — Комуникаторът на Дейдж изпиука и той кимна към Кейн. — Лабораторията е готова. Не забравяй, че не искам Ема да се доближава до мазето.

— Не се тревожи. Няма да ѝ казвам, че там имаме затворен върколак, щом не искаш да знае.

Дейдж кимна.

— Може да знае, само не ѝ позволявай да се доближава до него. Предполагам, че Бейн консулите не са били информирани?

— Не — Кейн въздъхна, — заловихме върколака извън Париж и не уведомихме консулите. Да не знаят вероятно е по-безопасно за тях към момента... няма да има морални решения, които да взимат.

— Терънт няма да види ситуацията от тази гледна точка.

— Не. Той ще иска да пролее кръв — Кейн се ухили, — твоята или моята.

Дейдж се надяваше, че приятелството му с вълчия шифтър ще продължи през следващите години.

— Така е. — Той се изправи. — Кой залови върколака, Кейн?

Кейн повдигна едната си вежда.

— Аз.

Дейдж вече знаеше отговора, но все пак попита:

— Сам?

— Разбира се.

Повечето хора вярваха, че кралските особи не правят друго, освен да купонясват и да пишат закони.

— Колко научно е това, Кейн?

Брат му се ухили.

— Джейс не е единственият, когото си тренирал. Нуждата да се бием тупти във вените на всички нас.

Това беше нещо, което Дейдж нямаше как да отрече.

— Отивам да взема Ема.

— Нямам търпение да се запозная с половинката ти. — Кейн мигна два пъти и разпилените по пода документи се издигнаха, нареждайки се в спретната купчинка на масата. — Ще се видим в лабораторията. — Той кимна отсечено и излезе от стаята.

* * *

В другата част на огромната сграда, Джейни прегърна силно плюшеното си мече и се сгуши под новия си юрган с тичащи еднорози, преследващи пеперуди. Харесваше сегашните им стаи, но не толкова, колкото харесваше къщата им на езерото. Къщата на Талън. Новият ѝ татко. Той бе изплашен за майката на Джейни и тя не знаеше как да му помогне. Детето започна да брои лилии на ум, докато най-после не се озова в любимия си свят на сънищата.

Дървета, направени от шоколад, се развяваха от бриз с аромат на ягоди. Тя прехапа устните си. Дори в съня ръката я болеше. Беше казала на мама, че е добре, но изгарянето от куршума наистина болеше. Обаче трябваше да е смела, когато дойде Зейн.

Тя го усети няколко секунди, преди той да се появи тичешком откъм дърветата с разпусната около широките му рамене коса. Той тъкмо бе навършил единадесет години и по ръцете му започваха да се появяват много яки мускули. Изправяйки рамене, тя бързо избърса сълзите си.

Зейн притича през поляната за секунди, отпускаяки се на колене пред нея.

— Джейни Бел? — Беше ѝ дал това име първия път, когато се срещнаха, решавайки, че Джанет Изабела звучи прекалено дълго за новата му приятелка.

Ридаейки, тя се хвърли към него, сгушвайки глава под брадичката му. Той я остави да си поплаче, милвайки гърба ѝ и издавайки утешителни звуци като голям мечок. Спирайки най-после да плаче, тя каза:

— Простреляха ме.

Зейн се отдръпна нежно от нея, а зелените му очи бяха станали почти черни.

— Някой те е прострелял? — Погледът му се насочи към голямата превръзка на ръката ѝ. — Кралят е позволил да пострадаш? — Силните мускули, които все още я държаха, потръпнаха, сякаш му бе студено.

— Вината не беше на чичо Дейдж. — Джейни избърса нос в ръкава на розовата си пижама, покрита с пеперуди. — Куршумът само ме изгори.

Много готина вена изскочи на шията на Зейн и запулсира. Той беше ядосан.

— Не се ядосвай. Добре съм, Зейн — подсмръкна тя.

Вената спря да трепери, когато приятелят ѝ обърна глава, за да погледне към дърветата. Той я пусна и се изправи.

— Позволи му да влезе.

— На кой? — Джейни отвори широко очи. Зейн ставаше все по-добър в това да усеща кога не са сами. Толкова дълго тя бе единствената, която можеше да усети, че той се опитва да влезе в сънищата ѝ. Келан.

— Знаеш кой. Опитва се да влезе. — Зейн сложи ръце на бедрата си. — Пусни го. Веднага.

Устната ѝ потрепери.

— Ти си само на единадесет Зейн. Не си възрастен. — Не можеше да ѝ заповядва, въпреки че бе най-добрият ѝ приятел.

— Ти си само на четири. Това значи, че аз командвам. — Той дори не я погледна.

— Следващата седмица ставам на пет. — Тя вирна брадичка, доволна, че е имала шанса да му напомни за рождения си ден. Шест години разлика не бяха кой знае колко много.

Той погледна надолу.

— Моля те, Джейни Бел? Трябва да го видя.

Мекият му тон я накара да кимне, а използването на галеното ѝ име я накара да иска да го направи щастлив.

— Добре. Но ще имам нужда от помощ, за да го накарам да си тръгне.

Зейн кимна.

— Стой зад мен.

Тя застана зад него, умствено отваряйки вратата в другия край на гората, затаявайки дъх. Скоро на поляната се появи тийнейджър. Е, нещо приличащо на тийнейджър. Той имаше чисто бяла кожа, лилави очи и черна коса с остри червени връхчета, различна от Кърджаните, които бе сънувала.

— Уау!

Острите му зъби блеснаха, когато се усмихна.

— Ти трябва да си Джанет. — Бризът развя гъстата му коса, когато той се поклони. — Аз съм Келан.

Тя знаеше, че това е името му. Значи така изглеждаха Кърджаните. Зачуди се кой е отрязал косата му.

Зейн изръмжа тихо.

— Твоите хора ли са я простреляли?

Келан въздъхна дълбоко.

— Вярвам, че е било по погрешка. — В очите му проблеснаха зелени искри. — Ще се разправям с човека, който е дал тези заповеди. — Погледът му се стрелна към Зейн. — Усещах те.

— Аз също.

Кърджанът подуши въздуха, а погледът му стана остър.

— Знаеш, че единият от нас ще убие другия, нали?

Зейн кимна рязко.

— Да.

Джейни пристъпи иззад Зейн.

— Защо? Имам предвид, защо някой трябва да умира?

Зейн сграбчи здравата ѝ ръка и я бутна зад себе си.

Келан се разсмя и суровият звук накара птиците по дърветата да отлетят към небето, пляскайки с криле.

— О, Джейни. Ще ми бъде доста трудно да те изчакам да пораснеш. — Той се обърна към Зейн. — Предполагам, че с теб няма да се срещнем преди това.

Зейн наклони глава настрани.

— Кажы място и време.

Джейни погледна двете момчета.

Келан очевидно бе по-възрастен, но Зейн бе висок почти колкото него.

Тъмна сянка обграждаше Кърджана... никога нямаше да са приятели.

— Ние можем да поправим това. Тримата. — Всеки прозорец в бъдещето се отвори пред погледа ѝ, показвайки ѝ различните възможности. Можеха да поправят всичко това.

Келан сви едната си ръка в юмрук и я удари в шепата на другата си ръка, създавайки шум, който отекна силно над поляната.

— Мисля, че имаме различни виждания за това какво значи да поправим нещата, Джейни. — Тонът му бе лежерен, почти като на възрастен.

До нея тялото на Зейн започна да вибрира.

— Искам да те убия, но Джейни е права. Може да сложим край на войната. Толкова много хора ще умрат. Няма ли поне една част от теб, която да иска да спре това?

Келан вдигна лице към въображаемото слънце.

— В истинския свят не мога да почувствам това. Слънцето. Няма да се откажа от шанса да мога да изляза навън на дневна светлина.

Зейн поклати глава.

— Не се и налага. Може да имаме мир и да ви позволим да продължите изследванията, с които да се преборите със слънцето.

— Знаеш за изследванията ни? — Изненадата накара гласът на Келан да се повиши с един тон.

— Знам повече, отколкото би искал да знам. — Зейн зае леко разкратена стойка като каубой от филм. — Може да сложим край на това още сега.

Острите лилави очи светнаха за миг, преди Келан да погледне към Джейни.

— Ами тя? Оракулите ни предричат, че един ден тя ще се съюзи с моите хора. — Той направи крачка към Зейн, а погледът му се заби в по-младото момче. — Мирът струва ли си риска хората ви да я изгубят? За да спасите света? Готови ли сте да направите тази жертва?

— Не! — Зейн също направи крачка напред.

Джейни надникна иззад широкия гръб на Зейн. За какво говореше това страховито момче?

— Тя въобще знае ли кой си в действителност? — Странни червени искри започнаха да проблясват в разноцветните очи на Келан.

Зейн издаде нисък ръмжащ звук, който много ѝ напомняше за Талън.

— Не. Нито пък ти.

Келан изсъска.

— Нима? Е, ако изборът наистина е неин, кой мислиш, че ще избере? Имам предвид, кой е по-голямото чудовище тук?

Остър бриз премина през поляната, карайки Джейни да потръпне.

Зейн поклати глава.

— Изборът е направен. Време е да си вървиш.

За какво говореха? Джейни затвори очи, съсредоточавайки се да избута вятъра далеч от себе си. Настана тишина и птичките започнаха отново да чуруликат.

На фона на прекалено бледото лице на Келан блеснаха заплашително острите му зъби.

— А ако откажа?

Зейн се напрегна и зае бойна поза.

Джейни сграбчи ръката му, забивайки пети в меката трева.

— Сега не е времето за това, Зейн. — Тя не бе сигурна какви са правилата в света на сънищата. Можеше ли тук някой да пострада? Вероятно.

Келан отметна глава назад и се засмя със смях, прекалено дълбок за тийнейджър.

— Така е. Сега не е времето за това. — Той се насочи обратно към дърветата. — Може да се отбивам от време на време, за да проверявам какво се случва тук. — Той ѝ намигна.

Зейн откопчи пръстите ѝ от ръката си и хвана нейната.

— Надявам се скоро да дойдеш да ме търсиш.

Келан изкозирува като войниците по телевизията.

— Може да разчиташ на това. — И изчезна.

Зейн се обърна към нея и я дръпна надолу към земята, докато и двамата не застанаха така, че коленете им почти се докосваха.

— Научи ме как да отварям и затварям вратата, Джейни.

— Не. — Зейн искаше да я отвори, когато я няма, за да се бие с Келан. Бе сигурна в това. — Какво имаше предвид той?

Зейн сви рамене.

— Не знам.

— Знаеш. Какво си ти, Зейн?

Две трапчинки се появиха на бузите му, когато се усмихна.

— Аз съм най-добрият ти приятел, Джейни. Мислех, че вече го знаеш.

— Не това имаше предвид Келан. — Тя огледа приятеля си, красивото му лице и хубавите му зелени очи. — Какво си ти?

Зейн хвана ръцете ѝ.

— Аз съм си просто аз, Джейни. — Той вероятно говореше за бъдещето и за война, в която ще се превърне. — Вероятно няма да съм добър. — Сянка премина през младото лице на Зейн и Джейни потръпна. — Сега ме научи как да контролирам вратата. Трябва да знам.

Тя въздъхна.

— Добре. — Освен това беше виждала бъдещето в главата си. Битката между тях не се провеждаше в сънищата. За нещастие.

ГЛАВА 10

Ема съставяше плана си наум, докато следваше Дейдж през коридорите на резиденцията, минавайки покрай стаите на семейството, приятели и войните на Дейдж. Първо щеше да провери новите данни и след това щеше да започне да експериментира с това да изолира вируса. Трябваше да излекува Кара, преди да се върне у дома. Или, по-скоро, преди да си намери нов дом... въпреки чистото мъжкото изкушение с невероятен задник, което вървеше пред нея.

Слънцето почти я заслепи, когато вратата се плъзна настрана, позволявайки им да излязат в топлия ден. Тя примигна срещу замайващата светлина, мечтаейки си за слънчеви очила и волята да контролира либидото си.

— Предполагам, че лятото е дошло.

Дейдж забави стъпките си върху новия паваж и хвана ръката ѝ.

— Лабораторията е на стотина метра от резиденцията, макар че ми се иска да сме в главния ми щаб под земята, който е горе в планините на север от тук.

— Под земята? — Тя огледа дърветата, които ги обграждаха, наслаждавайки се на лятото и лекия бриз, докато го следваше по новоизградения път. Ръката му обгръщаше нейната с топлина и предлагаше изкушаваща сигурност.

— Да. Но Кейн настоя, че трябва да се използват специални въздушни тунели, тъй че...

В това имаше смисъл. Можеше да им се наложи да използват опасни химикали, и ако бяха под земята, нямаше да се получи.

— Да, ясно.

Дейдж забави стъпките си.

— Ах, много ще ми хареса да носиш гривната ми, любов. Довечера ще ти я дам. — Той се обърна рязко и тя се блъсна в гърдите му.

Горещина премина през тялото ѝ. Желанието подпали вените ѝ. Само някой много инатлив може да отстъпи назад. Добре, че имаше

ирландски корени.

Той изимитира движенията ѝ назад и едната му силна ръка се обви около кръста ѝ, притискайки я към мъжката си твърдост.

Трябваше да отметне глава назад, много назад, за да срещне погледа му.

— Какво е това? Нов метод да спечелиш сътрудничеството ми?

Той повдигна вежда.

— Получава ли се?

Мамка му, да. В този момент би се съгласила на почти всичко, за да може той да потуши огъня, който бе разпалил в нея.

— Не. Разбира се, че не.

Той вдиша дълбоко и се ухили.

— Лъжкиня. — Ръката му се плъзна надолу към задните ѝ части.

Коленете ѝ се разтрепераха.

— Оценявам желанието да ми подариш бижу, но все още не съм готова за него. — Дори и да решише да живее с него, тя силно се съмняваше, че огромната златна гривна е в неин стил. Освен това умът ѝ се бунтуваше срещу възможността той да знае къде се намира тя през цялото време.

Опасно гореща уста захапа леко меката част на ухото ѝ, преди да се плъзне надолу по шията ѝ. Тя се пресегна и вкопчи ръце в силните му гърди, накланяйки глава, за да му осигури по-добър достъп.

Устните му се затвориха над ключицата ѝ, преди да я пусне, отстъпвайки назад.

— Нямам нужда от гривната, за да знам къде си по всяко време на денонощието.

Проклетият маркер. Сигурно бе по-добър и от проследяващо устройство. Тя присви очи и стисна юмруци, за да не се притисне отново към него. Сигурно не беше здравословно да желаеш някой толкова силно.

— Никаква гривна. — Желанието бе направило гласа ѝ изключително дрезгав.

Той въздъхна.

— Добре. Засега.

Хващайки ръката ѝ, той я поведе надолу по пътя. Завиха зад ъгъла и тя едва не се срина на колене. Страх присви стомаха ѝ. Силно възклицание се изтръгна от гърдите ѝ, когато се закова на място.

Дейдж застина.

— Какво?

Ема заекна.

— Ах, нищо.

Бялата сграда, стояща под силното слънце, я бе преследвала в кошмарите ѝ през последните десет години. Тя се огледа около сградата... гората изглеждаше различно от тази в кошмарите ѝ. Навеждайки глава настрани, тя огледа паважа от другата страна на сградата. Точно там кралят щеше да се срине на земята, разкъсан от болка.

— Ема — Дейдж се наведе над нея със загрижено изражение, — какво не е наред?

Наред? Нищо в това не бе наред. Тя изпъна рамене.

— Нищо. — Лекът за сестра ѝ се намираше в тази сграда. Ема осъзнаваше, че времето ѝ е ограничено, но да види мястото, където щеше да намери смъртта си, е...

Ръцете му се стегнаха около нея.

— Кажи ми. — Предупреждението в тона му не направи нищо за сгриването на кръвта ѝ.

Тя поклати глава.

— Тревожа се за Кара и трябва да се захващам за работа. — Тенис обувките ѝ зашляпаха по паважа и тя задърпа Дейдж след себе си. Времето ѝ да открие лек за сестра си бе ограничено. Освен това нямаше никакво намерение да умира в тази лаборатория. Провидението ѝ бе дало предупреждението, от което се нуждаеше. Съдбата да върви по дяволите.

Ботушите му се вкопаха на място.

— По дяволите, жено. Подготви се, защото щитовете ти след миг ще бъдат разкъсани на парчета.

— Ами крехкото ми умствено състояние? — Извъртя очи, дръпвайки силно дръжката на вратата. Тя обаче отказа да се отвори и Ема скоро залитна, падайки в ръцете на Дейдж.

Той я обгърна с ръце и прошепна в ухото ѝ:

— Ще рискувам, любов. Имаш един ден да ги свалиш. Ако не го направиш утре по това време, аз ще ги сваля. — Зъбите му се впиха в ухото ѝ, изпращайки вълна от нужда през цялото ѝ тяло.

Тя потрепери... дали от страх, или желание, не бе сигурна. Нямахше начин да държи краля извън главата си, ако той решише да влезе там.

Дейдж отвори един капак отстрани на вратата, разкривайки клавиатура, и вкара кода. Вратата се отвори с леко щракване.

За един миг на Ема ѝ се прииска да избяга... обратно към сигурността и далеч от лабораторията. Но ако смъртта я искаше, значи щеше да я получи. Поне това знаеше. Може би, ако опознае мястото, това би било в нейна полза. Аромат на лалета и прясна пръст винаги предвещаваха експлозията, затова имаше време до следващата пролет. Беше прекарала много време в проучване на лалетата. Те цъфтяха единствено през ранната пролет.

Дали бе достатъчно умна, че да измами смъртта?

Тя сграбчи дръжката и отвори вратата. Дейдж хвана ръката ѝ и я задърпа навътре през коридора с прясно боядисани стени, където стояха двама пазачи. Най-далечната врата бе огромна и метална, а до нея имаше още една клавиатура.

Дейдж кимна на стражите, въведе кода и наведе лице към малкото прозорче.

— Кеърс, 24256. — Той вдигна глава. — Днес трябва да ти създадем идентификация на глас и ирис.

Вратата се плъзна настрани, разкривайки още един от братята Кеърс.

— Здравсти — той протегна ръка към нея, — аз съм Кейн.

Ема пое ръката му, навеждайки глава назад, да види по-добре учения. Интелигентни виолетови очи върху ъгловато лице гледаха към нея. Тъмна кестенява коса падаше на раменете му, стигайки до брадичката му. Той беше огромен, колкото и другите братя Кеърс. Кейн я поведе по коридора, на чийто стени бяха окачени интересни изображения на амеби и вируси.

— Хубави картини — каза тя, вървейки след него. Внимателно поддържаната температура в помещението успокои нервите ѝ. Чувстваше се отново у дома. В лаборатория.

— Да. И аз мисля така. — Той се ухили и се наведе, за да прошепне в ухото ѝ: — Макар че някой от картините отвращават краля.

— Наистина? — Ема хвърли поглед назад.

Дейдж извъртя очи.

— Снимка на злоещо насекомо с хиляди крачета е просто гнусно.

Да не би кралят на Реалм току-що да каза „гнусно“? Ема потисна смеха си, докато следваше Кейн към голямата зала. Щом влязоха в огромната зала, която служеше за лаборатория, изпълнена с всякакви генетични анализатори, компютри, принтери и апаратура от последен модел, струващи цяло състояние, тя си пое дълбоко дъх.

— Това да не би да е „Ей Би Ей Призма 3100“ анализатор с деветдесет и шест капиляра? — В последната й лаборатория анализаторът имаше само четиридесет и осем капиляра.

— Не — Кейн я последва през стаята, — тази „Призма“ има четиристотин и осем капиляра.

Невъзможно. Ема поклати глава, а истината стоеше пред нея, чакайки я да натисне бутоните.

— Това е невероятно. — Вампирите имаха сериозна власт, пари или дизайнери. Дори принтера, стоящ мирно и кротко в ъгъла, бе такъв, за каквото само си бе мечтала.

— Ще свърши работа. — Кейн я отведе до масата, затрупана с документи. — Добре. Това е личната ни лаборатория. Тук се допускат само членове на фамилията Кеърс. Ще ти дам схема на останалата част от сградата. Имаме четири чисти стаи, запечатани с вакуум и ти ще имаш достъп до всяка от тях. Има петдесет изследователи от другата страна. Те имат достъп само до първата чиста стая, както и до двадесетте лаборатории от другата страна.

— Хора? — попита удивена Ема.

— Да.

Тя се обърна, пронизвайки го с поглед.

— Те имат ли някаква представа какво изследват?

— Не — отвърна Дейдж иззад нея.

Тя ги погледна, слагайки ръце на кръста си.

— Точно като Кърджаните. Третирате тези хора точно както чудовищата третираха изследователите в моята лаборатория. Точно както третираха мен.

Дейдж сви рамене.

— Не ми дреме.

Тя си пое разярено дъх, а очите й се разшириха към него.

— Моля?

Дейдж наведе глава към нея, а погледът му бе твърд.

— Думите ми бяха ясни, любов. Плащаме на изследователите повече от достатъчно за работата им и по време на процеса може да намерят лек за някоя човешка болест. Но предвид обстоятелствата, не им е позволено да знаят за нас.

Тя си пое дълбоко дъх, едва сдържайки се да не го изрита.

— Чуй ме, приятелче. Невъзможно е да правиш изследвания, без да имаш пълната картинка пред себе си.

— Толкова по-зле за тях. Твоята работа и тази на Кейн е да съберете отделните парчета. Хората са само работна сила. Точка.

Пред погледа ѝ падна червена пелена. Откровен и прост.

— Не казвам да обявите пред света за съществуването на вампирите, Дейдж. Но разкъсването на изследователите на малки групи не е правилното решение. — Тук говореха за биологично оръжие, което можеше да има неочаквани крайни резултати. Налагаше се колкото се може повече брилянтни умове да бъдат впрегнати в това да спасят половинките. Да спасят Кара.

Кейн се засмя тихо.

— Колкото и да се наслаждавам на хубавия семеен скандал, трябва да вметна, че съм възложил на десетте си най-добри изследователи индивидуални проекти още преди месеци. Към момента съм доволен от резултатите, и с радост още сега ще ги споделя с теб, Ема.

— Това не е семеен скандал. Ние не сме женени — изсъска Ема и, заобикаляйки масата, се тръшна на удобния оранжев стол.

— Все още — заяви твърдо Дейдж и се обърна към брат си. — Не ми харесва тези десетимата да се разхождат из резиденцията ни, Кейн.

— Знам. Но те трябва да живеят някъде, докато построим къщите им, Дейдж. — Спокойното изражение на Кейн не издаваше нищо.

Ема поклати глава.

— Къде живеят останалите четиридесет човека?

Кейн сви рамене.

— Някъде из Боулдър. Купихме лабораторията извън Колорадо миналата седмица и доведохме тук учените, които работеха там. Те

вече живееха тук.

— До седмица искам хората, живеещи в резиденцията, да са въвн от там, Кейн. — Кралят се насочи към вратата. — Ще проведе няколко разговора от офиса на Кейн и след два часа ще се срещнем, за да обсъдим опциите си с Талън.

Ема само го изгледа лошо, а Кейн кимна, поглеждайки от единия към другия и обратно с лека усмивчица на лицето.

— Звучи добре. Ще се видим тогава.

Няколко часа по-късно Ема усещаше туптене ниско в тила си. Тя седеше между Кейн и Дейдж зад голямата дъбова конферентна маса срещу Кара, Талън, Маги и Кейти. Джордан крачеше зад Кейти, в горната част на ръцете му мускулите му вибрираха, а на челото му бе изпъкнала една вена.

Ема се опитваше незабележимо да огледа Маги, която приличаше на съседското момиче с къдрава кестенява коса и дълбоки шоколадови очи. Как бе възможно тази бледа жена да се превръща във вълк?

— Е — Кара се наведе назад, а очите ѝ бяха изпълнени с надежда, — какво намери? — Светлината струеше иззад нея, карайки я да прилича на ангел.

Ема поклати глава, за да прогони фантастичните си мисли и завъртя новата си карта в ръка. Тя ѝ даваше достъп до всяка боядисана наполовина лаборатория в сградата. Лаборатории с безброй колбички, центрофуги, инкубатори и автоклави. Най-доброто, което можеше да се купи с пари.

— Ами, вече знаем, че Вирус-27 атакува двадесет и седмата хромозома на половинките и шифтърите. — Всяка двадесет и седма хромозома във всяка клетка в тялото.

— Но не и тези на вампирите — каза Кейн. Той почука с пръст по документите пред себе си.

Талън вдигна едната си вежда.

— Откъде може да знаеш?

Ема се обърна към Кейн. Те не знаеха това със сигурност. Нали?

Кейн се понаместа, забивайки поглед в документите пред себе си. В стаята настана тишина.

Дейдж скочи от мястото си, стиснал силно зъби, докато гледаше към по-малкия си брат над главата на Ема.

— Ах, ти, тъпо копеле. Не си го направил! — Недоверието се бореше с гнева в гласа му.

Ема се намръщи, когато осъзна истината.

— Не си го направил! — Тя бе прекарала часове с този мъж, докато извършваше изследванията си, а той дори не бе споменал риска, който бе поел.

Кейн сви рамене.

— Това беше единственият начин да съм сигурен. Имам предвид, не е като да имаме опитни животинчета с двадесет и седем хромозома.

Кейти се намръщи.

— Не разбирам.

В очите на Дейдж се разгоря сребърен пламък.

— Този тъпанар, брат ми, се е заразил с вируса, за да провери дали може да се инфектира с него вампир. Използвал е себе си за лабораторна мишка.

— Исусе! — Талън поклати глава. — Би трябвало ти да си най-умния от нас, Кейн. Как си могъл да го направиш? — Ръката му покри тази на Кара върху масата.

Кейн срещна спокойно погледа му.

— Както казах, нямах друг избор. Щом научих, че половинката ти е заразена...

Кара пребледня още повече, а кожата ѝ бе в пълен контраст с черния пуловер на раменете ѝ.

— Направил си го заради мен? Но...

— По дяволите! — Погледът на Талън премина от Кейн към половинката му, преди отново да се върне на брат му. — Кейн, научи за това едва миналата нощ. Не е сигурно дали за толкова кратко време ще знаеш, че вирусът те е покосил.

— Чувствам се отлично. Непрестанно изследвам кръвта си и ще знам с пълна точност след двадесет и четири часа. — Кейн потупа документите пред себе си с молива си. — Но досега всеки, който е бил заразен, развива симптоми до няколко часа. Добре съм. — Той потърка челюстта си. — С Ема събрахме записките си и успяхме да научим, че Кърджаните са свели вируса до две инжекции, но само първата може да свърши работата.

— Да. — Ема се наведе напред към масата. — Ужасяващите филми, за които ми разказахте, за половинките, които са полудявали, когато Кърджаните ги инжектират, са ги принудили да разделят вируса в две инжекции. Първата е вирусът, който атакува хромозомите, а втората е катализаторът, който ускорява процеса.

Джордан се закова на място.

— Катализатор? — Очите му блеснаха за миг в златисто, преди да възвърнат обичайния си кафяв цвят.

— Да. — Ема се наведе напред. Много щеше да ѝ хареса да види как се преобразява в пума. — Прилича на радиация, комбинирана с химиотерапия за лекуването на рак. Двете комбинирани обикновено водят до най-добрите резултати.

Кейн кимна.

— Точно така, и докато самия вирус е създаден, за да достигне на даден етап крайната цел, ние смятаме, че катализаторът е създаден, с цел да забърза процеса... за да може Кърджаните по-бързо да получат своята армия от поробени върколаци. Досега Маги е единствената, която е била инжектирана с втората инжекция.

Маги, която бе пристигнала миналата вечер с тестовите в ръка, издиша дълбоко.

— Ура за мен. — Тя гледаше как ръката ѝ трепери върху масата, сякаш не бе сигурна дали ѝ принадлежи.

Ема посегна към папката пред себе си, гледайки загрижено към бледата брюнетка.

— Вирусът веднага атакува двадесет и седмата хромозома, която засяга умението ти да се преобразяваш. Катализаторът кара вируса да напада двадесет и шестата и двадесет и петата хромозома, оставяйки ти двадесет и четири... или, казано по друг начин, оставя ти хромозомните двойки на върколак. — Протеинът, вплетен във вируса, се захващаше към хромозомата като с лепило и се налагаше да намерят начин, с който да го обезвредят. Освен това се налагаше да направят още редица тестове на вълчия шифтър.

— Но аз успях да се превърна във вълк. — Маги ухапа устната си.

— Именно — кимна Кейн. — Вирусът е нов, и да се надяваме, недостатъчно силен. Засега твоите естествени защити се борят с болестта и хромозомите ти се борят да се поправят сами. — Той

прочисти гърлото си. — Успя да не се преобразиш във върколак през последното пълнолуние и съм окуражен да вярвам, че ще успееш и при следващото.

Ема кимна. Очевидно, когато човек бъдеше ухапан от върколак, той преминаваше през промените по време на три поредни пълнолуния, оставяйки върколак след третото, което бе последвано от къс живот.

Погледът на Кейти се плъзна по масата.

— Ами аз? Не мога да се преобразя.

— Да — Ема насочи вниманието си към лъвицата. — Ти си просто заражена. Точно сега можем да кажем, че си болна, при липса на по-подходящ термин. Тялото ти се бори с вируса... а ние не знаем пълния му цикъл. Без катализатора в кръвта ти може да успееш да победиш вируса по-бързо от Маги. — Поне се надяваше, че ще е така. Вълчийт шифтър бе отвлечен и държан в плен от Кърджаните в една от болниците им, без никой да знае колко време, и без тя самата да има спомен за преживяното там или за живота си, преди да бъде пленена, затова те просто гадаеха относно експериментите, които може да са провеждали с нея.

— Значи ще мога да се преобразявам отново? — Надежда изпълни замъглените кафяви очи на Кейти.

Ема не можеше да ѝ го обещае.

— Надяваме се.

Джордан застана зад стола на Кейти, слагайки ръце на раменете ѝ.

— Отново ще можеш да се преобразяваш, Кейти. Обещавам ти.

Младата жена пребледня още повече и трепна.

Дейдж се намръщи.

— Ако котешкия шифтър не победи вируса, ще се превърне ли във върколак? — Той се усмихна със симпатия към Кейти.

— Мислим, че това е целта — уведоми го Кейн. — Но отново, не сме сигурни дали нещата работят по този начин.

Талън обви ръка около раменете на Кара.

— А половинките?

Кейн въздъхна.

— Вирусът премахва индивидуалните аспекти на обвързването. — Погледът му омекна, когато погледна към Кара. — Кое то значи, че в

момента си безсмъртна, но не си обвързана с никой вампир. — Той се ухили. — Всъщност може да избереш друг брат, с който да се обвържеш, ако пожелаеш.

Кара се усмихна и потърка китката си, на която преди това бе закопчана гривната ѝ.

— Ще го имам предвид — тя присви устни, — но мога да се обвържа само с вампир, нали? Имам предвид, няма да мога да се обвържа с Кърджан, нали?

Талън се завъртя до нея, а от гърлото му се изтръгна яростно ръмжене. Ема кръстоса крака под масата, борейки се с тревогата. По дяволите, новият ѝ зет изглеждаше смъртоносен. Дали Кара бе в безопасност с него? От него? Трябваше да хване сестра си насаме и да обсъдят това.

Кейн кимна.

— Да. Вирусът е премахнал, ами, връзката с Талън. — Той погледна брат си със симпатия. — В дългосрочен план вирусът е създаден, за да те превърне отново в човек с двадесет и три хромозома. За да може да се обвържеш с Кърджан.

Дългите пръсти на Талън милваха косата на жена му и Ема въздъхна с облекчение. Той може и да бе способен на убийство, но обожаваше Кара. Младата жена се зачуди дали той осъзнава как в този момент показва огромната си любов и привързаност към сестра ѝ. Огромният опасен вампир бе влюбен. Ема едва прикри усмивката си.

Той наведе глава настрани.

— Значи най-лошото, което може да стане, е Кара отново да стане човек, така ли?

Страх изпълни Ема, свивайки стомаха ѝ на топка. Не искаше да води този разговор.

— Тъм, все още не сме сигурни.

— Моля? — Очите на Талън станаха твърди като златни монети.

Ема се фокусира върху Кара.

— Вирусът е създаден да редуцира хромозомите в тялото ти от безсмъртен до човек, или поне така мислим.

Кара пребледня.

— Аха. А кое спира вирусът да не продължи да редуцира?

Талън се намръщи.

— Не разбирам.

Кара прехапа устната си.

— Кърджаните са създали непознат вирус. Ами ако са се издънили? Какво ще стане, ако малкият вирус не спре, стигайки до двадесет и третата хромозомна двойка? Ами ако продължи да редуцира, докато мине хромозомите за човек? Ами ако мине хромозомните двойки на животните? Докато стигне до организъм само с една клетка? Или до нищо?

Талън стрелна с поглед Кейн.

— Възможно ли е?

Кейн погледна към брат си, преди да насочи поглед към Кара и да омекне.

— Не знаем. Никой от нас не знае какви са крайните резултати от разработките на Кърджаните. Те също все още правят тестове. Ние също правим своите тестове, но досега научихме най-вече, че вирусът реагира различно в тестова среда и в човешкото тяло.

— Значи половинката ми е опитно свинче? — изрева Талън, а на лицето му бе изписан истински гняв.

Кара подскочи до него, преди да се пресегне и да хване ръката му.

— Спри се.

Той обърна гневния си поглед към нея.

— Какво каза? — Смъртоносна заплаха обгръщаше тихо изречените думи. Ема понечи да се изправи, но бе спряна от нежния поглед на лицето на Кара.

— Казах да се спреш. — Лицето на Кара стана твърдо, добивайки изражение, което Ема познаваше много добре. — Всички правим каквото е по силите ни и като се ядосваш, няма да постигнеш нищо.

Талън си пое дълбоко дъх и устните му се изкривиха в лека усмивка, а раменете му видимо се отпуснаха.

— Но аз обичам да се ядосвам.

Кара се ухили.

— Знам това. Но плашиш сестра ми, а това не мога да ти позволя.

Талън стрелна Ема с поглед.

— Извинявай.

Ема се намръщи. Колко странно си взаимодействаха.

— Добре. — Тя погледна внимателно сестра си. — Кейн е разработил нова програма, която ще ни позволи да изчислим редуцирането на ДНК-то и хромозомните различия. Би трябвало да можем да проследим промените и да знаем накъде си се запътила. — Може би. А може би не. Вирусът можеше да продължи да дели хромозомните двойки. Или просто да създаде една-единствена хромозома, която от своя страна да създаде друга, оставяйки Кара податлива на генетични заболявания.

Талън обви с ръка рамото на Кара.

— Значи решението е отново да се обвържа с половинката си и хромозомите отново да станат двадесет и седем? — Интерес и нещо тъмно лъхаше от думите му.

Кара се изчерви до корените на косата си.

Кейн се засмя.

— Е, може би. За нещастие не знаем много за този вирус. Тъй като той все още е в много бременната система на половинката ти, това може да навреди, вместо да помогне. Този път ще гласувам против това.

Маги се намръщи.

— Чакайте малко. Ако хромозомите ми продължат да се делят, и аз ли ще се превърна в човек?

Кейн си пое дълбоко въздух.

— Манипулираме ДНК-то ти през последния месец, Маги. От двадесет и седмата до двадесет и петата хромозомна двойка са атакувани. Вирусът прогресира, но все още не знам докъде ще спре.

Талън се намръщи. Един стратег не би искал да чуе точно това.

— И какво правим от тук насетне?

Ема се изправи.

— Сега ще търсим начин, с който да помогнем на телата им да се преборят с вируса. — Може би някой нов ХИВ антивирус ще е от полза. Един малък протеин нямаше да съсипе живота на сестра й.

Кара наведе глава настрани.

— Ще се свържеш ли с Рейчъл?

Издишвайки дълбоко, Ема погледна към Кейн.

— Спорихме дълго за Рейчъл.

— Коя е Рейчъл?

— Моята приятелка от Монтана. Тя е най-известният експерт по генетични изследвания в света точно сега — каза Ема.

— Тогава да ходим да я доведем тук. — Талън се изправи.

— Чакай — Ема вдигна ръка. — Тя е в Европа на турне, изнасяйки лекции в най-големите болници за лечение на рак. Няма да тръгне по средата на пътуването си.

— Няма да ѝ дам избор. — Талън изправи Кара на крака.

— Ако Рейчъл изчезне, хората ще забележат. — Дейдж също се изправи. — Точно сега нямаме нужда от подобно внимание. — Той прониза брат си с поглед. — Какво ще кажете Ема да се свърже с нея, докато двамата с Кейн продължат работата си тук? — Макар да поднасяше думите си като предложение, в тях се долавяше кралска команда, която нямаше как да бъде пренебрегната.

Талън кимна.

— Имате една седмица.

Дейдж се бореше с желанието да пребие брат си. Или по-скоро двамата си братя. Какво, по дяволите, си бе мислил Кейн, когато се бе инжектирал с вируса? Изваждайки на показ дипломатичната си усмивка, той целуна Ема по бузата.

— Трябва да замина за Портланд, за да се срещна с пророците. Остани тук с Кейн. Ще се върна късно тази вечер.

Половинката му вдигна красивите си сини очи към него.

— Случило ли се е нещо? Имам предвид, целия следобед беше на телефона.

Той спря.

— Съжалявам. Игнорирах ли те, любов? — Жените имаха нужда от внимание. Той знаеше това.

Тя се усмихна, повдигайки вежди към него.

— Мога да се забавлявам и сама, Дейдж. Но съм разтревожена за бръчката между очите ти. — Тонът ѝ стана весел и напрежението изчезна от лицето ѝ, изумявайки го.

Бръчката между очите му? Той направи усилие да я прикрие, а сърцето му затуптя силно. Той беше кралят. Хората го питаха за Реалм, за войната, за законите. Никой не го питаше за мъжа. Загрижеността ѝ го стопли от глава до пети... а той дори не бе осъзнавал, че е замръзвал. Малкият му учен се грижеше за него, за мъжа, не за лидера. Не бе осъзнавал колко огромна нужда има някой да види мъжа в него.

— Всичко е наред, Ема. — По-добре от наред. Той бе открил половинката си.

— Сигурен ли си? — попита тя и се намръщи.

Идеше му да се разсмее на глас от чистото удоволствие, което го изпълни. Би трябвало да се тревожи... тази жена притежаваше силата да го унищожи. И все пак във вените му бълбукаше истинско удоволствие.

— Да. Заминаването ни бе много неочаквано и трябва да говоря с пророците. Няма за какво да се тревожиш. — Точно. Той може би се подготвяше да разкъса Реалм на две. Изпита странната нужда да се посъветва с нея, да поиска мнението ѝ. Но жена му в момента бе прекалено заета да се бори с вируса.

— Добре. — Тя насочи отново вниманието си към документите пред нея, мръщейки се и започвайки бясно да драска някаква формула.

Той прокара ръка по косата ѝ, впечатлен от учения в нея. По-късно щеше да се тревожи за въздействието ѝ върху него. За момента смяташе да му се наслади. Но дългът го зовеше.

— Талън, ще ме придружиш ли навън, ако обичаш? — Никой, който го познаваше, не би сбъркал заповедта му с въпрос.

Талън се ухили в отговор.

— За мен ще е удоволствие. — Той настани Кара обратно в стола ѝ. — Остани със сестра си, половинке. Няма да се бавя.

Кейн извъртя очи.

— Имаш ли нужда от подкрепа за срещата с пророците?

Дейдж махна на Талън да го последва навън.

— Не, имам нужда да се справиш с този вирус, преди да редуцира жените ни до организъм с една-единствена клетка. — Той излезе навън, следван от Талън надолу по коридора и навън в летния ден. Никой от тях не проговори на стражите, които изпълняваха задълженията си. Въздишайки, Дейдж примижа срещу слънчевата светлина.

— Преди триста години ти предложих короната и ти ме удари по лицето.

Талън застана така, че слънцето да пече в гърба му.

— Знам. Но тук говорим за половинката ми. Ти какво би направил на мое място?

Ако се наложеше да избира между Ема и Реалм, нямаше място за съмнение, би избрал нея.

— Бих спрял и бих се замислил. Да отвлечеш известен човек ще ни донесе повече проблеми, отколкото се нуждаем. — Той се пресегна, слагайки ръка на рамото на брат си. — Но ако се стигне до това, ще го направим. Обещавам ти.

Талън кимна рязко.

— Знам. — Челюстта му се стегна. — Днес трябва да съм с теб на срещата с пророците.

— Не. — Талън в сегашното си състояние, докато беше на ръба, щеше да е истинска катастрофа, ако присъстваше на сбирката. Един обвързан вампир беше най-опасното същество на света, ако половинката му е застрашена. — Мястото ти точно сега е до жена ти. И до моята. Трябва да защитаваш и двете. — Дейдж отстъпи назад. — Дръж под око и онзи задник, брат ни. Не мога да повярвам, че Кейн го е направил.

Силни вълни от емоции се четяха в погледа на Талън.

— Направил го е заради половинката ми. Поемането на вируса можеше да го убие. Заради половинката ми. — Едно камъче се търколи под крака на Талън, когато той го ритна. — Не знам дали да го прегърна, или да му разбия физиономията.

Дейдж се ухили.

— По дяволите, това е Кейн. Направи и двете.

Талън отвърна на усмивката му, но бързо стана отново сериозен.

— Знаеш ли какви ги вършиш днес?

Въздухът изпраця за миг около краля.

— По дяволите, не. Да доведе Кейлъб обратно в Реалм може да е най-голямата грешка, която някога съм правил.

— Съгласен съм, че може да използваме него и съюзниците му. — Талън се насочи обратно към бялата сграда. — На пророците няма да им хареса.

— Половината Реалм няма да го хареса. — Дейдж натисна бутона на часовника си, за да уведоми пилота да се подготви. — Кейлъб може да ми каже да вървя в ада. — Всъщност това на практика бе гарантирано.

— Така е. Кога ще можеш да се телепортираш отново? — Талън повдигна вежда.

Дейдж сви рамене.

— Мога да го направя и сега. — Но сега бе време да е умен, а не да се грижи за удобството. — Пазя си силите, в случай че се наложи да ги използвам. — Което значеше, че има двучасов полет, през който да планира стратегията си.

— Умно. — Талън го потупа по гърба. — Успех.

Дейдж кимна и се затича към площадката за хеликоптери от другата страна на лабораторията. Щеше да му е нужен.

ГЛАВА 11

Двучасовият полет бе стратегическо губене на времето. Вървейки надолу по коридора на хотела, изпълнен с пресни букети с лилии като на сватба... или по-скоро на погребение... Дейдж не бе никак близо до решение. Той поклати глава към най-малкия си брат.

— Какво искаш да кажеш с това, че Кейлъб не е тук?

Джейс сви рамене.

— Конн отиде да го вземе от летището, но той закъснява.

Наистина кофти новина.

— Кейлъб каза, че ще дойде, тъй че ще се появи все някога. Продължаваме по план. — Дейдж искаше да се срещне с Кейлъб преди срещата с пророците. Ако старият му приятел му кажеше да върви по дяволите, нямаше да има нужда да разярява всички с плана си.

— Добре. — Джейс сграбчи ръката на Дейдж, карайки го да спре. — Работих върху нещо.

— Наистина? Какво? — Дейдж се обърна, за да погледне брат си.

— Нали знаеш как мога да лекувам някои рани с мисълта си?

— Да. — Определено бе полезен талант.

Джейс прочисти гърлото си.

— Мисля, че мога да измъкна вируса от жените.

Шокът вкопа за миг Дейдж на мястото му. Но скоро реалността го удари с пълна сила.

— А какво ще се случи с вируса?

Джейс сви рамене.

— Ако го измъкна от хромозомите им, нещо, в което, честно казано, не съм сигурен, че мога да направя, вероятно ще прикача вируса към себе си. Кой може да знае?

Страх и гордост изпълниха едновременно краля.

— Да те жертваме не е решението, Джейс. — Брат му наистина бе мъж на честта.

— Защистваме половинките си на всяка цена, Дейдж.

Той кимна рязко.

— Не сме стигнали все още дотам, но оценявам готовността ти. — По дяволите. Сега и Джейс, подобно на Кейн, трябваше да бъде пазен да не се пожертва. Негова работа бе да се жертва. Дейдж се завъртя, тръгвайки надолу по коридора, докато не стигна до двойните врати, пред които стояха двама въоръжени вампира с герба на пророците на реверите си, което показваше ранга им като стражи на пророците. Единият отвори вратата.

Дейдж премина през нея и настроението му се приповдигна, когато бе обграден от облак с аромат на ягоди и една дребна жена се хвърли към него, целувайки и двете му бузи.

— Дейдж — мили очи с цвета на нощно небе се усмихнаха пред него, преди в ръката му да се появи гроздова енергийна напитка, — за теб.

Той се ухили.

— Пророк Сотъби, прекрасна както винаги. — Поглеждайки поблизо, той едва се сдържа да не се намръщи. По удивително красивото ѝ лице имаше тъмни кръгове. Златистата ѝ коса бе фризирана в интересен кок, но перфектния ѝ грим не осигуряваше пълен камуфлаж. Маркерът на пророчеството на тила ѝ бе тъмносин.

Тя отвърна на усмивката му.

— Приятелите ми ме наричат Лили, а ти не бива да изглеждаш толкова загрижен. Приех предизвикателството на един мултишифтър миналата вечер, което включваше игра на дартс и текила. Загубих.

— Лили. Мултишифтърите имат много бърз метаболизъм. Не си имала никакъв шанс. — Той хвана ръката ѝ и я поведе към плюшеното кресло пред камината. Ръката ѝ трепереше леко срещу неговата. Горкичката. Първо запой, а сега денят ѝ щеше да стане още по-зле. Той я настани да седне.

След това насочи вниманието си към Милнър, който се появи царствено облечен с кадифена жилетка.

— Пророк. — Кой носеше жилетка в тези дни?

Милнър поклати глава, сядайки на креслото до Лили.

— Кралю. Надявам се да нямате нищо против, но пророк Сотъби предложи да се срещнем тук, пред камината, вместо в някоя студена конферентна зала.

Лили кимна до него.

— Да. Много обичам сбирки пред камината.

Милнър кимна към Джейс, който бе застанал на пост до вратата.
— Принце.

Джейс също кимна и след това се усмихна на пророк Сотъби. Дейдж предпочете да прикрие загрижеността си за нея.

— Благодаря ти, Лили. Тук е много по-удобно, отколкото в конферентна зала. — Той се обърна и пое следващата протегната към него ръка.

— Пророк Гайлс.

— Оценяваме възможността да говорим с вас, кралю. — Гайлс се здрависа кратко с Дейдж и зае креслото срещу Лили. Дългата му кестенява коса се спускаше по силния му гръб. Той би трябвало да е на колко? Стотина години по-възрастен от трите и половина века на Дейдж? Провидението го определи за пророк в същия ден, в който Дейдж стана крал. Войната и смъртта бяха определили пътищата и на двама им.

Пророк Милнър прочисти гърлото си. Като най-възрастният в стаята, срещата щеше да бъде водена от него... или поне в началото.

— Първо, нека кажа колко сме доволни, че двама от кралското семейство са обвързани. Бихме били щастливи и останалите да последват примера ви. — Той стрелна с поглед Джейс, който се ухили срещу него.

Лили плесна с ръце.

— Да. Прекарах известно време с Ема и Кара по време на бала. Прекрасни жени. Толкова се радвам за теб, Дейдж.

Дейдж се усмихна. Засега вървеше добре.

Милнър продължи.

— Получихме информацията, която ни предоставихте, относно Кърджанския вирус. Има ли някакъв успех в намирането на лек?

— Все още не. — Може би Дейдж бе длъжен да ги информира, че Кара и Кейти са били заразени. Вероятно. — Приключихме с подреждането на лабораторията и сме готови за работа — Не. Колкото по-малко знаеха пророците, толкова по-добре. Той си взе питие.

Лили се наведе напред.

— Вълчия шифтър има ли усложнения?

— Не. — Дейдж се надяваше да не се стигне до този въпрос. Лекарят, който диагностицира Маги, бе докладвал на пророците. —

Всъщност има добър шанс естествените ѝ защити да се преборят с вируса и тя да се оправи напълно.

Милнър поклати глава.

— Трябва да докладваме за нея на Бейн консулите.

Дейдж едва сдържа острия си отговор.

— С цялото ми уважение, пророко, но вие сте духовни водачи единствено на вампирската раса. Аз управлявам целият Реалм.

Гайлс остави питието си.

— Всички сме членове на Реалм и всички отговаряме пред едни и същи закони, кралю.

— Така е. Но като крал на Реалм, както и като крал на вампирския народ, аз решавам дали е нужно да уведомяваме за каквото и да е било консулите. — По дяволите, мразеше да изтъква ранга си. Налагаше се тази среща да мине гладко.

Лили се покашля деликатно.

— Добре тогава. Мисля, че този въпрос е приключен. — Тя нагласи бледо жълтата си пола около краката си. — Е, кое е следващото на дневен ред?

Дейдж за пореден път се зачуди какво си е мислило провидението, че да определи тази крехка жена за пророк в деня, в който умря половинката ѝ. Нейната половинка, Майлс Сотъби, беше пророк, при това много добър. През него премина вълна от симпатия към жената.

— Дейдж? — Лили повдигна вежди към него.

Милнър се наведе напред.

— Носят се слухове, че на хората им е даден достъп до ДНК-то ни. — Малките му очички се присвиха.

— Какво ще рече това? — Дейдж запази гласа си спокоен и овладян.

— Ще рече, че до вниманието ни достигна информация, че позволявате на човеци да бъдат част от екипа, търсец лек срещу вируса. Имате ли идея колко много закони нарушава това? — Милнър размаха ръце, стиснал силно челюст.

Дейдж дори не трепна. Очевидно имаше доносник в обкръжението си.

— Не съм нарушил никакви закони, пророко. Човешките учени вярват, че търсят лек срещу рак за хората. Няма достъп до никаква

информация, касаеща някоя от расите в Реалм.

— Не можете да гарантирате това — каза Гайлс, поклащайки глава. — Това може да изложи царуването ви на риск. Осъзнавате ли го?

Изкушението да отстъпи царуването беше изключително голямо.

— Семейството ми води Реалм от векове — те защитаваха Реалм от векове.

— Така е — Милнър се отпусна назад на стола си, — но само защото не е имало причина да бъдете свалени от властта.

Дейдж присви очи, а гласът му стана опасно нисък.

— Заплашваш ли ме, пророко?

Милнър сви рамене.

— Съветът има задачата да подсигури, че управляващото семейство си върши работата. Ако не е така, той има правото да предприеме стъпки за заменянето на настоящия монарх.

Стъпки, които включваха обезглавяването на Дейдж.

Лили плесна с ръце.

— Достатъчно с тези глупости. Дейдж е добър крал и семейство Кеърс вършат перфектно работата си. — Тя погледна накриво към Милнър. — Намираме се във война и последното, което ни трябва, е да се бием помежду си. Освен това не мисля, че в една подобна битка ти ще излезеш победител.

Ако Дейдж някога се е колебал на кого принадлежи лоялността на Лили, то вече имаше отговор. Той ѝ кимна.

— Оценявам подкрепата, пророк Сотъби. И те уверявам, хората нямат представа за съществуването ни... и няма да научат.

— Добре. — Тя отпи от чая си, внимателно поставяйки чашата в чинийката. — Е, кое е следващото на дневен ред?

Май нямаше какво друго да направи, освен да дава по същество.

— Ах, ами, мисля, че е време да приемем обратно в редиците ни Кейлъб Донован.

Лили възкликна, Милнър пребледня и притисна ръка до гърдите си, а Гайлс скочи на крака.

— Сигурно се шегувате.

— Не. — С периферното си зрение Дейдж видя как Джейс заряза отпуснатата си стойка и застана с леко присвити колене и поглед, насочен към вратата.

Милнър посочи със сбръчканата си, покрита с кафяви петна ръка към Лили.

— Кейлъб уби пророк. Нейният съпруг. Как дори може да си помислиш...

— Не, не го е направил той. — Дейдж също се изправи. — Кърджаните убиха Сотъби. И вие много добре го знаете.

Грозна червенина покри лицето на Милнър, карайки очите му да изскочат.

— Наистина се опитваш да сложиш край на царуването на Кеърс. Кейлъб беше отговорен. Кърджаните казаха, че ще пуснат Сотъби, ако Кейлъб спре търсенето си. Но той не го направи.

Лили вдигна треперещата си ръка към устните си.

— Той отмъщаваше за убийството на сестра си. Не можете да го вините за това. — Тя прехапа устните си за миг. — Кърджаните никога нямаше да освободят Майлс. Всички го знаем.

— Ах, ти, нелоялна вещице! — Тъмна вена запулсира на шията на Гайлс.

Дейдж го прикова за стената на мига, притиснал ръка в гърлото му.

— Силно ти препоръчвам да се извиниш на пророка.

Меки ръце попречиха на Дейдж да го притисне по-силно.

— Дейдж, пусни го. Проклятие, не съм вещица. — Тя прочисти гърлото си. — Ако бях, в момента той щеше да квака и да подскача напред-назад.

Дейдж се успокои от проявата ѝ на хумор, но не откъсна поглед от сините очи на Гайлс.

— Чакам.

Вратите се отвориха с трясък и двамата стражи на пророците нахълтаха с извадени оръжия. Дейдж погледна към вратата, точно когато Джейс свали единия на пода, а щракване на пистолет накара втория да застине на мястото си. Кейлъб се ухили към него, притиснал пистолет в тила на стражата.

— Е, сега. Виждам, че много неща са се променили в Реалм — проехтя боботеция му глас в стаята.

Дейдж притисна ръката си към югуларната вена на пророка. По дяволите! Днес не можеше да убие пророк.

— Веднага.

Гайлс прочисти гърлото си.

— Моите извинения.

Лили кимна, отпускайки се на стола си.

Дейдж хвърли Гайлс обратно на креслото му и направи знак към охраната да напусне. Джейс изхвърли единия по задник в коридора, докато другия отстъпи сам навън.

— Кейлъб. Благодаря, че дойде. — Дейдж протегна ръка към него.

Кейлъб я пое, а разноцветните му очи огледаха стаята.

— Е? Поканен съм да говоря с Реалм след век и половина изгнание. Адът със сигурност е замръзнал, а? — Настанявайки се до Лили, той се обърна към нея. — Преди да започнем, искам да кажа колко много съжалявам, че Кърджаните убиха съпруга ти. Ако можех да го предотвратя, щях да го направя.

Тя кимна, вдигайки ръце към гърлото си. Изглеждаше по-бледа от преди. Може би идеята не бе толкова добра.

Червенината по лицето на Милнър стана толкова тъмна, че почти се сливаше с цвета на жилетката му, въпреки това обаче мъжът запази мълчание.

Конн влезе в стаята и застана от другата страна на вратата заедно с Джейс.

— Във война сме. Кърджаните имат съюзници и научно и стратегически са по-добре подготвени от нас. Най-умното нещо, което можем да направим, е да се съберем със съюзниците си.

— Съюзници? — Гайлс се наведе напред, излайвайки думите. — Майтапите ли се? Кейлъб и хората му ни обърнаха гръб преди много години.

— Вие ме изпратихте в изгнание. — Кейлъб се облегна назад, а столът изскърца под тежестта му. Той беше висок колкото Дейдж и също толкова мускулест. Една тъмна вежда се повдигна нагоре. — В допълнение подценихте броя на моите съмишленици. Изгубихте голям брой от Реалм, нали?

— Не ни даде друг шанс, освен да те изпратим в изгнание — изсъска Милнър. — Първо отказа да спреш с кръстоносния си поход, а след това защити брат си.

— Брат ми не е сторил нищо нередно. — Той се облегна отново на стола си. Вероятно бе завързал русата си коса на тила не защото

така би било по-модно, а защото се е готвил за бой. Дейдж бе направил същото.

— Нищо нередно? — Гайлс отново скочи на крака. — Обвърза се с вълчи шифтър, която имаше годеник.

Дейдж прочисти гърлото си.

— Първо, няма закони срещу това вампири и шифтъри да се обвързват. — Съюзът бе рядък, но не бе нещо нечувано. — Второ, жената го избра. Пророците няма нужда да се замесват в тези въпроси.

— Тя беше сгодена за водача на демоните — изръмжа Гайлс. — Имаме нужда от демонската нация за съюзник.

Дейдж отново прочисти гърлото си.

— Стореното, сторено. Сега трябва да се обединим пред лицето на войната. Без възражения. — Той се обърна към Кейлъб. — Пророците ще потвърдят, че вече не си в изгнание. — Кралят вложи смъртоносна заплаха в погледа си, докато поглеждаше към пророците, и след това се обърна към Кейлъб. — В противен случай кралското семейство ще ги обвини в измяна. — Надяваше се никой да не се усети, че блъфира. Мамка му, не можеше в един и същ месец да тръгне на война и да отстрани пророците си.

Възкличания изпълниха въздуха.

— Не би посмял — промърмори Милнър. Погледът му започна да блуждае из стаята, очевидно избягвайки контакт с краля. Изваждайки кърпичка от джоба си, той попи запотеното си чело. — Не съм враг, който би искал да си създадеш, кралю.

Пророкът определено можеше да опита да го свали. Но ако не друго, една битка между тях щеше да раздели Реалм на две половини. Дейдж поклати глава.

— Във война сме. Може би няма да е зле да си припомните, че в моменти като тези, пророците имат най-голяма нужда от защитата ми. — Долен малък шибаняк. На Дейдж му бе писнало да приема заповеди от духовни водачи, които си нямаха никаква представа какво му коства да удържа Реалм цял. Като воин, като лидер, Кейлъб разбираше и Дейдж би избрал стария си приятел пред пророците, когато и да му се наложи да го направи. Без значение от последиците.

Кейлъб се изправи.

— Защо ще искам да се върна в Реалм? Нямам нужда от вас.

Дейдж повдигна едната си вежда.

— Нима? Във война си с три шифтърски клана заради обвързването на брат ти. Без да споменаваме Демонската нация. Не се ли измори от враждите?

В усмивката, която се появи на лицето на Кейлъб, нямаше нищо весело.

— Смяташ да сложиш край на един съюз заради мен, Кеърс? — Гласът му стана по-тих. — Ако се съюзим, почти сигурно е, че демоните ще ти обявят война.

Дейдж кимна.

— Надявам се да не се стига дотам. Но съюзът ни с демоните е нестабилен. Те не биха си вдигнали и пръста, за да ни помогнат срещу Кърджаните. — Той погледна към Лили, преди да се обърне отново към Кейлъб. — Ти обаче би. — С войните на Кейлъб балансът щеше да е в услуга на Реалм.

Кейлъб въздъхна, насочвайки ледените си блестящи очи към Лили.

— Какво мислите вие, пророко?

Тя погледна бързо към Дейдж, преди да изпъне рамене, да вирне брадичка и да се обърне към Кейлъб.

— Мисля, че имаш нужда от нас.

Дейдж потисна усмивката си. Тя може да бе изтънчена и старомодна, но бе жена с твърд характер.

Кейлъб й намигна.

— Ако го направим, е завинаги. Няма начин да ме изхвърлите отново, след като войната приключи. — Той насочи погледа си към краля.

— Съгласен — Дейдж кимна.

Три тихи „съгласен“ изпълниха стаята. Настана тишина в стаята, преди първо Лили, а после и другите двама пророци да се сбогуват и да напуснат. Джейс и Конн ги последваха, оставяйки Дейдж и Кейлъб насаме. Огънят в камината пукаше спокойно въпреки лошата енергия, което Милнър бе оставил след себе си.

— Доста смел ход. — Кейлъб посегна към останалия чай на Лили и го изпи до дъно.

— Да. Милнър не остави съмнение за това, че ще се опита да ме детронира. — По друго време невестулката можеше и да успее, но не и

по време на война. Не точно сега. Дейдж се ухили. — Липсваше ми, стари приятелю.

— Ти също. Чух, че си си намерил половинка. Честито.

— Благодаря. — Дейдж погледна към вратата. Нещо го човъркаше, но той не можеше да определи с точност какво бе.

— Лили болна ли е? — Уж случайния въпрос бе накарал разноцветните очи на Кейлъб да блестят по странен начин.

— Тежка нощ. — Но откога Лили купонясваше до зори? — Беше толкова млада, когато уредиха брака ѝ със Сотъби. Може би сега разперва крилете си.

Кейлъб поклати глава.

— Бяха женени само две седмици, преди той да изчезне. — Той изви устни. — Знаеш ли дали някой я ухажва?

— А? Ъм, не. — Дейдж повдигна веждите си.

Кейлъб кимна.

— Да. Тя избра дълга пред мен. — Той сви рамене. — Не мога да я виня.

Дейдж отпи от гроздовата си енергийна напитка. Кейлъб определено звучеше така, сякаш винеше Лили.

— Е, тя винаги е държала да изпълни дълга си. — Винаги. Осъзнаването се стовари върху него. Тя не би се напила по време на колоквиума. — По дяволите. — Дейдж скочи на крака, само три крачки и беше до вратата.

Кейлъб бе плътно след него.

— Кеърс. Какво, по дяволите?

Дейдж буквално притича през коридора към следващия етаж, спирайки рязко пред вратата, която търсеше.

— Надявам се да греша. — Трябваше да внимава повече.

Вратата се отвори няколко сантиметра, веригата все още бе сложена, а отвътре се понесе аромат на ягоди. Бледото лице на Лили се показва през отвора.

— Кралю? Съжалявам, но не се чувствам много добре. Може ли да поговорим по-късно?

— Отвори вратата, пророко. — Той сложи длан срещу вратата.

— Не. — Думите излизаха слабо през треперещите ѝ устни.

Кейлъб го избута настрани.

— Лили, отвори вратата. Имаш ли нужда от лекар?

— Имам нужда нахалните вампири наоколо да не си пъхат носа там, където не трябва, и да ме оставят на мира. Сега, господа, ще говоря с вас по-късно. — Тя отстъпи и звука на леко тупване изпълни тишината.

Кейлъб блъсна с рамо вратата, късайки веригата на две. Дейдж го последва вътре, падайки на колене до отпуснатото тяло на Лили. Кейлъб вдигна погледа си към него.

— Какво й има?

Дейдж поклати глава.

— Трябва да направим някои тестове, за да сме сигурни. Но мисля, че е била заразена. — Ако беше прав, Кърджаните щяха да си платят.

ГЛАВА 12

Ема отстъпи встрани от обеззаразяващия душ до лаборатория номер четири, подсуши се и влезе в следващата кабина. Натисна бутона и затвори очи, когато през тялото ѝ премина сноп ултравиолетова светлина. Всеки вирус, който може да се е закачил към тялото ѝ, вече бе убит. Треперейки, тя влезе в следващата стая и облече черен гащеризон и взе фиба от шкафа, за да вдигне на кок мократа си коса. Взе чорапи от един шкаф, обу ги и намъкна тенис обувките си, преди да се наведе към стъкления панел на вратата.

— Ема, 42249.

Вратата се плъзна настрани, отваряйки се.

Тя тръгна надолу по коридора към друга силно осветена лаборатория и не бе изненадана да види вътре млад мъж, приведен над трансмисионния електронен микроскоп. Той седеше сам в студената лаборатория, а пред него бяха наредени ред след ред с колби. Машините в двата края на стаята работеха, калкулирайки данните.

— Девън. Дори Айнщайн от време на време е почивал. — Тя се наведе над папките, търсейки копие от разработката на Рейчъл относно потенциалното свързване на раковите клетки. Възможно най-скоро трябваше да получат помощ от приятелката си, но нямаше начин брилянтен учен като нея да се задоволи с половинчатата информация, която Кейн смяташе да ѝ даде. Тя щеше да разбере, че не търсят лек за рака само секунди, след като види изследванията им... ето защо в момента Ема работеше с докторанти като Девън. Той беше високоинтелигентен, и все пак му липсваше опита, който е нужен, за да види истината.

Девън се поизправи и отметна рошавата си кестенява коса, завъртя се на стола си и ѝ се ухили.

— Ако Айнщайн е работил по-усилено, сега можеше да сме напълно наясно как се пътува във времето.

Аромат на белина и лимонов препарат за чистене погъделичкаха носа ѝ.

— Може би. Или може би щеше да се изтощи прекалено много и нямаше да създаде няколко теории, които разбираме много добре.

— Е, всичко е относително — изсумтя Девън.

Боже, обичаше лабораторните зубъри. Ема се засмя, поклащайки глава, затвори папката и се насочи се към вратата.

Девън прочисти гърлото си.

— Д-р Паулсън? Има ли някакъв шанс да ни бъде позволено да видим и останалите лаборатории?

Неудобство накара стомахът на Ема да се свие, докато се обръщаше към мъжа. Мразеше да лъже колегите си.

— Не мисля, Девън. Знаеш колко деликатни могат да бъдат тези правителствени експерименти. — Само какви глупости бръщолевеше. Едва успя да се пребори с нуждата да си извърти очи сама на себе си.

— Знам. Знам и опасностите в една така добре охранявана лаборатория... толкова много патогени. Но няма как да не се чудя... — Той подръпна един конец на износените си дънки.

— Знам. — Любопитството беше най-силното преимущество на учения. — Надявам се знаеш колко много ценим труда ти. — Някой ден той щеше да стане невероятен генетик.

Той сви рамене.

— Мерси. Нямаше да се справя и наполовина толкова добре, ако не беше Санди. — Той се изчерви, а обикновено бледите му бузи се покриха с руменина.

Лабораторен романс. Ема въздъхна отново.

— Всички сте незаменими. Ще се видим утре. — След като той кимна, тя се обърна и излезе от стаята, тръгвайки надолу по коридора и използвайки гласа, ръката и окото си, за да премине през различните зони на сигурност. Най-после се добра до частната лаборатория, където на масата за прегледи лежеше пророка. Чакайки. Аромат на алкохол за разтривки, смесен с уханието на ягоди, изпълваше лабораторията. Ема се насили да се усмихне, едва потискайки загрижеността си.

— Имала си страхотен ден. Дейдж ми каза, че си била в безсъзнание през по-голямата част от полета.

Лили кимна, потърквайки с ръка бледото си чело.

— Да. Резултатите ми готови ли са?

— Да. Директният флуоресцентен тест за антитела разкри, че си била заразена с вируса. Вероятно в нощта на бала. — Принтерът извади данните, които бе въвела в компютъра в затворената във вакуум лаборатория. Взе листа и го прегледа набързо. Трябваше да сравни резултатите със записките на Рейчъл, преди да направи други тестове. Следващият тест щеше да измери силата, с която протеинът се е вкопчил в хромозомите на пророка. По някаква причина тя изглеждаше по-болна от Кара. Може би хромозомите от бременността забавяха ефекта на вируса при Кара. Но ако е така, колко време имаше пророка? Неочаквана мисъл накара Ема да примигне.

— Ъм, нещо против да видя маркера ти?

Мръщейки се, Лили обърна глава настрани. Интригуващ келтски знак в тъмносин цвят украсяваше долната част на тила ѝ.

— Красив е — възкликна Ема.

Лили се обърна отново към нея.

— Благодаря ти. Знакът на пророка се появи на тила ми в деня, в който бях избрана от провидението. Болеше като рана от нож.

До момента това беше единственият факт в този нов свят, който Ема не можеше да обясни с науката. Дали бе възможно провидението наистина да играе роля в живота им? Тя поклати глава. Трябваше да има рационално обяснение за появата на тази преплетена татуировка.

— И другите пророци ли имат този маркер?

— Да. — Лили нагласи полата около краката си.

Ема сложи още една отметка в списъка си. По една мистерия на ден.

— А маркерът от половинката ти? — Тя се бореше с изчервяването.

Лили се усмихна широко, показвайки равни бели зъби.

— Ъм, само кралското семейство може да...

— Маркира? — Бузите на Ема този път се зачервиха силно.

— Да. Това има нещо общо с кръвната линия на Кеърс. — Бездънните ѝ очи блеснаха за миг развеселено. — Повечето вампирски двойки завършват сексуалният акт със захапка, така се обвързват до живот. — Тя посочи към двата бледи белега от зъби на шията си.

Вълна от симпатия премина през Ема.

— Половинката ти е бил убит от Кърджаните, нали? — Дейдж бе споменал по-рано днес този факт.

— Да — Лили прехапа устните си. — Бяхме женени от няколко седмици... почти не познавах мъжа. — Тя въздъхна. — Уреден брак.

— Ах. Е, значи ти не си... — Варварството на това да бъдеш обвързан за мъртвия си съпруг беше немислимо в тези модерни времена.

— Не. Алергия на обвързването. — Лили въздъхна дълбоко. — Не че като пророк и духовен водач бих могла да ходя и да спя, с който си поискам. За жалост. — Тя изцъка с език, преди да стане сериозна. — Знаеш ли, като част от работата си често давам съвети.

— Съвети? — Ема нагласи уреда за мерене на кръвно около ръката на Лили, преди да започне да помпи.

— Да. Може да мислиш за мен като една трета монахиня, една трета психиатър и една трета посланик на добра воля. — Тя се усмихна развеселена.

— Добре. — Кръвното на Лили беше в добри граници. Ема махна уреда и записа информацията в картона.

— Ема, народът ни има нужда от кралица, а лидерът ни от половинка. И двамата те приветстват с отворени обятия. — Лили потърка ръката си. — И ти също го знаеш.

Ема вдигна рязко глава. Лицето ѝ пламна, но тя безжалостно потъпка всяко сантиментално чувство.

— Съдбата няма да диктува живота или бъдещето ми, въпреки маркера на рамото ми.

Лили извъртя очи по много нелюбезен маниер.

— Съдба-мъдба. Забрави провидението. Този мъж те обича. — Тя дръпна ръкава си надолу, прикривайки зачервената си плът. — Какво ще решиш да правиш с този голям късмет зависи изцяло от теб.

— Съдба-мъдба? — Ема прехапа долната си устна. — Любовта е опасна. Майка ми остана с мъж, който ни биеше... защото го обичаше.

Погледът на Лили омекна.

— Тогава сама вземи решението си. Остани с един добър мъж, който ще те защитава, защото го обичаш. — Тя се пресегна, хващайки ръката на Ема. — Като цяло харесвах Майлс. Един ден може би щях да успея да го обикна страстно. — Тя сви рамене. — Може би не с фойерверките, които прелитат във въздуха между вас, когато с Дейдж сте близо един до друг, но поне нещо бегло на това.

Заинтригувана, Ема присви леко очи.

— Фойерверки?

— О, да. Гледах ви на бала. Луда си по него. — Лили се ухили широко, а на бледото ѝ лице тъмните кръгове под очите ѝ станаха по-видими. — Бих дала всичко за шанса да изживея подобно щастие. Вместо да съм привързана към легенда, която отдавна не е сред живите.

Шанс за щастие? През целия си живот Ема се бе борила за това, което желае. Първо да оцелее, после да изгради кариерата си, а сега за какво? Тя го обичаше, в това нямаше съмнение. Обичаше го от мига, в който го видя за пръв път във виденията си. Преди беше успявала да се изплъзне на смъртта, може би щеше да успее да го направи отново и да остане с Дейдж. Маркерът на рамото ѝ започна да пари в съгласие. Тя поклати глава, фокусирайки се отново върху пророка.

— Вече не си привързана към легенда, Лили.

Лили се намръщи.

— Не разбирам.

— Не съм сигурна как ще се почувстваш относно това, но вирусът отнема индивидуалните аспекти на обвързането. — Маркерът на тила на Лили вероятно също щеше да избледнее.

Лили вдигна вежди.

— Което ще рече?

— Ще рече, че си свободна да, ах, ами, нали знаеш... — Погледът на Ема се плъзна по пуловера и полата на Лили. Жената все още се обличаше като дама от осемнадесети век.

— Мога да правя секс? — Очите на Лили се отвориха широко, преди да притисне ръка към устата си. — Сигурна ли си?

Ема сви рамене.

— Толкова сигурна, колкото мога да бъда относно вируса към момента. Все още провеждаме тестове.

Лили стрелна с поглед вратата и лицето ѝ пламна, когато видя Кейлъб да влиза вътре.

— О, боже!

Той приближи до леглото, гъстата му коса бе завързана на тила му, а дългите му силни крака го пренесоха през стаята за секунди.

— Значи пророк е бил заразен с вируса по време на колоквиума на Реалм? Сериозно? — От всяка негова дума капеше гняв.

— Да — каза Ема. Мъжът бе останал толкова бесен, колкото беше и когато донесе Лили в лабораторията. Този някога разпускаше ли?

— Тя вече не е ли обвързана? — Кейлъб повдигна вежди, а разноцветните му очи не се откъсваха от Лили.

— Това не те засяга. — Лили вирна брадичка.

— Печата на безделниците изчезна ли? — изръмжа той.

Лили си пое рязко въздух, а зениците ѝ се разшириха.

— Наричаш маркерът на пророчеството печат на безделниците? Езичник!

Той посегна към нея, дръпвайки я към себе си.

— Попитях те нещо, жено — изсъска той, поглеждайки към маркера. — Не би трябвало все още да си пророк.

Лили се напрегна и бутна с всичка сила гърдите на Кейлъб.

— Ухапи ме, Кейлъб.

Той повдигна вежда.

— Очевидно лейди Лили е влязла в новия век. Щом използваш такива изрази, милейди, може да получиш точно това, което искаш.

Ема посегна към телефона.

— Кейлъб, напусни или ще се обадя на охраната. — Или търпението ѝ трябваше да се увеличи, или тези двамата трябваше да си намерят стая. Сексуалното напрежение в стаята разпали клада в тялото ѝ.

„Имаш ли нужда от помощ?“, прошепна един дълбок глас в ума ѝ. Тя инстинктивно затръшна щитовете си на място. Кога бяха паднали? Сърцето ѝ затуптя силно.

Въздишка отекна откъм входа, където стоеше Дейдж, облегат на стената.

— Така не е възпитано, любов. Никак даже.

— Стой далеч от главата ми — изсъска Ема, а очите ѝ го огледаха от глава до пети. Каза си, че той не изглежда прелестно в черни панталони, сребриста копринена риза и ботуши с дебели подметки. Лъжкиня.

Погледът му стана по-остър.

— Имаш време до утре сутринта. Свали щитовете си или ще ги разкъсам.

Гневът започна да кипи като сярка в стомаха ѝ. Тя вирна брадичка.

— Ще видим, кралю. — Той може и да бе мощен, но тя бе половинката му. Сега мощта му ѝ принадлежеше. — Моля те, изведи Кейлъб оттук. — Ако вампирът смяташе, че може да си прави каквото иска, му предстоеше да научи неприятен урок.

Дейдж погледна приятеля си, а след това и жена си. Много скоро щеше да му се наложи да се заеме и с двама им.

— Кейлъб? Талън ни чака, за да обсъдим стратегията. Идвай! — Щеше да се оправя по-късно с половинката си.

Кейлъб изръмжа ниско и го последва навън.

Дейдж не погледна назад, вървейки директно към конферентната зала.

— Спри да бъдеш задник.

— Аз? Задник? Та ти току-що заплаши да увредиш ума на собствената си половинка — обвини го Кейлъб.

Дейдж извъртя очи, спирайки, за да направи знак на приятеля си да влезе в стаята.

— Умът ѝ е много по-силен, отколкото можеш да си представиш. Упорита жена.

Кейлъб се ухили.

— Идеалната за теб.

Адски вярно. И малкият синеек учен щеше да го признае преди края на седмицата. На Дейдж му бе писнало от това положение. Налагаше се да уреди собствения си живот, преди да се заеме с останалата част от шибания свят.

Талън вдигна поглед от мястото си зад масата, а преливащите цветове в очите му почти стреснаха Дейдж. Беше забравил. Напоследък Талън бе толкова спокоен, обикновено щом беше пред Кара или Джейни. Сега любимите му момичета не бяха тук и вампирът бе разярен.

— Много мило от ваша страна да се присъедините към нас. — Талън кимна към столовете. — В малкия ни безопасен свят се крие предател.

Дейдж се отпусна на стола.

— Да.

Масата подскочи, когато Талън блъсна юмрука си в нея.

— Адски се издънихме в защитата на жените си, нали?

— Да. — За Дейдж бе най-добре брат му да изхвърли целият гняв от организма си. Тогава на преден план щеше да застане рационалният му брилянтен ум на стратег и щеше да измисли план.

Златното изпълни очите на Талън.

— Имал ли си видение за това?

— Не. — Дейдж нямаше никаква идея, че подобно нещо се е задавало към тях. — Провидението се е държало като задник що се отнася до виденията ми. Точно сега не виждам нищо. — Макар Ема да имаше видения, те не бяха фокусирани върху семейството на Талън, поне все още не. Нямаше как да контролират виденията за бъдещето.

Кейлъб сграбчи стола и седна.

— Така е, защото нищо не е сигурно точно сега. Прекалено много промени настъпват. — Той издиша дълбоко. — Не мога да повярвам, че на бала на Реалм е бил заразен един пророк.

Вълна от гняв премина през Дейдж. И той не можеше да повярва.

— Не. Аз се провалих в защитата ѝ.

— Не това имах предвид. — Кейлъб повдигна вежда. — Имам предвид, защо на бала? Преди това не е била недосегаема, нали? Дали са искали да ни покажат колко близо могат да стигнат? Или това е била първата им възможност?

Талън разрови няколко листа.

— Ето графикът на Лили за последните шест месеца. Ако тя е била целта, бих могъл да избира поне пет по-лесни места, където да я заразят. — Той взе един молив и го счупи на две. — Кара и Кейти бяха под постоянна защита. Това беше първата им възможност да се доближат до тях.

Осъзнаването се стовари върху Дейдж.

— Било е първата възможност да заразят и трите едновременно.

— Да. — Талън хвърли частите от молива в кошчето.

Кейлъб прочисти гърлото си.

— Предполагам, че на бала е имало и други половинки и шифтъри?

— Да — каза Талън.

— Тогава трябва да приемем, че те трите са били предварително набелязани мишени.

— Не — Дейдж въздъхна. — Кара и Кейти пиха билков чай, а почти всички останали шампанско или твърд алкохол. Чаят, поръчан за

Кара, е бил подправен. Кейти просто си поръча същото.

— Лили обича билков чай — кимна Кейлъб.

— Да — Талън сграбчи нов молив. — Тя потвърди, че е пила чай.

Но защо Кара?

Дейдж сви рамене.

— Като отмъщение за смъртта на Лоркан? — Кърджанският лидер бе заслужил смъртта си, отвличайки Кара. — Или заради бебето?

Талън изръмжа ниско, а изражението на лицето му стана опасно.

— Попитах дали някой друг е поръчал чай, заявявайки, че билките причиняват стомашни проблеми, но досега никой не е потвърдил. — И този молив се счупи на две и замина за боклука. — Джейс потърси келнерите от онази вечер, един от тях липсва.

— Мъртъв е — безизразно заяви Кейлъб.

— Много вероятно — съгласи се Талън. — Трябва да разберем кой е предателят. Мъжете ми претърсват апартамента на изчезналия келнер и ще проверят лаптопа му.

Телефонът на Талън извибрира и той го вдигна към ухото си.

— Кеърс. — Той застина за миг. — Кога? Колко зле? Страхотно. — Затвори телефона и го хвърли през стаята. Устройството се заби в прясно боядисаните стени и се пръсна на парчета. — Рейчъл Дейвис е мъртва.

Шокът накара стомаха на Дейдж да се свие.

— Приятелката на Ема, генетикът? Как? — Още една жена, която не бе успял да защити.

Талън издърпа връзката от косата си.

— Казват, че е въоръжен грабеж. Някой е влязъл в хотелската й стая в Париж миналата нощ и очевидно тя се е борила, свършвайки със счупен врат.

— Кърджани. Вероятно са искали да я отвлекат.

— Повече от вероятно. — Талън скочи на крака. — Знаехме за нея и трябваше да предположим, че и те ще се досетят. Писна ми да съм три стъпки зад тези копелета.

— На мен също. — Умът на Дейдж премина през възможните сценарии. — Намери дали е работила с някой от изследователите. Няма да направим същата грешка два пъти.

Телефонът на масата иззвъня и Талън си пое дъх, преди да хване слушалката и да я вдигне към ухото си.

— Какво? — Металическите му очи срещнаха тези на Дейдж. — Да. Тук е. — Талън се отпусна на стола си с изумено изражение на лицето. — Сигурно се майтапите? Не? — Затръшвайки телефона, той го счупи на две.

Лабораторията не бе достатъчно здрава, за да понесе Талън в това настроение. Дейдж се подготви психически.

— Кой беше?

— Конн. Нацията на демоните току-що е обявила война на Реалм. Честит шибан вторник.

ГЛАВА 13

Нощта се спузна със силния вик на самотна сова извън огромната лаборатория, търсеца, викаща нещо в тъмнината. Някой. Жалният вик премина като тръпка по гръбнака на Ема, карайки я да се поизправи на стола си, а между очите ѝ туптеше силна болка. Беше прекарала половината ден да надзирава Девън и останалите генетици из всички лаборатории, а другата половина в тежък защитен костюм, изследвайки вируса в частната чиста стая, напълно сама, тъй като на хората не им бе позволено да влизат тук. Въздишайки, тя разтърка с ръка кръста си, и потисна един стон, когато костите ѝ изпукаха.

— Време е за лягане, любов — чу се дълбок глас откъм вратата.

Тя подскочи и се завъртя към вратата, където Дейдж се бе облегал на касата. Огромен и мощен, облечен небрежно със спортни панталони и копринена блуза, бегъл камуфлаж за вампира, криещ се вътре в него. Изкушението да се хвърли към него и да вкуси опасно сексапилната му плът, почти я облада.

— Не. Не съм свършила с работата.

Той повдигна арогантно вежди.

— Работиш вече почти четиринадесет часа. Имаш нужда от почивка. — Тихото ръмжене на гласа му я прониза направо между бедрата. Аромат на сандалово дърво и мощ изпълни въздуха.

Четиринадесет часа? Имаше чувството, че са повече. Вече бе затънала дълбоко в проучването, когато в късния следобед кралят се появи с пророка.

— Няма да си тръгна, Дейдж. — Машината пред нея изпиука и тя се обърна, за да я погледне и да натисне няколко бутона. Времето изтичаше за сестра ѝ и за шифтърите. Просто го знаеше.

Силни ръце сграбчиха бедрата ѝ, обръщайки я, и тя изписка тихо. Кралят се наведе. И светът се завъртя около нея, когато той я метна на широкото си рамо. Стомахът ѝ се блъсна в солидните мускули, изтласквайки въздуха от дробовете ѝ. Боже, той се движеше адски бързо. Страстта се бореше с раздражението ѝ.

— Пусни ме долу.

— Не. — Той мина покрай Кейн, който пишеше нещо забързано в офиса си, и покрай стражите, направо навън под посипаното със звезди небе. — Воювам на три фронта, любов. Нашата война приключва тази вечер. — Той се завъртя и тя се оказа притисната в прегръдката му. Ема удари с юмрук гърдите му.

— Това не беше никак мило. — Сребристото в очите му светеше в почти непрегледната тъмнина.

— Не се чувствам мило. — Тя се облегна на гърдите му, а очите ѝ се разшириха, щом погледна към небето.

— Аз също. — Мускулите му вибрираха около нея с напрежение, което тя усещаше в собственото си тяло.

Тя прочисти гърлото си.

— Мога да усетя това, което изпитваш ти.

Зъбите му блеснаха в тъмнината.

— Знам. Вероятно не ти е много удобно точно сега.

— Не. — Гняв, раздразнение и смъртоносна решителност изпълваха краля и Ема бързо благодари на Господ, че не е ядосан на нея. Тя сви рамене и го тупна с юмрук по гърдите. — А аз какво изпитвам?

— Страх.

— Не. Ядосана съм.

— Не. Изплашена си до смърт.

Тя въздъхна, приемайки истината.

— Да. Да, страх ме е, че вирусът ще забърза развитието си. Страх ме е за Кара и бебето. — Освен това бе изплашена, че няма да успее да измами смъртта и да спаси краля.

— Знам. — Той кимна на стражите пред резиденцията и влезе вътре. — Непонятно е. Ние сме безсмъртни и най-силните същества на земята. И все пак миниатюрен вирус може да ни унищожи.

— Не. Аз ще победа тъпото нещо. — Кръвта ѝ започна да се изпълва с топлина. Накланяйки глава, тя прокара език по шията на Дейдж. — Солено... — Повече от това. Кралят имаше вкус на мощ и на мъж.

Той отвори вратата и започна да се изкачва, ботушите му ехтяха по циментовото стълбище.

— Задръж тази мисъл.

Движеха се в грешната посока.

— Къде ме водиш?

Той се обърна и изрита с крак една метална врата, разкривайки пред нея огромен закрит басейн.

— На плуване. — Гласът му отекна в голямото помещение. Той я пусна да стъпи на крака и измъкна тениската през главата ѝ, посягайки за своята.

Плуване? Страхотно. Тя изхлузи тенис обувките си и смъкна дънките си, хвърляйки ги на пода. Сутиенът и бикините ѝ ги последваха. Обръщайки се, тя се гмурна. Хладната вода я обгърна и тя изплува на повърхността, стенойки доволно, точно когато кралят се гмурна във водата.

Той докосна глезена ѝ, преди да изплува до нея.

— Ти просто скочи. — Водата се стичаше по твърдите черти на лицето и гърдите му, карайки устата ѝ да пресъхне.

Тя прочисти гърлото си.

— Ами, да.

Той поклати глава, пръскайки вода около себе си.

— Не мислех, че учените са от типа хора, които първо скачат, а после задават въпроси. Водата можеше да е ледена. Или хлорирана. Ти дори не спря. — Той повдигна вежда, а погледът му бе почти като течно сребро. — Защо, мислиш, е така?

Хмм. Защото водата изглеждаше толкова подканяща? Тя въздъхна.

— Защото ти имам доверие. — Тя дори не спря да се запита защо. Щом кралят я бе довел да плува, значи плуването бе безопасно. През нея премина вълна от уязвимост.

Двете му трапчинки блеснаха към нея, когато той обви ръце около кръста ѝ, притискайки я към тялото си. От вампира пред нея се излъчваше силна топлина в пълен контраст с хладката вода.

— Недей да изглеждаш толкова намусена. — Той я целуна по носа и се дръпна назад, за да я погледне сериозно. — Съжалявам, че да се доверяваш на мъжете е нещо толкова непознато за теб.

Тя кимна кратко, а погледът ѝ се насочи към пълните му устни.

— Аз наистина съм много силна, Дейдж.

Той се ухили.

— Изричайки думите, отнемаш част от силата им, любов.

Тя се засмя.

— Така си е. — Тя притисна длани към гърдите му и обви с крака кръста му. — Не ми позволявай да падна. — Дъхът ѝ бе накъсан, докато изричаше думите.

— Никога. — Ръцете му обгърнаха дупето ѝ, притискайки я по-силно. Той раздвижи мощно крака и в следващия миг тя се оказа прикована към стената на басейна от силно възбудено мъжко тяло.

— Не сме във война, Дейдж. — Гласът ѝ стана дрезгав, когато ерекцията му се потърка в нея. — Имам предвид аз и ти. — Тя обви ръце около тила му.

Той облиза устни.

— Не сме ли? — Прегръдката му се стегна. — А как ще наречеш това, че ми казваш, че ще ме напуснеш, затова да не се привързвам към теб? — Шеговитостта напусна думите му, а гранитната маска бе заменена от предизвикателен поглед.

Болка започна да се ражда дълбоко в гърдите ѝ.

— Не мога да остана. — Сълзи напълниха очите ѝ, но тя се насили да ги прогони. — Налага се да го разбереш. Любовта и вечността не са за нас. — Той трябваше да бъде готов, в случай че не успее да пребори съдбата. Искаше да остане. Искаше да изживее този живот, изпълнен с фойерверки и любов. Той можеше ли да ѝ се довери достатъчно, за да знае, че би могла да се пази сама?

— Не разбирам — той наведе глава към нея — и е прекалено късно. Ти имаш любовта ми и ти си бъдещето ми.

Тя поклати глава, а сърцето ѝ се сви болезнено. Маркерът на рамото ѝ започна да изгаря от нужда.

— Не! — Сграбчвайки косата му, тя притисна устни към неговите.

Той застина за миг, преди да се хвърли към нея. Никаква нежност, никакво съблазняване, само чиста, първична нужда. Той преплете ръка в къдриците ѝ и наклони главата ѝ, за да намери подобър достъп, докато другата му ръка стисна задничето ѝ толкова силно, че вероятно ѝ остави синини. С един мощен тласък проникна в нея до самата си основа.

Тя извика, стисна по-силно ръце зад тила му, отваряйки широко очи. Лека болка предшестваще удоволствието, докато тялото ѝ омекваше и приемаше нахлуването му.

Той пусна устата ѝ и вдигна глава, за да я прикове с погледа си, изпълнен с толкова силна решителност, че тя дори забрави как да диша.

— Кажи го.

Дробовете я заболяха и тя пое дълбоко дъх. Да каже какво? Тя потърси отговора в ума му и поклати глава. Не. Умът ѝ се бунтуваше срещу първичната заповед и нуждата, ехтящи в сърцето му. Сърце, което можеше да усети в собствените си гърди.

Той разтвори краката си, плъзвайки се още по-плътено в нея. Резците му започнаха да излизат бавно, страшни и опасни.

— Имаш ли нужда от доказателство, любов?

— Не. — Нямаше нужда от доказателство. Тя знаеше какво изпитва, но дори да му го кажеше, това нямаше да промени нещата. — Може да не ме хапеш. — Желанието, което изпитваше, той да впие тези остри резци в нея беше толкова силно, че ѝ се наложи да се бори с него.

Беше прекалено опасно. И за двама им.

Сини точици се появиха в сивите му очи.

— Ти си моята половинка. — Гласът му се снижи до тихо ръмжене, което почти я накара да получи оргазъм. — Нямам нужда от позволение да те вкуся. — За да ѝ го докаже, той целуна шията ѝ, преди бавно, адски бавно да потопи остриите връхчета на зъбите си във вената ѝ.

Тя експлодира.

През нея сякаш премина мълния. Звезди избухнаха зад клепачите ѝ и тя затрепери от спазъм, по-силен от всеки оргазъм. Нещо накара сърцето, тялото и ума ѝ да се отворят за него... за всяка негова заповед. Ема впи собствените си зъби в плътта му, стискайки силно, докато не пробви кожата му и не усети вкуса на кръвта му по езика си, удължавайки сякаш безкрайно вълните, бушуващи вътре в нея.

Пускайки го, тя отметна глава назад и отвори уста в ням вик, докато експлодираше около твърдата ерекция, която се тласкаше вътре в нея.

Когато най-после започна да се спуска от върха, очите ѝ се разшириха, поглеждайки към опасното му лице.

Погледът му бе насочен към устата ѝ.

— Исусе! — Той близна с език кръвта от устните ѝ. Ръмжейки, я притисна по-силно към стената на басейна, през мускулите му премина силен спазъм, когато притисна глава към шията ѝ и свърши с вик. Оргазмът му събуди утихващите вълни в нея и тя отново се заизкачва към върха на екстаза. Обвивайки цялото си тяло около неговото, тя извика силно името му.

Скоро само комбиниранияте им викове ехтяха над басейна. Той си пое дълбоко дъх и вдигна глава към нея.

— Кажи го!

Сърцето ѝ трепна силно.

— Обичам те. — Думите съдържаха обещание, което никога не бе възнамерявала да даде, обещание, че ще победи съдбата, за да остане с него. Клетва, че ще се довери на способността му да отстъпи и да я приеме такава, каквато е.

Усмивката му можеше по блясък да си съперничи единствено със звездите, които все още виждаше зад клепачите си.

— Ще ти дам още малко време, любов. Но щитовете ти остават отворени.

Тревога се плъзна по кожата ѝ.

— Ах, не.

— Ах, да. — Навеждайки се напред, той захапа долната ѝ устна. — Това не е молба.

— Ще го обмисля. — Тя сложи ръце на раменете му. — Вкусът ми различен ли е? Имам предвид, след като се обвързахме?

Той се засмя.

— Винаги учен, нали? — Палецът му се плъзна по двете прободни ранички на шията ѝ и тя едва не въздъхна. — Не. Вкусът ти е точно толкова прекрасен, колкото беше и преди да те маркирам... като маракуя и отлежало вино. Може би шираз.

Кралят имаше сърце на поет.

— Е, още ли сме във война?

— Не. Мисля, че с увереност мога да кажа, че постигнахме нелеко примирие.

Тя приглади тъмната му коса настрани от лицето му.

— Докато не се предам и не изсипя всичките си проблеми в скута ти, за да ги решиш?

Челюстта му се отпусна.

— Именно.

Не и след милион години. Без значение дали го обича, или не. Кралят бе носил тежестта на царуването сам през всичките тези векове и тя не можеше да позволи това да продължи. Поклати глава, а бедрата ѝ се стегнаха около него.

— Каза, че сме във война на три фронта. Освен Кърджаните, кой ни е вдигнал мерника?

През връзката им усети как сърцето му трепна щастливо, когато използва думата „ние“. Той се усмихна.

— Нацията на демоните ни обяви война по-рано днес.

Шокът премина като вълна през нея.

— Нацията на демоните? Демоните съществуват?

— Ами, да.

— И те са слуги от ада?

Дейдж отметна глава назад и се разсмя.

— Е, точно сега не ми задавай този въпрос. — Той целуна бързо устните ѝ. — Макар че, не. Демоните са просто още една раса, опитваща се да оцелее на земята.

Сигурно не беше никак добре демоните да са ти ядосани. Какви ли сили имаха те?

— Защо са ни обявили война?

— Кейлъб беше във война с демоните от доста време.

Тя си знаеше, че грамадния бунтовник ще причини само неприятности. Вероятно би трябвало да предупреди Лили.

— О! Той стана наш приятел и сега неговите врагове станаха наши врагове?

Дейдж кимна.

— Казано просто, но да. Засега.

— Можеш ли да го поправиш? — Тя прокара пръсти по гърдите му и надолу по невероятните плочки на корема му.

Той застина.

— Ще видим.

— Дейдж?

— Да, любов.

— Все още си в мен.

— Напълно наясно съм с това.

— Е, направи нещо по въпроса.

Членът му потръпна вътре в нея.
— Мислех си, че никога няма да помолиш.

* * *

Няколко часа по-късно Ема потърка стъпалото си по крака на Дейдж, а тялото ѝ лежеше отпуснато в огромното кралско легло.

— Престани с това. Освен ако не искаш да се пробваш за трети рунд. — Гърленото ръмжене я накара да потръпне сладостно.

Тя се изви и се изкикоти.

— Пети рунд. Вярвам, че е пети рунд.

Той я гушна, притискайки я към себе си.

— Заспивай. Утре имаш вирус за унищожаване, а аз трябва да се изправа пред демонската нация.

— Ако и двамата приключим до обяд, може да излезем. — Тя се усмихна, обвиняйки ръце около ръката му, притисната към кръста ѝ. Дори долната част на ръката му бе цялата изтъкана от железни мускули и невиджана сила.

— Много смешно. — Дъхът му помилва косата ѝ.

Като на бавен кадър един въпрос изникна в ума ѝ.

— Някога излизаш ли навън? Имам предвид, когато не си във война?

Той ухапа ухото ѝ.

— Разбира се. Има един италиански ресторант в Боулдър, където много бих искал да те заведа. Някой ден.

— Ами работа? Имам предвид, би трябвало през годините да сте работили нещо, нали?

Ръцете му я гушнаха по-близо.

— Да бъдеш крал е работа на пълен работен ден. Без значение дали е по време на мир или война. — Той въздъхна, а тялото му се отпусна под нея. — Талън е нашият стратег от векове, а Конн тренира войните ни през цялото време. Кейн учеше в различни училища наука, биология, генетика...

— Да, това е било добра идея. — С радост би отворила мозъка на Кейн и би изсмукала знанието от мозъка му. — Ами Джейс?

— Ах, той е най-младият брат. И е усъвършенствал всичко, което могат и останалите.

— Без майтап? — Той изглеждаше толкова весел и щастлив, макар около него да витаеше някаква опасност. Според нея това бе вампирската част от него. Хищникът.

— Да. Когато не скача с парашут, не работи като океанограф или не дава уроци по летене...

Тя се бореше да не се разсмее.

— Значи Джейс има доста голяма биография, а? — Вампир с много разностранни интереси.

— Да. По едно време искаше да е автомобилен състезател, но аз сложих вето на тази идея. — Гласът на Дейдж бе дрезгав и сънлив.

— Не си искал Джейс да пострада?

Мъжкото му сумтене разроши леко косата ѝ.

— Не. Просто сметнах, че ще спечели и снимката му ще се появи по телевизията и вестниците. Не можем да го позволим.

— О! — Джейс определено нямаше да се измъкне незабелязан.

Дейдж се прозя.

— Забравих да попитам. Кръвта на Кейн показва ли някакви признаци от вируса?

— Не. — Умът ѝ започна да се върти в лениви кръгове. — Но ако покаже, може да намерим път към антидота. Ако, разбира се, не развие напълно болестта. — Тя се прозя. — Беше много смело от негова страна да се зарази с вируса заради Кара.

Дейдж сви рамене, а гърдите му се надигнаха под главата ѝ.

— Той е добър мъж. Правиш каквото се налага, за да опазиш семейството.

Болка секна дъха на Ема за един дълъг миг. За семейството. Тя затвори очи и започна да брой колби, докато се потопи в неспокоен, изпълнен с кошмари сън.

По дяволите. Мразеше този сън.

Есента се бе предала пред зимата и над земята бе паднала гъста мъгла. Осемнадесетгодишна, тя седеше на стълбите на верандата пред дома им. Черният път, покрит с дупки, се

простираше пред нея. Голите клони на дърветата стърчаха в хладния въздух, а мъглата обгръщаше и криеше вледенените им краища.

Тя трепереше, а миризмата на смъртта се полепваше по кожата ѝ. Бе най-тъжната част на деня... здрачаване. Денят приключваше и отстъпваше място на нощта и защитата на тъмнината.

И все пак, тя чакаше на верандата.

Кара си пееше тихо вътре в къщата, докато работеше над домашните си. Мама бе отишла в библиотеката, а татко... е, татко вероятно вече беше мъртъв.

Тихото ръмжене на потрошената патрулка на шерифа огласи тишината, появявайки се от мъглата. Този път не бе включил сигналните светлини. Никой не крещеше и никой не бе нараняван, затова защо да бърза?

Колата спря, той излезе от нея и дръпна панталоните си над големия си корем.

— Здравсти, Ема. — Леко накуцвайки, той тръгна към нея и скоро я лъхна миризмата на „Олд Спайс“.

— Здравсти, шерифе. — Тя се изправи на крака, избърсвайки ръце в протритите си дънки. Трябваше да изглежда изненадана, когато ѝ съобщи новината. — Какво правиш тук?

Бледите му сини очи омекнаха.

— Имам лоши новини, миличка. — Адамовата ябълка на гърлото му подскочи, докато говореше.

Тя кимна, изпълнена със съжаление, че шерифът е изпитвал нещо към баща ѝ. Ченгето бе добър, възрастен мъж, който се бе опитвал да ѝ помогне неведнъж.

— Какво има? — Той трябваше да ѝ каже лошата новина. Тогава тя, мама и Кара щяха да могат да продължат напред.

— Имаше катастрофа. Пикапът на баща ти е прескочил над насипа на Шелби Хил.

Дам. Бе видяла как колата пада на дъното и експлозията, която последва. Тези видения бяха удобно проклятие.

— Бил ли е пиян?

Очите на шерифа се разшириха за миг, преди да кимне.

— Напуснал е кръчмата около час преди катастрофата. — Потърквайки с ръка гъстата си брада, шерифът въздъхна. — Вече си

на осемнадесет, затова не би трябвало да има проблем да поемеш грижите за сестра си.

Преди няколко седмици Ема бе отпразнувала осемнадесетия си рожден ден.

— Е, ами да. — Лека, настойчива болка се зароди в основата на скалпа ѝ. — Мама трябва да се прибере всеки момент. Ще ѝ кажа да ти се обади.

Шерифът пребледня. Той вдигна ръка, но след миг я отпусна празна и безполезна.

— О, Ема. Мислех, че знаеш. Били са заедно. Майка ти също е била в пикапа.

Десетилетия по-късно, Ема простена високо, сядайки в леглото си.

Топлината на мига се обви около нея и тя се озова притисната в твърди мъжки гърди.

— О, любов. Толкова много съжалявам.

Тя потрепери, прехапвайки устните си до кръв.

— Добре съм.

— Не, не си. Пусни го навън. — Топлият дъх на Дейдж помилва челото ѝ, ароматът на сандалово дърво и мощ успокоиха мускулите ѝ.

— Не. Няма да плача.

— Защо не, по дяволите? — Нежният му тон омекоти думите му.

— Защото е слабост.

Той я притисна силно към себе си.

— Не е.

— Все едно ти плачеш.

Огромни, нежни длани милваха треперещите ѝ рамене, разстилайки топлина и успокоение. Гарантирайки подкрепа и защита.

— Обещавам следващия път, когато съм разстроен, да плача. Става ли?

Тя се засмя, а сълзите, изпълнили очите ѝ, започнаха да се стичат по лицето ѝ.

— Вината е моя.

— Защо мислиш така?

— Видях смъртта му. Години преди да се случи знаех как ще умре. Но не знаех, че мама ще е с него, че ще я вземе от библиотеката на път за дома. — Сълзи от срам и вина се стичаха по лицето ѝ, капейки върху гърдите на Дейдж. — Никога не казах нито дума.

Топлата длан на Дейдж рисуваше кръгове на гърба ѝ.

— Какво, ако беше?

— Какво? — изхлипа тя.

— Ако му беше казала? Какво щеше да направи той?

— Щеше да ме пребие. — Откаченото копеле мислеше, че тя и Кара са обладани от дявола, който им е дал специалните им умения.

Дейдж въздъхна тежко.

— Ах. Значи казвайки му нямаше да промениш абсолютно нищо.

— Но не го знам със сигурност. Може би щеше да се вслуша в предупреждението ми... дори и преди това да ме бе пребил. — И майка ѝ щеше да е щастлива.

Мускулите на Дейдж се напрегнаха и завибрираха под нея.

— Искане ми се да можех да срещна баща ти. Само за час.

Ема се усмихна въпреки сълзите си.

— На мен също. — Тя целуна нежно мястото на гърдите му, под което биеше сърцето му. — Мислиш ли, че е възможно да измамиш смъртта?

— Да я измамиш? Не — ръката му се вплете в косата ѝ, — но вярвам, че бъдещето може да бъде променено. Виденията, които ти и аз споделяме, ни позволяват да го направим.

Тя имаше всички намерения да избегне бъдещето, което бе видяла във виденията си. Тяхното бъдеще.

— Да. Но всеки път, щом опиташ да промениш бъдещето, пред теб се появяват нови пътища. Понякога не е ли по-добре просто да знаеш?

— Понякога. Ако харесваш това бъдеще. — Той се превъртя настрани, настанявайки се върху нея и прокара ръка по мокрото ѝ лице. — По-добре ли си?

— Да. — Тя се предаде. Непознато за нея усещане. Изкушението да се скрие зад краля премина през нея. Но тя бе по-силна и по-умна от това. Дейдж имаше нужда от нея, без значение дали той го знаеше, или не.

— Е, за петия рунд...

ГЛАВА 14

Дейдж си пое дъх, чакайки екрана на стената в конферентната зала да се включи. Уязвимостта на лабораторията на повърхността лежеше с ужасна сила на раменете му. Половинката му трябваше да е в щаба му под земята, в сърцето на планините. Само нуждата да победи вируса я задържаше тук. Интелигентността ѝ бе ресурс, от който се нуждаеха, но той нямаше намерение да се проваля, когато на карта е заложена сигурността ѝ.

Остави я, спокойно спяща в леглото им, преди почти час и само тежката мантия на задълженията му пречеше да се върне при нея, да я прегърне и приласкае с близост, която ѝ е била отказвана в детството ѝ. Той насочи яростта си към мъртвия мъж към това да се справи с настоящите проблеми. Макар да не смяташе да го признава пред никой, мразеше дипломацията и би предпочел да се изправи срещу демоните в ръкопашен бой.

Чалтън натисна няколко бутона до него. Чу се пращане и екранът се изпълни с изображението на огромен мъж, облечен в черната униформа на войската на демоните.

— Сюри.

— Дейдж. — Леко ръмжене излезе от странно конфигурираните гласни струни на демона. — Забавляваш ли се да бъдеш крал? — Блестящи сребърни триъгълници украсяваха лявото му рамо, показвайки ранга му на лидер. Лидерът.

— Мамка му, не. — Дейдж се насили да се усмихне към стария си приятел. — Ти?

— Не. — За миг зелените очи на Сюри блеснаха в жълто, преди отново да се променят. Той бе отрязал косата си късо. Подготвяше се за война? — Чух, че си открил половинката си. Поздравления.

Думите на демона бяха пропити с ирония и Дейдж повдигна вежда.

— Благодаря. Да приемам ли, че ти все още търсиш?

Сюри поклати глава, сребърната му коса проблесна на светлината.

— Би трябвало да знаеш по-добре, Кеърс. Току-що изложи югуларната си вена пред онези, които искат да те свалят. — Той пристъпи по-близо до камерата. — Половинката е слабост, която един военен лидер не може да си позволи.

— Това определено е логична гледна точка. — Дейдж спря за миг. За демона бе най-добре да не заплашва половинката му. — Разбира се, с появата ѝ станах много по-смъртоносен. Нали знаеш приказката за това, когато имаш кой да защитаваш и така нататък.

Сюри кимна, а светлината проблесна по лъскавите декорации на дрехите му.

— Да. Носи се слух, че Франко иска половинката ти, и все пак той все още диша.

Дейдж се разсмя.

— В момента Франко е последната ми грижа.

Сюри кимна.

— Дори и да е така, изненадан съм, че мирът продължи толкова дълго.

— Аз също. — Дейдж срещна погледа на демона. — Двамата с теб някога бяхме добри приятели. — Те все още бяха, що се отнасяше до него.

— Да. Докато един от офицерите ти с най-голям ранг не открадна половинката на брат ми. — Гняв блесна в очите му.

Дейдж потърка брадичката си.

— Тази рана някога ще зарасне ли? — За бога, бяха минали столетия.

— Не — Сюри поклати рязко глава, — не и докато останките на Кейлъб Донован не покрият земята.

Раздразнение изпълни Дейдж, но изражението му остана непроменено.

— Биете се със силите на Кейлъб вече сто години. Останах неутрален в битката ви, защото това бе желанието и на двама ви. — Макар сега да му се искаше да бе заключил двамата твърдоглави мъже в една стая, докато не изяснят всичко. Завинаги.

Очите на Сюри се присвиха.

— Вече не си неутрален. Вчера избра страна.

Дейдж вдигна вежди.

— Не. Просто обединихме силите си, събирайки съюзниците си. Наясно ли си с Кърджанския вирус?

Сюри сви рамене.

— Чух слухове.

Мъжът знаеше повече от слухове. И той имаше връзки, както ги имаше и Дейдж.

— Замислял ли си се как ще се отрази на вашите половинки? На семействата ви? На съюзниците ви?

Огън блесна за миг по кожата на демона.

— Няма да ни се отрази.

— Сигурен ли си? — Демоните имаха тридесет и две хромозомни двойки, а половинките им двадесет и осем. Как може техните двадесет и седем хромозома да са в безопасност? Той си отбеляза наум да говори с Ема за това. Ако Сюри бе прав, може би лекът щеше да бъде намерен при половинките на демоните.

— Да. — Силна червенина се разпростря по лицето на Сюри. — Макар да ви обявихме война, като знак на добра воля ще ти дам една седмица, в която да отхвърлиш Кейлъб и силите му като свои съюзници, Кеърс.

— А след това?

Сюри се усмихна лениво.

— Ще ви свалим.

Екранът почерня. Сега Дейдж трябваше да унищожи един приятел, за да задържи друг. Явно дипломатическите му умения бяха поръждявали, макар да бе истина, че демоните обичаха добрия бой и може би дори имаха нужда от него, за да запазят ума си фокусиран.

Той прокара ръка през косата си, вперил поглед в черната стена. Писукане от вратата го накара да кимне към Чалтън.

Джейни нахълта вътре, скачайки в скута му.

— Здравсти, чичо Дейдж. — Ароматът на бебешка пудра и невинност изпълни стаята.

— Здравсти. — Той се завъртя леко, а нуждата да я защити почти го облада напълно за миг.

Тя гушкаше синьото си мече на име Мистър Мълът в малките си ръчички.

— Тази стая е като другите комуникационни стаи в планината.

— Дам. — Планината... където вероятно трябваше да е малкото момиченце в безопасност. Главната им крепост бе недосегаема, за разлика от сегашното място, на което бяха.

— С кой говореше? — Дълбоките ѝ сини очи, толкова любопитни и доверчиви, се фокусираха върху него.

— Със стар приятел на име Сюри. — Приятел, който можеше да се наложи да убие.

Джейни изкриви лицето си в намръщена гримаса.

— Един мъж, на когото очите понякога са жълти?

Кралят издиша дълбоко, потискайки загрижеността си.

— Да, с този мъж. Сънувала ли си нещо за Сюри? — Дейдж можеше и да успее да защити племенницата си от външния свят, но нямаше какво да направи за виденията ѝ.

— Да. — Тя погали синята козина на Мистър Мълът. — Но около него винаги е някак мъгляво, сякаш не е сигурен в коя посока да поеме. Ти да не опитваше да му покажеш правилния път?

— Да, опитвах се. — Но пътят, който демонът бе избрал, щеше да доведе до много кръвопролития и за двама им. Толкова за дипломатичността на Дейдж. Той не мислеше, че демоните биха го нападнали, но беше почти сигурно, че ще нападнат силите на Кейлъб. И сега той бе задължен от честта си да вземе страна в битката.

— Защо се разхождаш сама наоколо по това време, мъниче?

Тя извъртя очи, точно както го правеше леля ѝ, и той нямаше как да не се ухили.

— Почти на пет съм, чичо Дейдж.

Дейдж кимна.

— Да, разбрах, че рожденият ти ден приближава. Вече ти дадох пони. Сега за какъв улов хвърляш стръвта си?

— Улов? — Очички, сини като небето над Хималайските планини, се разшириха към него. — Какво имаш предвид с това улов? Не искам да ходя за риба.

— Добре. Намек? За какво намекваш? Имам предвид, какво искаш за рождения си ден?

Тя присви мъничките си устнички.

— Искам малкото ми братче да бъде добре.

Емоциите, които се надигнаха и завъртяха в краля, бяха толкова силни, че скоро той не можеше да разграничи страха, болката и

гордостта.

— И аз искам малкото ти братче да бъде добре. — Дейдж спря, борейки се да открие точните думи. — Виждала ли си нещо за него в главата си?

— Не. — Тя зарови носле в козината на мечето, а гласът ѝ стана леко заглушен. — И той е леко замъглен.

Е, по дяволите. Това не беше никак добре.

— Майка ти и братчето ти са силни, Джейни. Трябва да вярваме на това.

Тя вдигна глава, извивайки едната си деликатна вежда.

— Не, не трябва. Трябва да направим нещата правилни.

Малкото момиченце приличаше много повече на Ема, отколкото бе мислил.

— Правим всичко по силите си, миличка.

— Не — тя се намръщи. — Имам предвид, коя е Моура?

— Моура? Да не би да имаш предвид Мойра?

Джейни сви рамене.

— Ами, да. Коя е тя?

Дейдж се поизправи, разтривайки схванатия си врат.

— Защо питаш?

— Миналата нощ я видях в сънищата си. — Джейни започна да си играе с копчето на копринената риза на Дейдж.

Защо? Да не би още една от половинките на братята му да е била заразена с вируса? Какво може да направи той на една вещица? Трябваше Конн да се свърже с половинката си.

— Мойра е... ами, тя е омъжена за чичо ти Конн, скъпа. — Как щеше Дейдж да го обясни на език, на който да го разбере дете от детската градина?

Джейни го улесни.

— Тя защо не е тук?

— Ами, на кратко, тя е далече, защото учеше в едно училище. — Това би трябвало да задоволи любопитството на детето.

— Какво учеше?

— Ами, магия. — Кара не би трябвало да се ядоса, че е казал на Джейни за вещиците и магиите, нали? Едно бе сигурен, не искаше да ядосва някоя от жените Паулсън.

— О, добре. Къде?

— Отвъд океана, в Ирландия.
— Свършила ли е с ученето?
— Ами, да. — Толкоз за задоволяването на любопитството на Джейни.
— Тогава защо не е с чичо Конн?
— Ах, ами трябва да питаш за това чичо си Конн, сладурче. — Ето. Нека брат му се оправя с това.
От слушалката му се чу писукане и Дейдж натисна бутона ѝ.
— Дейдж.
— Имаме проблем. Чакам те в конферентна зала номер две — каза Талън.
— Две минути. — Дейдж хвърли Джейни във въздуха, улови кикотещото се дете и се насочи към вратата. Той я връчи на Макс, който чакаше отвън. — Заведи тази Смехорана при майка ѝ, ако обичаш.
Джейни му се усмихна и му махна с ръчичка.
— Освен това искам „ЕксБокс“, чичо Дейдж.

* * *

Дейдж нахълта в конферентната зала, все още смеейки се на малката палавница. Но усмивката му посърна, виждайки сериозните лица пред себе си около масата. Ароматът на диви ягоди изпълваше въздуха.
— Лили? Би трябвало да си почиваш.
— Чувствам се по-добре. — Тя сви деликатно рамене, изглеждайки още по-крехка между Конн и Талън.
Джейс нахълта забързано зад Дейдж.
— Какво става?
Талън се отгласна от масата.
— Кърджаните са отвлекли пророците Милнър и Гайлс. В замяна на тях искат да им предадем Лили.
Дейдж се намръщи, насочвайки поглед към пророка.
— Директно ли се свързаха с теб?
Тя кимна.

— Пророк Милнър ми изпрати имейл по подсигурен сървър. Дори той не знае, че съм тук.

Модерните технологии в действие. За момент Дейдж закопня за старите времена, когато той контролираше появата на всякаква информация. Обърна се към Талън.

— Проследи ли имейла?

— Не. — Талън натисна няколко клавиша на клавиатурата и на стената се показа осветен монитор. — Подсигурен е. Но проследихме движенията на Милнър и разбрахме, че той и Гайлс са отвлечени от Портланд, докато са напускали колоквиума.

— А охраната им?

— Всички са мъртви — Талън отново натисна няколко бутона и на екрана се показаха изображения на сгради, разпилени на площ от няколко километра. — Ето защо не знаехме, че са отвлечени, допреди час. — Той се изправи. — Мисля, че са точно там, в централно Айдахо.

— Защо?

— Кърджаните започнаха да подготвят съоръжение там преди година... държа го под око. Точно този уикенд там се прегрупира известна бройка охранители.

— Франко там ли е? — Дейдж извади връзка от джоба си и завърза косата си на тила. Трябваше му местонахождението на сегашния лидер на Кърджаните, за да го свали. В мига, в който това зло същество бе решило да се обвърже с Ема, бе подпечатало смъртната си присъда.

Талън поклати глава.

— Не мисля. Последните ми източници твърдят, че все още е в Канада.

Дейдж замълча за миг, прехвърляйки различните сценарии на ум.

— Мислиш ли, че е капан?

— Да. — Талън кимна. — Повече от вероятно.

Лили се наведе напред.

— Не разбирам.

Дейдж започна да прави наум списък на оръжията, които му трябваха, преди да погледне към нея.

— Кърджаните сигурно знаят, че си при нас. Освен това знаят, че няма да те заменим. — Той се намръщи. — Какви бяха инструкциите на пророк Милнър?

— Той ми каза да ви каза, че си отивам у дома, и да се обадя на охранителите си, да ме ескортират. — Лили затропа с пръсти по масата — Мислиш ли, че знаят, че съм заразена?

— Да — каза Дейдж. — Сервитьорът им със сигурност е изчакал, за да е сигурен, че си изпила чая. — Разбира се, че Кърджаните искаха Лили. Искане да проучат реакциите ѝ и да проследят прогреса на вируса... преди да я инжектират с катализатора.

— Но — Лили пребледня, извличайки и малкото цвят, който бе останал на лицето ѝ — планът е добър. Имам предвид, ако наредя на стражите си да ме отведат у дома, вие няма да ме спрете.

Как пък не.

— Разбира се, че не — излъга Дейдж, без да му мигне окото. — Добре. Талън, имаш десет минути, за да ни съставиш план. Ти, Джейс, Конн, Кейлъб и аз сме единствените, които ще отидем. Останалите остават тук в пълна готовност.

Талън кимна рязко.

— В случай че капанът е заложен така, че да можем да се приберем.

— Да. Намери Кейлъб и го попитай колко бързо мъжете му могат да стигнат до укритията в Айдахо. Кърджаните няма да ги очакват. Ще се срещнем в северната оръжейна след десет минути. — Дейдж се завъртя на пети и излезе от стаята, насочвайки се забързано надолу по коридора към личната му конферентна зала, за да започне играта.

Чалтън погледна нагоре към него с въпросително изражение.

— Свържи се с Франко.

Без дори да мигне, Чалтън въведе серия от кодове и изчака за миг, преди на огромния екран да се появи облечена в тъмно фигура. Очи с цвета на аметист гледаха към тях от млечно бяло лице.

— Какво въобще може да искаш да обсъждаме?

Дейдж се ухили. Шибанякът беше в Канада.

— Здравсти, Франко. Носят се слухове, че си станал лидер, след като брат ми отрязва главата на Лоркан. — Нямаше причина да бъде приветлив.

— Да. Братовчед ни ще липсва на всички. — Франко отметна от рамото си яркочервената си коса с черни връхчета.

— Сигурен съм. Отвлече грешната жена. — Тъпакът бе решил, че ще се обвърже с Кара, спечелвайки си смъртта от ръката на Талън.

Франко сви рамене.

— Открадна половинката ми от хеликоптера, Кеърс. Предполагам това значи, че аз ще убия теб. — Кръвта чертаеше странни шарки в очите му.

Нуждата да сложи край на живота на Кърджанския владетел пламна в Дейдж само при споменаването на Ема.

— Нямам търпение да се срещна с теб, както и с Келан, ако той пръв не те убие. Очевидно е, че е побъркан.

Франко се ухили, показвайки остриите си резци.

— Да. Момчето е по-лудо и от бясно куче. — Истинска привързаност лъхаше от думите му. — Той има толкова впечатляващи планове за племенницата ти.

Гневът пламна в Дейдж на мига и само силата на волята му, която бе възпитавал през годините, го спря да не покаже какво изпитва.

— Преди това ще умре.

— Може би. А може би не. Оракулите ни, изглежда, не мислят така. — Франко кимна на някой извън обсега на камерата.

Добър опит. Оборудването на Дейдж бе най-доброто... не можеха да го проследят.

— Е, реших да ти дам шанс да върнеш пророците ми. Съмнявам се, че искаш да се ебаваш с провидението.

Франко зацъка с език.

— Изгубил си пророците си? Това никак не е хубаво, кралю. — Той поклати глава, а червената коса се разлюля около лицето му. — Никак не е хубаво. — Остриите му нокти блеснаха на светлината, когато той разпери ръце. — Не са при мен.

Дейдж се намръщи.

— Нима? Тогава защо поиска пророк Сотъби да се предаде на тяхното място?

Ноздрите на Франко пламнаха.

— Пророк Сотъби? — Тъмна руменина покри бледата му кожа. — Можеш ли да си представиш пророк като Кърджанска половинка? — Той пое дъх, а от гърлото му излезе доволно сумтене.

— Не. — Какъв перверзник.

— Ох. Е, нека те уверя, че пророците ти не са при мен. — Франко се приближи към камерата, а погледът му бе напрегнат. — Ако

бяха, досега да са мъртви. — Той сви рамене. — След като ги измъчвам и измъкна всичката информация, която имат, разбира се.

— Последен шанс. — Дейдж щеше да разкъса Кърджанската нация.

Франко се ухили.

— Имам работа за вършене, Кеърс. Чао. — Екранът потъмня.

— Нямам търпение да отрежа главата му — промърмори Дейдж към Чалтън. Но първо трябваше да си върне пророците.

Той излезе от стаята и тръгна надолу по стълбите към оръжейната, където облече бронезащитна жилетка. Няколко остри ножа бързо изчезнаха по джобовете му. Той вдигна глава, когато Ема нахълта в стаята.

— Няма да ходиш — заяви тя, слагайки ръце на кръста си, но гласът ѝ трепереше. Гневът ѝ засили аромата на праскови с подправки, който винаги се носеше около половинката му.

Беше забравил да вдигне щитовете си.

— Ще бъда добре. — Взимайки един зелен пистолет от масата, той го затъкна на кръста си, без да откъсва поглед от нея. Тя беше прекалено бледа.

— Мислиш, че е капан — страх изпълваше гласа ѝ.

Той знаеше, че е капан.

— Вероятно не е, любов.

— Аз съм в проклетата ти глава — изкреця тя, а зениците ѝ се разшириха толкова, че почти погълнаха ирисите. — Знаеш, че е капан.

По дяволите. Ако точно сега вдигнеш щитовете си, щеше да я нарани. Не физически, а много по-лошо.

— Само опитай. — Тя вдигна глава, а цялото ѝ тяло вибрираше от гняв.

Истинска гордост изпълни Дейдж. По дяволите, половинката му беше великолепна.

— Обещавам, че ще се върна цял, Ема. — Любовта ѝ се примесваше с гнева ѝ към него и му се наложи да се бори с примитивната нужда да я обладае.

— Ти си кралят. Не бива да се биеш.

Явно щеше да опитва да използва човешка логика в аргументите си.

Дейдж се фокусира върху мислите ѝ. Страх да не го изгуби. Да я чуе да казва, че го обича миналата нощ, стопли сърцето му, но да почувства любовта, изпълваща тялото ѝ, благослови душата му.

— Аз съм кралят. Точно затова трябва да се бия. — Той направи три крачки напред и плъзна нежно пръсти по гладката ѝ кожа. — Оставяме повечето от воините си тук, за да те защитават. Кърджаните няма да очакват силите на Кейлъб да ги нападнат в Айдахо, така че дори да е капан, ще спасим пророците. — Тревогата ѝ за него го стопли, но тя трябваше да научи рисковете от това да си кралска особа в Реалм. — Аз водя войниците ни, любов. Ако те са в опасност, и аз съм в опасност. — Той целуна нежно сладките ѝ устни, вдигайки глава, за да срещне погледа ѝ. — Кълна ти се, адски добър съм в работата си.

Тя извъртя очи.

— Наистина разбирам тежестта на отговорностите и как може да се окажеш притиснат. Трябва да докажеш лидерството си, но колко голяма част от това да се поставиш най-отпред пред опасността е твоят начин да избягаш?

Той се стресна, а погледът му се фокусира върху упоритата ѝ брадичка. Да избяга? Тя си мислеше, че се излага на опасност, за да избяга от офиса си?

— Мислиш, че така се опитвам да избягам от отговорностите си? Красивите ѝ сини очи блеснаха.

— По дяволите, не. Но мисля, че по време на битка, когато имаш една-единствена цел, можеш да фокусираш цялата си енергия в това за момент да бъдеш само воин, без да трябва да се грижиш за целия свят. — Сардонична усмивка изви устните ѝ. — Наистина няма друг, който да свърши работата така, както ще я свърши краля, нали?

— Не — издиша той. Жената имаше перспектива, това бе сигурно. В него се надигна любопитство, заедно с вълна от желание. Първично и чисто.

Тя въздъхна.

— Ти си страхотен крал. И фактът, че би предпочел да правиш нещо друго, те прави още по-впечатляващ. — Вдигайки ръце, тя прокара пръсти по лицето му, карайки го да закопнее да затвори очи и просто да чувства. Но той не го направи. Продължи да гледа половинката си, докато тя говореше. — Просто казвам, че може да има

по-добър начин да избягаш от стратегиите и дипломацията от този да позволиш врага да те застреля.

Погледът му се насочи към розовите ѝ устни.

— Има ли? Някакви идеи, любов? — Господи, щеше да направи всичко, за да я задържи. До края на дните си.

Тя навлажни с език устните си и той едва успя да потисне стона си. Вдигайки глава, той напълно очакваше да види зачервеното ѝ лице. Вместо това кожата ѝ бе толкова бледа, че изглеждаше крехка като черупка на яйце.

— Ема?

— Аз, ъх, не се чувствам много добре. — Тя пребледня още повече, а дъхът излезе накъсано от гърдите ѝ. Залюля се, залитайки към пода.

Той я улови, гледайки за миг ужасен половинката си, която бе изпаднала в безсъзнание. Тя беше студена, а на нежната ѝ шия бясно пулсираше вена. Как бе възможно да е толкова силна и толкова крехка едновременно? Гневът и страха запулсираха толкова силно в него, че ръцете му се разтрепериха. Оръжията изпадаха по пода, когато ги помете с една ръка от масата, за да я сложи да легне. Разтърсвайки я леко, тя простена в тишината.

— Ауч! — Тя вдигна треперещата си ръка към челото си.

Дейдж вдиша през носа, затваряйки очи, докато изсмукваше болката от главата ѝ. Агонията се плъзна в собствения му череп, преди да я прогони след миг.

— По-добре ли си?

Тя седна.

— Ах, да. — Силна тръпка премина през тялото ѝ. — Видях пророк Милнър на мястото, което Талън ти показва по-рано.

Дейдж повдигна вежда.

— Присъствала си на срещата ми? — Нима вече можеше да вижда през очите му? Гордост изпълни краля.

Тя се ухили.

— Да.

Той се намръщи.

— Хмм! Ще обсъдим това по-късно. Какво друго видя?

Тя погледна нагоре, опитвайки се да си спомни.

— Те се подготвят за идването ви. Пистолети, ракети, ножове. Толкова много оръжия.

Той вече знаеше, че е капан.

— И?

Красивите ѝ сини очи се насочиха към лицето му, проследявайки чертите му.

— Планът им е да ви проследят дотук, за да ни намерят. Трябва да проверите пророка за проследяващи устройства.

Дейдж кимна, а дланите му докоснаха всеки милиметър от тялото ѝ.

— Част от плана ни е, любов. — Изпълни го облекчение, че половинката му е далеч от капана. Кърджаните щяха да научат, че не е полезно за тях да му залагат клопки. Хората му щяха да отвърнат на мига, стисвайки смъртоносните си челюсти около врага. Той се наведе, пленявайки устните на Ема в целувка. След това ѝ помогна да слезе от масата.

— Отивай и пречукай вируса. До вечерта ще съм си у дома.

Тя залитна и се хвана за ръката му.

— Обичам те.

Горещина изпълни сърцето му и за миг не можеше да изрече нито дума.

— И аз те обичам. — Чиста, първична нужда изпълни тялото му.

Талън влезе в стаята и Ема излезе с усмивка.

Дейдж хвърли бронезилетка към брат си.

— Ема имаше видение. В Айдахо са ни устроили капан и за момента половинките ни са в безопасност тук.

— Добре. Със силите на Кейлъб, които ще ни чакат там, Кърджаните ще се окажат в капан — каза Талън, нахлузвайки бронезилетката.

Дейдж кимна и погледна кървящата устна на брат си.

— Какво е станало, по дяволите?

Талън закопча бронезилетката.

— Наложих се да хвърля Кейн към стената.

— Да приемам ли, че ти е отвърнал?

Талън пъкна оръжията по джобовете си, докато кимаше.

— Всъщност той ме удари пръв. Искаше да идва с нас.

— Не го виня. Но се налага да остане тук и да се пребори с вируса. — Кейн беше страхотен боец. Студен, прецизен и смъртоносен. Но точно сега имаха нужда от учения. Освен това Дейдж се чувстваше по-добре, когато един от братята му бе тук, за да защити половинката му.

— Да. Наложил се да кажа „моля“, за да го накарам да отстъпи.

Дейдж прикри усмивката си.

— Но това боли.

— О, да. — Талън завъртя един двойно наточен нож в ръката си, преди да го пъкне в джоба на панталоните си. Три пистолета го последваха, поставени в различни кобури. — Кара се влошава. Става все по-слаба.

Дейдж вдигна глава.

— Това не е добре.

— Не. — Яростна решителност премина по лицето на Талън. Неговата маска на войник. — Да вървим да убием малко Кърджани.

Ето това беше добър план.

ГЛАВА 15

Ема се облегна на старото иглолистно дърво, забивайки обувки в пръстта, а погледът ѝ бе насочен към празната площадка на хеликоптера. Циментът блестеше на слънчевата светлина, отразявайки вълни от топлина към безоблачното небе. Хеликоптерът се бе издигнал във въздуха почти без да издава звук, отвеждайки Дейдж на война. Към кръвопролитие и смърт.

Ръцете ѝ трепереха, докато се бореше да остане права. Хладната гора зад нея я приканваше, обещавайки безопасността, която със сестра ѝ винаги бяха намирали в нея през детството си. Докато Кара търсеше спасението от баща им при дърветата и храстите, Ема често напускаше убежището си, за да се изправи пред чудовището, което ги бе отгледало, за да удари нея, вместо малката Кара или изгубената им, пребитата майка. Ема бе посещавала психиатър, докато бе в колежа, и там бе разбрала, че гневът, който изпитва към родителите си, е нормален. Но понякога спомените все още впиваха ноктите си в нея.

Вратите на резиденцията се отвориха и Девън изскочи забързано навън с ръце, пълни с документи, и очила, наклонени настрани върху лицето му. Следван от огромен войник с леко притеснен поглед, той забърза към нея.

— Д-р Паулсън. Нещо не е наред — Той разклати лист хартия в ръцете си.

— Съжалявам, д-р Паулсън. — Грубият глас на войника бе изпълнен с раздражение. — Този тук настоя да ви намерим.

— Няма проблем. — Тя погледна надолу, бързо прочитайки листа. Девън не биваше да вижда това. — Какво е това?

— Намерих го в новите документи за лекуване на рак — заяви Девън. — Това очевидно е генетичният профил на нещо с повече от двадесет и три хромозома. Тука са тридесет.

Тя наклони глава настрани, опитвайки се да успокои лудо биещото си сърце. Дали вампирите щяха да наранят човек, който знае прекалено много?

— Е, тъй като това е невъзможно, какво логично обяснение може да има? — Тя се насили да се усмихне.

Девън въздъхна.

— Сериозно. Някой си прави шеги?

— Какво друго може да бъде? — Тя размърда носа си, поклащайки глава. — И ти напълно се хвана.

— Проклятие! — Той се засмя, изпълнен с облекчение. — Не съм се хванал. Просто се страхувах, че някой от екипите се е издънил яко. Шега, а? — Той потърка брадичката си. — Обзалагам се, че е била Санди. Тя работи толкова усилено над протеините, че съм сигурен, че има нужда от почивка. — Лека руменина покри скулите му. — Има страхотно чувство за хумор.

— Да, така е. — Ученият бе влюбен, в това нямаше никакво съмнение.

Той погледна назад към мълчаливия войник.

— Добре. Ще се връщам отново към работата си.

Ема продължи да държи документите.

— Звучи добре. Ще се видим по-късно в лабораторията. — Тя не позволи на тревогата да проличи на лицето ѝ, докато войникът ескортираше Девън около сградата към публичната част на лабораторията. Трябваше да бъде по-внимателна с данните.

Коленете ѝ изтръпнаха. Тя въздъхна и се завъртя. Вратите на резиденцията се отвориха отново и Джейни изхвърча навън, следвана плътно от Макс. Виждайки Ема, той кимна кратко и се облегна на дървената стена.

Джейни извика щастливо и хукна към нея, обути в електриково розовите си обувки за тенис. По малката пътека се надигнаха облаци прах. Ема наклони глава, удивена за пореден път колко красиво бе малкото момиченце, танцуващо под слънчевата светлина. Сини очи блестяха с яснота, която имаха само най-чистите души, а малките патрициански черти издаваха истинска радост. Светлокестеняви къдрици подскачаха около деликатните ѝ рамене. Рамене, които един ден щяха да носят тежестта на целия свят. Тя се усмихна, показвайки малките си бели бебешки зъбки.

Бибешки зъбки.

Решителността се блъсна в Ема със сила, която я накара да изпъне гръбнак. Тя бе тук по една причина. Да защити дете. И щеше да

го направи.

— Лельо Ема — Джейни се хвърли към нея, обвивайки ръчички около кръста ѝ.

— Хей, хубавице — промърмори Ема, отвърщайки на прегръдката. Ароматът на бебешка пудра я обгърна.

Малкото момиченце се дръпна назад.

— Не се тревожи за чичо Дейдж. Той е добре.

Наистина ли бе така? Ема се плъзна надолу, сядайки, позволявайки на сенките да я охладят. Леко дръпване накара Джейни да се настани до нея.

— Да не би да си имала видение?

— Ами, не. — Джейни взе клечка и започна да рисува усмихнато лице в прахта. — Понякога просто знам някои неща. Като...

— Като какво? — Ема отметна няколко немирни къдрици от лицето ѝ.

— Като това, че всеки момент ще имаш видение, лельо. — Веселата усмивка се стопи в сериозен, много по-зрял поглед.

— Наистина? Е, може би първо трябва да отидем за сладолед. — Сладоледът звучеше добре. С шоколадов сироп.

— Не. Нека останем тук — Джейни погали коляното ѝ, — на земята.

Ема се усмихна.

— Не, нека... — Изведнъж започна да ѝ се гади. Дърветата се завъртяха пред очите ѝ. — Хей... — Болка обхвана мозъка ѝ и тя затвори очи, преди да са изхвърчали от главата ѝ.

Пред очите ѝ се появи Джейни... Джейни поне две десетилетия по-възрастна. Красива, женствена и силна.

Препълнена зала, светлина от свещи, групи хора. Някаква сбирка. Тихи гласове и след това... експлозия. Огън.

Тя разклати глава, за да прогони миризмата на обгоряла плът. Очите ѝ се отвориха широко, поглеждайки към племенницата си.

— Всичко е наред. Избягах. — Джейни се пресегна и изтри сълзите от лицето на Ема. — Почти сигурна съм.

Страхът заседна в гърлото на Ема и тя се задъха.
Джейни прокара два пръста по шията ѝ. Болката изчезна на мига.
Какво, по дяволите? Ема се намръщи, съсредоточавайки се върху детето.

— Как накара болката да изчезне? — Очите на Джейни бяха чисти, а цветът — както обикновено... не изпитваше болка.

Джейни сви рамене.

— Не знам. Просто мога.

— Главата боли ли те?

— Не. — Тя взе отново клечката и започна да рисува кученце в пръстта. — Видя ли Зейн във видението? Той стоеше пред огъня срещу мен.

— Зейн? Не, не мисля. — Кученцето гледаше към Ема с огромни очи, без да ѝ осигури никакъв отговор. — Сигурна ли си, че си успяла да излезеш?

— Да. Всички успяхме. — До кучето започна да приема форми и котка. — Зейн ми напомня на чичо Дейдж като голям.

— Защото е едър? — Племенницата ѝ можеше да си падне по някой по-лош от краля на Реалм. Може би Ема трябваше да опита да открие този Зейн.

— Да. Тъмната сянка около кожата на чичо Дейдж някой ден ще се опита да погълне Зейн, когато стане голям. — Джейни започна да рисува триъгълните уши на котката. Момиченцето въздъхна. — Мисля, че аз трябва да го спра.

Тъмна сянка?

— Имаш предвид аурата им? — Дали аурата наистина съществуваше? Ема трябваше да си купи някоя книга за тези неща, за да не изостава от племенницата си. И как, по дяволите, Джейни трябваше да победи тази тъмна сянка?

Малкото момиченце сви рамене.

— Не знам. Понякога виждам такива неща.

— Аз имам ли сянка?

— Да. Светлосиня. Като на мама.

— Значи знаеш за това. Знаеше и че ще имам видение. — Едно, което болеше адски много. — Но не знаеш откъде знаеш.

— Не знам.

Котката приличаше по-скоро на мишка, болна от бяс.

— Добре. Какво още знаеш?

Джейни присви устни, навеждайки глава настрани. Тя погледна към Макс.

— Кейти идва насам и има нужда от услуга.

Вратата се отвори и младата лъвица излезе под яркото слънце.

— Можеш ли да четеш мисли, Джейни? — Осъзнаването се плъзна по гръбнака на Ема.

Малкото момиченце сбърчи носле.

— Не. Просто понякога знам някои неща.

Кейти се насочи към тях, а дребното ѝ тяло бе облечено с изтъркани дънки и бяло горнище. Под очите си имаше големи черни кръгове, приличащи на синини, а кожата ѝ бе толкова бяла, че отразяваше слънцето.

— Ема. Търсих те.

Ема се усмихна и махна към най-близкото дърво.

— Седни. Ние тук тъкмо си говорим.

Кейти сви рамене и седна на земята.

— Е, какво става?

— Нищо особено. Просто се наслаждаваме на деня.

— Да — весело заяви Джейни. — Кейти е ядосана на Джордан, лельо Ема.

— Да. — Ноздрите на лъвицата пламнаха, но лека усмивка трепна на устните ѝ. — Обичам Джордан, откакто навърших четири години, а той никога не ме е поглеждал втори път.

Ема се намръщи. Това определено не бе истина. Тя беше около шифтърите отскоро, но Джордан бе сериозно хлътнал по Кейти.

— Мисля, че грешиш.

— Не. — Кейти поклати глава, разклащайки русата си коса с цвят на мед. — Не греша. А сега се случва това и вече не мога да се преобразявам, затова той мисли, че трябва да се обвържем. И че ще си върна уменията, ако сме обвързани.

— О, боже! — Ема погледна към кучето на Джейни, докато ума ѝ се мъчеше да намери отговор на това. — Е, ами това може и да проработи. — Кой може да знае? Вирусът все още не бе напълно изследван.

— А ако не проработи? — Очите на Кейти станаха потъмнокафяви. — Водачът на прайда ни ще бъде обвързан с жена, която

не може да се преобразява. Завинаги. — Тя взе камък и го хвърли през пътеката, удряйки ствола на едно от дърветата. — Освен това не искам само от съжаление да ме изчу... — Тя погледна към Джейни и прочисти гърлото си. — Не искам да се ожени за мен от съжаление.

Вратата до Макс отново се отвори и Кара надникна навън.

— Джанет Изабела? Ела да обядваш и ще лягаме да спим. — Тя махна на Ема и Кейти, облягайки се на рамката на вратата.

Ема също махна и опита да прикрие загрижеността си, докато помагаше на Джейни да се изправи.

— Има ли още нещо, което трябва да знам, мъниче?

Джейни се ухили.

— Засега е достатъчно. — Тя подскочи, врътна се и хукна към майка си, която я притисна силно в прегръдките си, преди да я отведе в сградата. Макс кимна на Ема и ги последва вътре.

Кейти се засмя, насочила поглед към затворената врата.

— Адски големи късметлии сме, че е на наша страна, нали?

Вятърът прошумоля през дърветата, посипвайки над тях борови иглички. Ема махна една от крака си.

— Няма никакво съмнение в това. — Уменията на момиченцето бяха удивителни. — Знаеш ли, просто не разбирам защо вашите раси не са се съюзили с хората още преди години. Ако го бяхте направили, в момента щяхме да имаме много по-тренирани и гениални умове, които да ни помогнат да решим проблема. — Кара се разболяваше все повече с всеки изминал ден. Трябваше им помощ.

Кейти вдигна и двете си вежди.

— Сериозно? Помниш ли историята ни? През вековете хората са преследвали и убивали всяка раса, която е по-силна от тях. Дори така наречените вещици от Салем. — Тя въздъхна. — Ако в момента правителството ти научи за съществуването ми, ще бъда закачена за машина и изучавана... против волята ми.

Ема опита да се отърси от смуцението.

— Не всички сме такива, Кейти.

— Знам — тя погледна Ема, — но дори ти се чудиш на способностите ни и дали науката, която се включва в тях, може да помогне за лекуването на човешки болести.

— Ами да. Искам да намаля болката и да мога да излекувам някои болести.

— А тогава какво ще стане? — Кейти грабна още един камък. — Планетата не е достатъчно голяма, че и хората да са безсмъртни, Ема.

Младата жена поклати глава, не желаейки да продължава да обсъжда този въпрос.

— Добре. Е, Джейни каза, че имаш нужда от услуга?

— Ъм, да. Ти изолира катализатора, нали?

Мамка му.

— Да.

— Искам да ми го инжектираш. — Кейти опъна треперещите си устни в права линия.

Ема издиша дълбоко.

— Не си съгласна правителството ми да експериментира с теб, но искаш аз да го направя?

Очите на Кейти блеснаха.

— Първо, те вече не са твоето правителство. Ти си кралицата на Реалм и съпругът ти е новият ти главнокомандващ. Второ, знаеш, че съм права. Вирусът отнема способността на шифтърите да се променят. От това, което видяхме при Маги, знаем, че катализатора ускорява процеса и тялото на шифтъра започва да се бори с вируса.

— Но ако изгуби битката, той или тя може да се превърне във върколак — изсъска Ема. О, господи! Нима Кейти наистина я молеше за това?

— Но вирусът все още не е приключил цикъла си. Досега Маги успява да се преобрази във вълчата си форма и това ѝ го позволява катализаторът.

Ема си пое дълбоко дъх.

— Не знаем дали това е така. Всъщност дори не знаем колко дълго е била заразена Маги. Може би вирусът просто е стигнал до тази точка, с катализатор или без, когато тялото произвежда достатъчно антители, за да го пребори. — Ема трябваше да започне да носи шапка с надпис „Просто не знаем“. Тя прехапа устните си. — И, Кейти, нямаме никаква престава как ще подейства катализаторът при котешки шифтър, и по-специално как ще подейства при теб. Може да се превърнеш във върколак. Или може просто да умреш.

— Готова съм да рискувам.

Жената имаше правото да избира.

— Разбирам. Но е прекалено рано да рискуваме по този начин. — Ема вдигна ръка, когато Кейти отвори уста, за да протестира. — Не казвам не. Има процедури, които трябва да следваме. Първо трябва да видим дали Маги ще оцелее при следващото пълнолуние. Освен това трябва да дадем време на тялото ти да започне да създава антители. — Тя се пресегна, хващайки ръката на Кейти. — Може и да успееш да победиш болестта без помощ. Това е просто вирус. Има шанс тялото ти да се справи само с него.

Кейти пое въздух толкова дълбоко, че раменете ѝ се надигнаха няколко сантиметра.

— Знам.

Ема пусна приятелката си.

— Вече направих няколко теста с кръвта ти и катализатора.

Кейти изкриви устни.

— Вече си стъпка пред мен, нали?

Ема сви рамене.

— Имаме нужда от цялото знание, което може да научим. — Тя потърка тила си. — Имаш време. Не е нужно да правиш никакви грешки.

— Не знаеш дали имаме време. Прогресията на това нещо може да се забърза всеки миг.

— Права си. Но е прекалено опасно да поемаме рискове.

— Ще изчакам да видим дали Маги ще победи следващото пълнолуние, преди отново да поискам катализатора. Така или иначе, ако не се получи, искам да ми помогнеш да се отдалеча от Джордан.

Ема настръхна.

— В опасност ли си? Имам предвид, страх ли те е от Джордан?

Кейти затвори очи, поклащайки глава.

— Не. — Отваряйки ги, те бяха пълни със сълзи. — Не мога да остана. — Гласът ѝ бе накъсан. — Не и докато съм такава. — Тя направи жест към тялото си.

Болката на жената проехтя през въздуха.

— Как мога да помогна, ако решиш да бягаш? — прошепна Ема.

Кейти грабна и хвърли нов камък.

— Ти си кралицата. Ще имам нужда от транспорт и преднина.

Ема въздъхна.

— Току-що ми каза, че обичаш мъжа. Не трябва ли да се бориш за него?

Кейти поклати глава.

— Не и докато съм такава. Наполовина на това, което бях. Наполовина на това, което той можеше да обича, но никога не го направи. — Тя взе клечката, захвърлена от Джейни, и започна да рисува планински лъв в праха. — Макар че си мисля, какво пък. Защо не само една нощ, нали се сецаш?

Ема се разсмя.

— Една нощ с Джордан? Преди да заминеш?

— Да. Знаеш. Просто една нощ страхотен секс... без обвързване. Нещо, което да ме топли. — Червенина покри лицето на Кейти, примесвайки се с тъмните кръгове от безсъние под очите ѝ.

Още смях се надигна в гърлото на Ема и тя го пусна на свобода.

— Това беше и моят план. — Пое дъх, борейки се със сълзите, които предизвика смеха ѝ. — Един път. Една нощ с Дейдж. — Тя изтри очите си.

Кейти облегна глава към дървото.

— Да приемам ли, че планът ти не е минал така, както си го планирала?

— Никак. — Ема поклати глава и въздъхна. — Пусни мъж като този под кожата си, в сърцето си, и веднъж няма да е достатъчно. — Тя ритна едно камъче. — Никога не е достатъчно. — Кръвта му пулсираше във вените ѝ, а сърцето му туптеше в гърдите ѝ.

Облак прах се надигна, когато Кейти хвърли клечката.

— Да. Вероятно мислиш, че съм супер глупава, нали?

— Не — Ема се облегна на дървото. — Мисля, че си човек. Изгубена и търсеца като всички нас.

— Това е гадно. И... нито ти, нито аз сме хора, Ема.

Досега не си бе позволявала наистина да се замисли над този факт.

— Кейти, ами видението ми? Казах ти, че те видях да тичаш през една алея, ядосана и изплашена.

— Да, каза ми. — Очите ѝ блеснаха за миг. — Не се тревожа, Ема. Дори и без умението ми да се преобразявам аз съм страхотен боец. Ако някой реши да ме преследва в някоя алея, обещавам ти, ще пострада.

Ема се усмихна.

— Кейти, засега имам нужда да си тук. Имам нужда от кръвта ти, за да държа под око прогресията на вируса. — Тя прочисти гърлото си. — Освен това искам да се науча да се бия... ако нямаш нищо против да ме тренираш. — Уроците по карате, на които бе ходила в колежа, изглеждаха много далече в миналото.

Кейти въздъхна.

— С радост ще те науча на самозащита. — Тя се изправи, изтупвайки дънките си. — Добре. Ще остана още малко, но когато времето настъпи, искам инжекцията. И когато трябва да напусна, заминавам.

Ема кимна, изправяйки се на крака.

— Ще ти помогна, Кейти. Знаеш, че ще го направя. — И тогава Господ да е на помощ и на двете им.

ГЛАВА 16

Въздишайки, Ема едва успя да се сдържи да не хвърли компютърната разпечатка на пода на малката лаборатория. Дейдж го нямаше от часове и тя се бе впуснала в проучвания, за да не мисли за него. Миризма на белина и каучук изпълваше въздуха в малкото пространство.

— Пробата АС-21 не действа по никакъв начин на вируса. — На хартия предположенията показваха, че сместа може да повлияе на протеините и да унищожи малкия шибаняк. Но това не се случи в епруветките. Вирусът все така се бе вкопчил в хромозомите и изглежда малкото копеле беше непобедимо. По дяволите! Ако ѝ се наложеше да облече отново проклетия стерилен костюм, щеше да полудее.

Кейн потърка с ръка очите си, проучванията му бяха разпилени по масата.

— Мостра от вируса ли опита, или от катализатора? — Той се изправи, разтърквайки тила си.

— И двете. — Пробата беше близо до новото лечение на рак, което заразяваше хромозомите и побеждаваше туморните клетки. — Количеството от катализатора е на привършване. Налага се Маги да даде още кръв. — Разбира се, тялото ѝ вече може да бе променило вируса в нещо специфично единствено за вълчите шифтъри. Или за върколаците.

Кейн погледна към часовника и после обратно нагоре.

— Чия кръв е в епруветката? — Той посочи към пробата върху подноса. — И защо е тук, а не в чистата лаборатория.

— Кръвта е моя, а аз не съм заразена, затова няма нужда да е в чистата лаборатория. — Ема се намръщи. Беше взела проба преди часове, може би трябваше да вземе нова. Тя погледна към чука, лежащ на ъгъла върху плота.

Кейн повдигна вежди и проследи погледа ѝ.

— Ъх, добре. Да не се боиш, че може да си заразена?

— Какво? — Ема се обърна към него. — О, не. Взимам проби от кръвта си, откакто Дейдж ме маркира. — Топлина пламна в гърдите ѝ и пое като река на север към бузите ѝ.

— О! Винаги учен, а? — Кейн се ухили.

— Да. Промяната ми от човек с двадесет и три хромозома до почти безсмъртен с двадесет и седем е невероятно. — Умът ѝ все още не можеше да проумее генетиката, замесена във всичко това. — Не знам къде може да ни отведе наученото, но смятам, че е жизненоважно да документираме всичко.

Кейн погледна към чука.

— А оръжието?

Ема прехапа устни и се размърда колебливо.

— Аз, ами...

Кейн се засмя.

— Моля те, кажи ми, че не планираш да се нараниш. — Той посегна с дългата си ръка и взе чука, удряйки го леко в дланта на другата си ръка. Дръжката почти изчезна в огромната му длан.

— Ами... просто, ако имам уменията на Дейдж да се лекувам, бих искала да видя как работи процеса. — Боже, чувстваше се като идиотка. Цялото ѝ лице пламтеше.

— Не — Кейн поклати глава. — Не е гарантирано, че ще добиеш всички умения, които има половинката ти, Ема. — Той хвърли чука в чекмеджето на бюрото и металът издрънча срещу дървото. — Но дори и да е така, ще отнеме време. Вероятно десетилетия.

О, гадост! Добре, че я бе хванало шубето, преди да си счупи някой пръст.

— Значи, ако си счупя кост, може да отнеме повече време, отколкото обикновено, за да се излекувам?

— Да — усмивката на Кейн стана по-широка. — Нямам търпение да видя как синовете ви с Дейдж ще взривяват кухнята ви в името на научните експерименти. — С тих смях той се върна към работата си.

Лека тръпка на удоволствие премина по кожата ѝ. Децата на Дейдж... малки дяволчета със сребристи очи. Тя побърза да прогони тази мисъл.

— Хей, чудих се. Защо всички вампири и Кърджани могат да създават само момчета?

Кейн се обърна към нея.

— Вампирите и Кърджаните имат „X“-хромозома и „Z“-хромозома, но предават на поколенията си само „Z“-хромозомата. Затова, комбинирано с „X“-хромозомата, предавана от жената, получаваш „XZ“ бебе, или вампир от мъжки род. Без значение какво.

Колко странно бе да знае, че ако с Дейдж имаха бебета, те всички щяха да бъдат малки момченца.

— Ами демоните? Има ли жени демони?

— Да, има жени демони, макар че по същата причина те са много редки. Едно от петстотин родени демонски бебета е момиче.

Ема се напрегна.

— Това умишлено ли е?

Кейн повдигна вежди.

— Не. Никак даже. Бебетата момичета при демоните са силно ценени, нещо рядко и безценно.

Е. Така и трябва да бъде.

— А каква е науката, замесена тук.

Кейн потърка брадичката си.

— Демоните имат „D“-хромозома. Жените демони са с „DX“-хромозоми, докато мъжете демони притежават „DY“, подобно на хората. — Той се ухили. — Чудя се дали децата ви ще се интересуват така силно от науката, колкото се интересуваш ти?

Тя сви рамене. Генетиката на различните видове наистина я очароваше. И като се замисли за сребристите очи, тя затвори своите и се опита да го достигне.

„Дейдж? Можеш ли да ме чуеш.“

„Силно и ясно, любов.“

„Стигнахте ли?“

„Да. Тъкмо чакаме мъжете на Кейлъб да влязат. Сега трябва да се концентрирам. Обичам те.“

Щитовете му се спуснаха, откъсвайки я от мислите му.

— Хммм! — Тя се намръщи.

Кейн се засмя.

— Да разбирам ли, че кралят те изключи.

Ема се завъртя на стола си.

— Защо го правиш?

Кеърс повдигна вежда към нея.

— Какво правя?

— Наричаш го „кралят“. Всички вие използвате титлата му. Кейн потърка брадичката си.

— За да не забравяме. — Виолетовите му очи бяха пълни с мъдрост. — Защото Дейдж забравя. Скача пред всеки от нас, и като най-големия брат изпитва нужда да ни пази и защитава.

— Това лошо ли е?

— Не. Но той е кралят. Главата на монархията. Това значи много. — Кейн поклати глава. — Кралят трябва да бъде пазен. Почти на всяка цена.

— Почти?

— След кралицата, разбира се.

Идеята наистина да бъде кралица я накара да иска да се засмее на глас. Ема извъртя очи, точно когато Джейни и Кара влязоха в стаята.

Ема прегърна племенницата си, позволявайки на познатия аромат на бебешка пудра да я обгърне за миг.

— Защо вие двете не си почивате? — Под зачервените очи на Кара имаше огромни тъмни кръгове. Трябваше да поправят това.

Кара седна изтощена на мекия стол с лека въздишка.

— Джейни не искаше да заспи, преди да говори с теб. — Костите на шията ѝ бяха прекалено изпъкнали, и макар да беше рано, бе видимо, че е изгубила част от теглото си. Прекалено много от теглото си.

Ема коленичи и отметна къдриците от лицето на племенницата си.

— Какво има, миличка? — О, моля те, нека да не е ново болезнено видение. Все още не.

Джейни си пое дъх.

— Трябва да се обадиш на Моура. Веднага. Обади се на Моура. — Тя стискаше Мистър Мълът в ръце. Ема бе подарила на момиченцето мечето със странната синя козина преди повече от две години. Когато животът им бе нормален. — Моура може да оправи братчето ми. Обади се на Моура.

Кейн се намръщи и се отпусна на колене пред Джейни, за да застане очи в очи с детето.

— Как може да помогне Мойра, Джейни?

Сините очи се разшириха.

— Не знам. Но трябва да се обадите на Моура.

— Кейн? Коя е Мойра? — Ема се изправи, а коленете ѝ изпукаха. Боже, трябваше да се движи повече.

— Половинката на Конн. Тя е седмата дъщеря на седмата дъщеря. — Кейн вдигна Джейни и я сложи да седне на масата.

Ема погледна към Кара, която сви рамене.

— Това говори ли ти нещо?

— О! Да. Могъща вещица. Много могъща. — Кейн започна да рови в чекмеджето, изваждайки близалка, която даде на Джейни.

— Науката ще поправи това, не магията. — Ема погледна покрай Кейн. Колко дълго тази близалка е стояла в шкафа?

Джейни я грабна от ръката му и Ема се обърна, за да се фокусира върху племенницата си. Малкото момиченце изкриви лице в намръщена гримаса.

— Каза ми да се доверявам на това, което казва главата ми. Да се доверявам на това, което чувам и виждам.

Ема кимна бавно.

— Да, така е. — Никой нямаше да учи малкото момиченце, че дарбата ѝ е нещо лошо, или че трябва да се срамува от нея. Беше се заклела в това от първия ден, в който научи, че Джейни притежава дарба.

Малките очички я гледаха с невероятна мъдрост.

— Значи ми вярваш, лельо Ема. Обади се на Моура.

Детето беше право.

— Добре. Чичо Кейн и аз ще се обадим на Моура. — Сега се съгласяваше да се консултира с вещица. Какво следваше?

— Мойра — поправи я Кейн, хвърляйки ѝ малък бонбон. Той се наведе, помагайки на Кара да се изправи. — Сега, вие отивате да спите, а ние ще се свържем с половинката на Конн. Сигурен съм, че ще се радва да ни чуе. — Резците му блеснаха, когато се ухили.

Ема вдигна ръка.

— Само ни дайте секунда, става ли? — Тя хване ръката на Кара и я изведе в коридора.

Кара се облегна на стената, покрита с тапет, и вдигна едната си вежда.

— Какво има, Ем?

Добре. Какви би трябвало да са правилните думи тук?

— Аз просто... Ами. Искам напълно да разбереш, че вече не си обвързана.

Лека бръчица се появи между веждите на Кара.

— Дааа. Наясно съм с това. — Тя наклони глава настрани.

— Просто, ами, имам намерението да унищожа вируса. И ти ще имаш избор.

Лека усмивка изви устните на Кара.

— Избор?

Ема прочисти гърлото си.

— Да — тя въздъхна. Въображаеми яйчени черупки се счупиха под краката ѝ. — От самото начало имах чувството, че съдбата не ти бе дала право на избор. Или по-скоро Талън не ти бе дал право на избор. — Зет ѝ изглежда бе сила извън всичко нормално. — Не е нужно да се обвързваш с него.

Мек смях се изтръгна от Кара.

— Обичам те, Ем.

Какво пък значеше това?

— И аз те обичам.

Кара навлажни устните си и в погледа ѝ блесна истинско веселие.

— Затова, моля те, разбери ме добре. Този мъж ще се обвърже отново с мен, дори ако се наложи да го закова за пода и сама да се наместя върху дланта му.

Облекчението накара Ема да се усмихне широко.

— Значи го обичаш, а?

— С цялата си душа. — Кара се усмихна. — Вече съм голямо момиче, Ема. Знам какво правя.

— Добре. Щастлива съм за теб. — Нещо топло обгърна сърцето на Ема.

Кара обви ръка около нейната.

— Време е да се бориш за това, което ти желаеш.

Разбиране и приемане изпълниха Ема.

— Дейдж.

— Да. Дейдж.

— Да. Време е. — Тя се усмихна на сестра си. Смъртта нямаше никакъв шанс срещу сестрите Паулсън.

— Добре. — Кара надникна през вратата и повика Джейни, която скочи напред и хвана ръката на майка си. — По-късно довечера ще се видим отново с вас, генийчета — каза Кара и с Джейни излязоха навън.

Ема започна да върви напред-назад из лабораторията, а Кейн я дари с крива усмивка. Мъжът вероятно имаше супер вампирски слух или нещо подобно. Тя въздъхна.

— Трябва да намерим акушер и да вземем ултразвукова машина. Той прочисти гърлото си.

— Талън вече се свърза с двама акушери, които ще са тук следващата седмица. Но ултразвукът не работи при вампирските бебета.

— Какво? Защо?

Кейн сви рамене.

— Нека просто кажем, че вълните не могат да проникнат, за да видим бебето... прекалено много естествени защиты.

Това можеше и да е добре. Може би бебето щеше да има и някаква защита срещу вируса. За разлика от Кара.

— Искан ми се да науча какво да очакваме от вампирската бременност. — Ема имаше доста работа за вършене.

Кейн кимна.

— Разбира се. — Той пусна папките си. — Трябва да отида до града, за да взема провизии, и като се върна, ще се обадим на Мойра. Искаш ли да дойдеш?

— Не, благодаря. — Ема насочи поглед отново към разпечатките. — Има още някои опити, които искам да направя с пробите от АС-21, и предпочитам да го направя, докато са все още пресни в ума ми.

— Добре — каза Кейн и я остави с работата ѝ.

Тя започна да изучава цветната таблица. Бяха комбинирали лечение за рак с кръв от върколак... от върколака, затворен два етажа по-надолу. И нищо. Една идея започна да се заражда в основата на тила ѝ. Какво щеше да стане, ако комбинираше лекарството с кръвта от върколак и с кръв от вампир?

През нея премина вълнение. Протеинът щеше да се вкопчи в хромозомата и вероятно антителата на върколака и вампира щяха да атакуват.

Неочаквана, оглушителна аларма преряза тишината. Тя натисна няколко от бутоните на най-близкия лаптоп, включвайки камерите на

първата чиста лаборатория, което я накара да възкликне. Девън Джонсън лежеше на пода, обграден от счупени епруветки. Какво, по дяволите, се беше случило? И какво, по дяволите, правеше той в лаборатория номер четири? Само тя и Кейн имаха достъп до нея.

Със сърце, блъскащо силно срещу ребрата ѝ, тя се затича надолу по коридора и въведе кода си в клавиатурата на стената, след което се наведе, за да ѝ бъде направен скан на ириса и изрече на глас числата за гласовата идентификация. Вратата се отвори и тя нахълта вътре, повтори още два пъти същата процедура, докато преминаваше през ултравиолетовата стая и душовете, подминавайки предупреждението на компютъра, че не е преминала през всички процедури. Спомени за шантавите шегички на Девън и за изчервеното му лице, докато говореше за Санди Нюкомб преминаха през ума ѝ. Трябваше да му помогне.

Най-после тя нахълта в лабораторията, затръшвайки вратата след себе си, само за да се подхлъзне на някаква субстанция и да падне на колене до Девън.

— Ох! — Дъхът заседна в гърлото ѝ, когато седна на пети и видя, че парче стъкло се е забило в коляното ѝ. Стенейки, тя го измъкна и кръвта ѝ започна да тече свободно. Сложи пръсти на гърлото на Девън.

Пулсът му бе слаб, а очите напълно отворени.

— Странен лазер. Излез оттук. Излез веднага.

Лазер? Тя се огледа из стаята, но не видя нищо необичайно.

— За какво говориш?

Цветът се върна в лицето му и той немощно се изправи в седнала позиция. Той отметна кичур черна коса от челото си, очите му бяха зачервени, а усмивката му печална.

— Някакъв странен лазер се появи от камерата и ме повали. — Той посочи към камерата в ъгъла.

Лазер в камерата? Тя се намръщи. Вероятно би трябвало да се разкарат от лабораторията, а после да мисли над това какво се е случило. Кръв, химикали и счупени епруветки се простираха по пода, докдето стигаше погледа на Ема. Коляното ѝ вече трепереше.

— Какво, по дяволите, правиш тук?

Девън въздъхна, изправяйки се на крака, и ѝ подаде ръка, за да ѝ помогне да се изправи.

— Съжалявам. Санди се е издънила с резултатите от протеина, който ти дадох вчера, и напълно се паникьоса. Боеше се, че ще я

уволните, затова...

— Затова влезе с взлом в охранявана лаборатория? Да не си луд?
— Ема пусна ръката му. — Знаеш колко проблеми може да си навлечеш... тук става въпрос за лекарствени патенти, струващи милиарди долари.

— Знам. Но Санди забърка пропорция от протеин за антивирусния агент, който напълно може да прецака проучванията ви и да съсипе всичките проби, които имате.

Ема си пое дълбоко дъх.

— Разбирам. Но защо просто не ми се обади? В договора, който подписахте, обещахте да следвате правилата, както и да държите в тайна проучванията. — По дяволите, мразеше, че се налага да лъже мъжа. Тя се намръщи. — Как въобще влезе тук?

Той извъртя очи.

— Имаш ли представа през какво комбинирано обучение са минали някои от нас? Не беше никак лесно, но никоя система не е перфектна. — Той погледна към стъклата, покриващи пода и отново пребледня. — Паднах върху плота и изглежда съм направил много поразии. Моля те, кажи ми, че не си имаме работа с преносим по въздуха вирус — страх изпълни гласа му.

— Нямаме — отвърна тя, поглеждайки към стъклото, което бе извадила от крака си. — И все пак имаме нужда от кръвни проби от теб. — Както и от нея. Да се надяваме, че вирусът не е бил в епруветката, която я поряза. Миризмата на белина изпълни ноздрите ѝ. Стъклениците се бяха счутили, изливайки се на пода, където бе хвърлила стъклото. Беше невъзможно да се разбере какво са съдържали. Колко са се счутили? Поне пет. И поне една от тях е съдържала вируса. Страхът накара дъха да заседне в гърлото ѝ.

Вратата се плъзна настрани и двама охранителни нахълтаха вътре с извадени оръжия.

— Д-р Паулсън, всичко наред ли е?

— Да — тя побутна Девън към вратата. — Моля ви, изключете алармата, всичко е наред. — Не беше сигурна какво да направи, ако мъжете я спрат, но те останаха извън лабораторията. След секунди най-после алармата се изключи. Почти тичайки към лабораторията, до която всички имаха достъп, тя грабна спринцовка и се обърна към Девън.

— Навий ръкава си.

* * *

Тридесет минути по-късно тя последва протокола и излезе от лабораторията, облечена в чист гащеризон. Дали бе длъжна да уведоми Кейн относно Девън? Вероятно. Не можеше да вини младежа, че бе опитал да спаси задника на гаджето си.

Тя вдигна крачола на туптящия си крак. Дълбоката рана продължаваше да кърви. Остра болка премина през нервните ѝ окончания. Коя ли епруветка я бе порязала? Тя огледа зачервената плът, а очите ѝ се изпълниха със сълзи. Добре. Щеше да се справи с това. Тя си пое дълбоко дъх и се концентрира. Дейдж имаше способността да се лекува, със сигурност част от това се е предала и на нея.

Тя вложи цялата си концентрация в това да излекува кожата, представяйки си как двата края се залепят от само себе си, точно както се бе случило и с плътта на Дейдж, докато бяха в гората. Нищо. По дяволите.

Сумтейки раздражено, тя посегна към комплекта за първа помощ под масата и напръска раната с антисептичен спрей, преди да покрие коляното си с чиста превръзка. Каква беше вероятността да се е заразила? Навярно малка. Макар че определено бе възможно. Тя отвори ума си, търсейки Дейдж, но щитовете му бяха по местата си. Ледена тръпка от страх се спусна по гръбнака ѝ. Къде беше краля?

* * *

Кралят почука по комуникатора си.

— Кейлъб, мъжете ти по местата си ли са?

— Да. Свалих двама пазачи при северния вход. — Гласът на приятеля му се чу ясно по линията. — Чакам знака ти.

Дейдж направи сигнал с ръка на Джордан. Шифтърът кимна и цялото му тяло се напрегна за спринта към сградата. Той щеше да

остане в човешката си форма, освен ако не се появят върколаци или шифтъри.

— Талън, щом си готов — изсъска Дейдж.

И започна да брои. Едно. Две. Бууум! Експлозия разкъса спокойната нощ, последвана от още две, докато братята му отваряха другия край на главната сграда. Полетяха тухли, а във въздуха се надигна облак прах, последван от пламъци и звука на стрелба.

Грабвайки оръжията си, той се хвърли в дима през зеещата дупка, сваляйки на мига един Кърджански войник на пода, откъсвайки главата му. Кръв се разплиска по лицето му, изгаряйки като пепел от цигара. Двама войници на врага се хвърлиха към него, но единият бе прикован към пода, когато Талън влетя през въздуха, стреляйки със зеления си пистолет. Дейдж свали втория Кърджан, забивайки ножа си в гърлото му и обезглавявайки го толкова бързо, че движението почти не можеше да се проследи.

Дейдж изтича в коридора и опря гръб на стената. Въздухът бе изпълнен с дим, а през съоръжението пищеше оглушителна аларма. Стъпките и изстрелите на бягащите мъже се съревноваваше с ритмичния вой.

Той намери центъра си и в ума му, в душата му настана тишина. Воинът в него отхвърли краля от пътя си и намеренията му станаха остри като бръснач. Яснотата на задачата му го обгърна, докато тичаше през задименото пространство.

— В комуникационната стая сме — чу се гласа на Конн през слушалката. — Пророк Милнър е три етажа по-надолу, в малка килия. Виждам само двама пазачи пред вратата. — Чуваше се бясното натискане на клавишите по клавиатурата. — Стълбището е в североизточния ъгъл. — Той продължи да натиска бутони и изруга. — Гайлс не е тук.

Дейдж кимна рязко.

— Добра стратегия. Намери къде държат Гайлс. — Тънък сноп пушек се виеше през въздуха. — Екип едно към стълбището, екипи две и три осигурете прикритие — нареди той. Пред него блесна зелена светлина и той се хвърли настрани, претъркулвайки се, преди да открие огън. — Джейс, изчисти пътя. — Да се надяваме, че най-малкия брат бе упражнявал дарбата си да контролира природните елементи.

Джейс се появи до него в пълно бойно снаряжение, насочил погледа си към дима с протегнатата напред ръка. Пушекът започна да се завихря, докато не достигна силата и енергията на торнадо. Със завъртането на китката на Джейс виещата се маса пое надолу по коридора, завличайки със себе си тухли, мръсотия и тела.

Един Кърджански войник бе уловен и изпищя, когато тялото му се разби в стената, костите му се разтрошиха, а кръвта му се разплиска навсякъде. Той залитна към пода и стените потрепериха, когато се сгромоляса.

Джейс се ухили.

— А сега искаш ли огън?

— Мърдай! — Ботушите на Дейдж ехтяха по пода, докато прескачаше тела и отломки.

Талън сложи експлозивни на тежката метална врата.

— Пазете се, детонация!

Всички се наведоха, закривайки главите си. Силната експлозия разтърси сградата и горещина премина през кожата на Дейдж въпреки защитното облекло. Звучите от битката утихнаха за миг, сякаш сградата си пое дъх. Тогава през слушалката му отново започнаха да ехтят викове, сумтене и стрелба.

Времето забави ход.

Погледът му се изостри.

Дейдж скочи през зеещата дупка и хукна надолу по стълбите, отклонявайки се, когато остър нож разряза шията му. Той намери опора и, завъртайки се, изрита странично Кърджанския войник, изпращайки го към циментовата стена. В следващия миг Талън беше върху него с нож в ръка.

Още трима Кърджани хукнаха нагоре към него с червени коси, веещи се зад тях, и остри жълти резци, проблясващи на мъждивата светлина. Талън прикова единия на място с мисълта си, а очите на Кърджана се разшириха от шок и изненада.

— Никога няма да ми писне да виждам това — засмя се Дейдж и, забивайки рамо в корема на един от войниците, го хвърли към пода. Копелето заби нож в прасеца на Дейдж.

— Ох! — Един удар от ножа на Дейдж сложи край на битката.

— Благодаря. — Талън хвърли втория войник на Дейдж, който блокира един удар и изрита лазерния пистолет от ръката на Кърджана.

Войникът замахна, целейки се към гърлото на Джейс, и изпищя от болка, когато ръката му се блъсна в невидима стена, а звукът от счупване на костите му проехтя над виещата аларма.

Джейс се пресегна напред и почти небрежно обезглави чудовището с един замах на двойно наточения си нож.

Дейдж насочи поглед към него.

— Как го направи?

Брат му сви рамене.

— Просто пренаредих молекулите на кислорода, докато не станеха твърди като на гранит. Нищо работа.

Нищо работа? Кейн беше прав. Кралят не използваше рационално дарбите на Джейс.

— Ясно. — Дейдж насочи вниманието си към последния Кърджан, чийто мускули трепереха в опит да се откъсне от психическата хватка на Талън. — Не е особено силен.

— Не — Талън си пое дълбоко дъх. — Мога да го убия и така.

Дейдж сви рамене.

— Тогава действай, не ме е грижа.

Кърджанът се срина на пода.

— Стигнахте ли вече до третото ниво? — попита Конн през слушалката му.

— Не. Срецнахме малко съпротива. — Дейдж ги поведе надолу по стълбите, забързвайки хода си до леко тичане.

— Действайте по-живо. Кърджаните успяха да изпратят сигнал за помощ... подкреплението ще е тук до десет минути. — Конн изруга и звука от трошене на врат изпълни линията. — Прощавайте. Този се промъкна зад мен. — Алармата замлъкна рязко. — Ще взривя контролната зала и ще ви подготвя път за отстъпление. Да сте готови до пет минути. Конн, край.

— Аз ще водя — каза Дейдж, скачайки напред към стълбището.

— Не! — Талън прелетя над парапета, приземявайки се няколко циментови стъпала по-надолу.

— Аз съм отзад — промърмори Джейс.

Дейдж се затича след брат си.

— Какво става, по дяволите? Вие двамата ме прикривате? Аз съм ви учил да се биете.

Талън стигна до площадката и зае бойна готовност.

— И си свършил страхотна работа. Но сме във война и да изгубим краля си би било... ами... кофти.

Дейдж достигна до площадката с Джейс плътно зад него, заставайки вдясно на брат си. Той измъкна пистолета си и го насочи към металната врата. Поглеждайки, за да види Джейс на позицията му, кралят кимна на Талън.

Един силен ритник накара вратата да зейне отворена и последва огън от зелена светлина. Дейдж се отдръпна настрани, прикривайки Талън, без значение дали той го искаше или не. Мъжът имаше дете на път. Три куршума се забиха в бронезилетката му, карайки го да отстъпи няколко крачки назад. На мига пред него се появи мъглява стена, през която зелените лазери не можеха да преминат, а куршумите от тях започнаха да падат по пода.

Исусе! Той погледна Джейс с ъгъла на очите си.

— Страхотен талант.

— Не мога да го задържа дълго. — Той сведе пистолета си. — Стреляй сега.

Стената изчезна и Дейдж стреля. Проехтяха болезнени викове.

— Ето защо трябва да се целите във врата, а не в бронезилетката, идиоти такива.

Талън скочи напред, приковавайки единия Кърджан за стената, докато Джейс се хвърли към другите двама, а вятърът омотаваше косите им около лицата им.

Дейдж премина покрай тях, ботушите му ехтяха в тъмния коридор, докато вървеше напред. Защо нямаше повече стражи?

Гласът на Конн проехтя в слушалката му.

— Подкреплението им ще е тук след три минути. Побързайте, по дяволите.

Дейдж стигна до края на коридора, облегна гръб на стената и си пое дълбоко дъх, преди да се отпусне на едно коляно и да надникне иззад ъгъла. Изстрелът му улучи първия охранител между очите. Той се срина на пода, пръскайки кръв навсякъде. Не беше мъртъв, но определено щеше да остане известно време в безсъзнание.

Вторият страж вдигна оръжието си, но дори не успя да стреля, преди Дейдж да се хвърли върху него и ножът му да премине през плътта и костите на гърлото му като през коприна. Още един млад войник.

Изправяйки се, Дейдж огледа тежката метална врата с индустриални ключалки. С едно завъртане на китките си ключалките се отключиха шумно. Той отвори вратата с насочен напред пистолет.

Пророкът седеше завързан и със запушена уста върху твърдия под, с гръб, облеган на циментовата стена, а погледът му бе смесица от синьо и жълто. Дейдж никога не бе виждал вампирските цветове на Милнър. Мислеше, че мъжът има металически кафяви очи.

Дейдж нахълта вътре, разкъса въжетата и помогна на Милнър да се изправи. Ароматът на гняв се смесваше с този на страха и изпълваше малката килия.

Пророкът се спъна.

— Седативи. — Той стисна ръката на Дейдж. — Лили?

— Тя е в безопасност. — Дейдж помогна на пророка да излезе от килията, преди да го накара да върви напред, където видя, че Джейс и Талън са приключили. — Да вървим — нареди той.

Талън застана начело, докато Дейдж почти носеше Милнър по стълбите и през унищожения коридор. Ботушите им отекваха в пространството, а въздухът бе изпълнен с дим.

Слънцето навън започваше да блести, докато излизаха от сградата. Кърджаните не можеха да ги последват там. Дейдж изръмжа.

— Жертви?

— Няколко — каза Конн през слушалката, махайки им отвън от хеликоптера. — Изпратихме сериозно ранените в болницата на Реалм в Канада, тези с леките наранявания ще отидат в Колорадо.

— Силите на Кейлъб?

— Петима към Канада, останалите се прибират у дома. Те са добри бойци. — Конн помогна на Дейдж да качи Милнър на хеликоптера, и скочи отстрани, сядайки до пророка. — Войните ни и съюзниците ни се изтеглиха.

Дейдж кимна и затвори вратата, щом Джейс и Талън скочиха вътре.

— Тръгвайте.

Машината полетя и всички погледнаха надолу към земята.

— Когато си готов — каза Дейдж.

Конн изчака за миг, преди да натисне бутоните на малкия контролен панел в ръката си. Тътен изпълни въздуха, преди съоръжението да експлодира. Тухли, тела и дърва полетяха във

въздуха, покривайки земята. Гневен черен дим изпълни въздуха, докато огъня поглъщаше сградата, изяждайки всичко в пламъците си.

Пророк Милнър възкликна с разширени очи, притиснал ръка към гърлото си.

— Взривихте целия комплекс.

Дейдж се усмихна без следа от веселие.

— Добре дошъл във войната, пророко.

ГЛАВА 17

Франко отметна глава назад, позволявайки на петдесетгодишното уиски да се плъзне по гърлото му. Той погледна през прозорците на офиса си, които гледаха към скалите на остров Бафинова земя. Океанът, леден и безпощаден, се простираше пред него. Спокоен, но невероятно изпълнен с живот, за който можеше само да си представя. Живот извън стените.

Скоро той щеше да поведе хората си към съдба отвъд въображението им.

— Нунавут не струва — заяви груб глас откъм вратата. — Не съм създаден да живея в Канада.

Не, момчето бе създадено за величие. Франко кимна с глава, канейки племенника си в стаята.

— Изолацията ми приляга.

Келан влезе вътре, отпускаяки се на един от столовете пред мраморното бюро.

— Но не и на мен.

— Не. Вероятно не. — Франко се настани в коженото си кресло и отпи още една глътка. Племенникът му бе завързал черната си коса на тила, разкривайки не чак толкова бледото си лице. Той най-лесно от всички в расата им умееше да минава за човек... с малко грим и контактни лещи, които да прикрият лилаво-зелените му очи.

— Трябва да се разкарам оттук.

Пубертетът наистина беше гаден, ако Франко си спомняше правилно.

— Хеликоптерът и самолетите са на твое разположение.

Изненада блесна в странните очи на Келан.

— Така ли?

Господи! Кой, за бога, имаше зелени очи в тяхната раса?

— Разбира се. — Посягайки към златната подложка, Франко постави кристалната си чаша върху нея. — Разбирам, че имаш нужда да ловуваш. Само, моля те, имай предвид, че тук ми харесва, затова,

ако обичаш, търси жени другаде. Отиди за уикенда във Вегас, после в Омаха, и така нататък.

Келан повдигна вежди.

— И нямаш нищо против?

— Хич не ме е грижа. — Поне докато човешките жени не започнат да изчезват пред вратата му. — Макар да знаеш, че това е само фаза, нали? Нуждата да убиваш ще изчезне. — Е, може би не напълно. Но щеше да стане по-истинска, фокусирана. Само наистина достойна плячка можеше да хване окото на Франко тези дни.

Келан кимна.

— Да. Понякога съм почти отегчен от играта. Но като се замисля за семейство Кеърс и за забавлението, което предстои... — Зеленото за миг измести лилавото в погледа му.

— Кеърс и детето им от пророчеството. — Франко потропа с острия си нокът по бюрото. — Очаквам с нетърпение визитата на леля й. Преди да я убия, разбира се.

— Разбира се. — Келан наклони глава настрани. — Имаш ли друга дълготрайна половинка наум, чичо?

— Да. — От години той мечтаеше за коса с цвета на слънцето и очи като нощното небе. — Някой ден пророк Лили ще бъде моя. — Тя щеше да му роди хубави синове.

Келан отметна глава назад и се разсмя, а гласът отекна в гранитните стени.

— Пророк от Реалм за половинка на Кърджан? Възхитително.

Възхитително... като мига, в който заби ножа си в гърлото на съпруга на Лили. Първият пророк Сотъби. Безполезният духовен водач дори изглеждаше шокиран, когато смъртта дойде за него. Сякаш пророците не можеха да умрат.

— Е, ако посетя Охайо, да мина ли да навестя чичо Ерик? — Погледът на Келан стана по-фокусиран и долната му устна се изви леко.

Малкият шибаняк.

— Разбира се. Брат ми в момента е най-известният учен. — Както и абсолютно най-ужасният войник. — Прати му поздравите ми.

Интерес блесна в погледа на Келан и той се наведе напред.

— Ерик се справя с вируса, нали? Имам предвид, близко е до създаването на раса от поробени върколаци, нали?

Франко кимна.

— Да. Той все още го усъвършенства, но имам пълно доверие в резултатите му. Вече знаем, че вирусът действа при половинките. При това идеално. — Слабините му се втвърдиха само при мисълта за Лили. Толкова далече. Толкова беззащитна. И вече не бе ничия половинка.

— Идеално. Как мина нападението този следобед?

— По план. — Навън проехтя гръмотевица и Франко погледна към океана. — Кралят спаси пророк Милнър.

— Кеърс откри ли проследяващото устройство? — ухилено попита Келан.

Франко въздъхна.

— Да. Всъщност всичките три. — Светкавица проблесна над океана. — Беше почти сигурно, че ще се провалим, но поне опитахме.

— Казах ти. — Келан седна назад и скръсти ръце на гърдите си. — Обаче все още имаме пророк Гайлс, нали?

— Разбира се. — При това добре скрит. Реалм нямаше да го намери. — Нещо друго? — След малко имаше конферентен разговор, а предпочиташе да пази контакта си с информатора в обкръжението на Кеърс за себе си.

Келан поклати глава и се изправи.

— Не. Ще взема тогава един от самолетите.

— Добре. — Франко взе питието си и отпи голяма глътка. — Келан? Стой далеч от семейство Кеърс. Все още не сме готови да ги свалим. Ще отмъстим за баща ти.

Остри резци блеснаха в хищническа усмивка.

— Не се тревожи. Смятам сам да отмъстя за баща си, когато времето настъпи. — Той спря, поглеждайки навън към битката, водеща се над океана — Макар че Джейни Бел има нов защитник, който с радост бих преследвал.

— Вампир? — Франко оценяваше уменията на момчето да влиза в света на сънищата, въпреки че все още не бяха успели да измислят начин, по който с това да спечелят преимущество.

Келан сви рамене.

— Може би. Все още не мога да го разбера добре. — Той се насочи към вратата. — Но имам чувството, че убийството му ще е един от най-великите мигове в живота ми.

ГЛАВА 18

Ема тропна с крак върху покрития с плочки под на комуникационната стая в лабораторията, докато Кейн пишеше бясно нещо на клавиатурата, след като се бе върнал преди час. Войниците, разбира се, веднага бяха докладвали за влизането на Девън в секундата, в която Кейн се бе върнал. Тя не бе обелила нито дума за раната си.

— Девън просто се опитваше да помогне на колежката си, Кейн.
— Тя отметна една къдрица от лицето си.

Кейн сви рамене.

— Не ми пука. Нарушил е протокола и е щастливец, че само го уволнявам.

Темпераментът избухна в основата на черепа ѝ.

— Или какво?

Ядосани виолетови очи срещнаха нейните, когато Кейн спря да пише.

— Имаш ли идея колко от нашите закони пристъпи той, без да споменаваме нарушаването на договора му? Той е щастливец, че все още може да ходи.

— И като стана въпрос, защо, по дяволите, си сложил лазери, които да покосяват хората? — Разбира се, никой не ѝ бе казал за тази предпазна мярка.

— Точно по тази причина съм ги проектирал да разпознават лица... или да атакуват.

Ема си пое дълбоко дъх. Имаше нужда от сътрудничеството на Кейн.

— И все пак това не е причина да казваш на Дейдж...

Кейн вдигна ръка във въздуха, прекъсвайки я.

— Няма начин. Дори не си помисляй да искаш от мен да скрия това от Дейдж. — Той насочи поглед обратно към клавиатурата си.

Тъпанар. И говорейки за краля, къде беше той, по дяволите? Тя свали щитовете си и изпрати зов към Дейдж, внимавайки да скрие

нараняването си далеч от мислите си.

„Здравей любов. Липсвах ли ти?“ Дълбокият му глас изпълни главата ѝ.

Облекчение накара раменете ѝ да се отпуснат.

„Да. Битката свърши ли?“ Тази способност да комуникират чрез мислите си беше много удобна и тя се зачуди как точно мозъчните вълни изпращат и получават съобщения. Би трябвало да направят някои тестове, за да разгадаят всичко това.

„Да. Пътуваме към дома. Не загубихме никой, но имаме няколко ранени. Ще ти разкажа всичко, когато се върна след няколко минути.“ И щитовете му отново се вдигнаха.

Ема кимна и насочи вниманието си към цялата северна стена на стаята. Беше работила през целия следобед, комбинирайки кръвта на върколак и вампир с правилния протеин, който бе показал умение да се свързва с катализатора. Но нещо все още защитаваше двадесет и седмата хромозома и може би Мойра държеше ключа.

Една жена зае мястото пред екрана, гъсти червени къдрици се спускаха около лице с кожа като чист алабастър. Никакво слънце за това момиче. Зелените очи се присвиха към Ема, преди бавна усмивка да разтегли щедрите ѝ устни.

— Значи ти си половинката на краля. Аз съм Мойра.

Ема кимна кратко.

— Приятно ми е да се запознаем. Ема Паулсън. — Половинката на Конн бе красавица, в това нямаше никакво съмнение.

Усмивката на Мойра стана още по-широка.

— Значи не си се омъжила за Дейдж? — Тя завъртя очи като някой от келтски филм.

— Не. — Не че той я бе помолил. — Ти омъжи ли се за Конн?

Усмивката на вещицата се изпари.

— Не. Няма и да го направя.

Кейн изсумтя.

— Ще видим това — каза той, игнорирайки жените.

Ема прочисти гърлото си.

— Е, вероятно се чудиш защо се свързахме с теб.

Мойра кимна.

— Да. Предполагам, че ви трябва вещица за нещо.

Как, по дяволите, Ема трябваше да обясни за това?

— Наясно ли си с Вирус-27?

— Да. Конн изпрати вестта, че половинките на вампирите са в опасност. — Устните на Мойра се стегнаха в твърда линия. — Мога да се грижа сама за себе си, Ема.

— Сигурна съм в това — усмихна се Ема. — Но, ами, мислим, че може да ни помогнеш с лекарството.

— Как?

Ема сви рамене.

— Не знам. Племенницата ми Джейни получава видения и тя мисли, че ти може да ни помогнеш.

Мойра наклони глава настрани.

— Знам за племенницата ти. Някои от нашите гадатели предрекоха раждането ѝ.

Дъхът заседна в гърлото на Ема. Достатъчно с пророчествата за малкото момиче.

— Защо?

— Не знам. Очевидно тя държи ключа към бъдещето... бъдещето на всички нас. — Мойра сви рамене. — Никакво напрежение, горкичкото дете.

Без майтап.

— Мислиш ли, че ако ти изпратя данните за вируса, би могла да допринесеш с нещо?

Мойра се усмихна отново.

— Ти си учен, нали?

— Генетик.

Две трапчинки се появиха върху безупречната кожа на Мойра.

— *Кеарт го леор*. Значи знаеш, че всеки принос, който мога да дам, ще бъде под формата на магия?

— Да. Преди няколко ноци бях маркирана от вампир, Мойра. Тъй че смятам да имам малко вяра към това.

Мойра се засмя.

— Добра гледна точка. — Тя се приближи към камерата. — Какво те кара да мислиш, че за създаването на вируса е използвана магия?

Ема се обърка за миг.

— Не го мисля. — Тя изчака новата ѝ приятелка да осъзнае истината.

Нежна усмивка премина през лицето ѝ. Мойра поклати глава.

— Наистина? Винаги ли изучаваш подобни вируси.

— Не. Но и никога преди не съм се тревожила за двадесет и седмата хромозома. — Вирусът пасваше с жертвата.

— Ах! — Мойра наведе глава на една страна. — Ако тук е замесена магия, трябва да намериш някоя наистина силна вещица, която да направи магията.

— Като теб?

— *Ба мхайт лиом.* Тъх, имам предвид, да.

Умът на Ема се бореше с новата информация.

— Ако магията е замесена по някакъв начин, колко човека по света биха имали нужните умения, за да го направят?

— Човекът? — Мойра кимна на някой извън обхвата на камерата. — Имаш предвид вещици, сестричке.

Поемайки си дълбоко дъх, Ема потърси вътрешната си сила.

— Вещици. И не сме сестри... никоя от нас не е омъжена за Къърс.

Очите на Мойра се присвиха и Ема можеше да почувства фокуса им от другия край на земното кълбо.

— Има доста силна теория, че потенциалните половинки на вампирите са потомци на народа на Фей, братовчеди на моите хора. — Тя посегна към купчина документи. — Информацията ти тъкмо пристигна... ще я прегледам и ще се свържа отново с теб.

Народът на Фей? Няма начин.

— Не отговори на въпроса ми. — Мойра дали щеше да им помогне?

За миг настана тишина.

— Нямам никаква идея колко вещици биха могли да създадат нещо такова. — Мойра се приближи до екрана, гледайки Ема в очите. — Точно какво мислиш, че представлява магията, Ема?

Ъ, фокус-мокус?

— Не знам. Нещо свързано с това да си гол под лунната светлина, богини и хубави заклинания?

Мойра отметна глава назад и се разсмя.

— Не точно. Какво знаеш за квантовата физика?

Нежелано любопитство се надигна в Ема.

— Не много, освен че е модерна теория и обяснява природата и поведението на енергията или материята на атомно и субатомно ниво. — Тя вдигна вежди. — Учиш квантова физика?

Мойра се усмихна.

— Имам няколко докторантури, едната е по квантова физика, и преподавам в университета в Дъблин, както и в едно училище, за което никога не си чувала. На субатомно ниво правилно приложената енергия може да променя материята, нали?

— Вероятно. — Никой не знаеше с точност. — Значи квантовата теория обяснява магията?

Мойра сви рамене.

— Какво знаеш за теория на струните?

Ема се засмя.

— Теорията на струните е нова теория, което опитва да помири квантовата теория с теорията за относителността. — Казано накратко.

— Точно така. Освен това има пет различни струнни теории, които се обединяват около факта, че в Космоса съществуват различни измерения, и че всичко в него е свързано. — Мойра направи още една крачка към камерата. — Тези теории са от твоя век, Ема. Експертите вярват в измеренията и във възможността ни да се движим през тях.

— Значи ми казваш, че магията може да бъде обяснена с квантовата физика и струнната теория?

— Е, тези теории плюс още девет, за които вашите хора все още не са се досетили. — Мойра се ухили. — Това, което е важното в случая, е да повярваш. Това е. Затова започвай да вярваш. — Тя въздъхна, поглеждайки към Кейн и обратно към Ема, а погледът ѝ стана по-тъмен. — Ако нямаш нищо против въпроса ми, къде те маркира краля?

Доста личен въпрос. Но доста логичен, имайки предвид, че и вещицата бе маркирана от един от братята Кеърс.

— В горната част на дясното рамо — заяви раздразнено Ема. — Ти?

— Лявата предна част на ханша ми. — Мойра извъртя очи. — Адски неудобно, ако искам да нося изрязани бански.

Ема кимна съчувствено.

— Да. Човек би си помислил, че за сто години семейство Кеърс би трябвало да са се научили да се обвързват, без да маркират никой.

Мойра поклати глава.

— О, Ема! Но те не искат да го правят по друг начин. Харесват маркирането. — Тонът ѝ стана леден към края на изречението.

— Мъже! — Ема прочисти гърлото си. Много би искала да вземе проба от кръвта на Мойра. — Значи и ти си безсмъртна?

Мойра си пое дъх.

— Е, главно безсмъртна. Може да умрем от обезглавяване или изгаряне. — Тя погледна встрани от камерата, преди да насочи поглед отново към Ема. — Изпратих списък със съставки на Кейн, които биха могли да послужат при направата на магия... подгответе ги. Ще прочета информацията ти и ще се заловя за работа над магия, която да противостои на вируса. Дотогава, *слан го фоил*.

Екранът потъмня.

— Чао засега. — Ема повтори келтската фраза, която знаеше. — Мойра е красива. Мога да разбера защо Конн е бил привлечен от нея. — В удивителните ѝ очи блестеше силна интелигентност... вещицата нямаше да се даде лесно. Тя се зачуди колко силен би трябвало да е най-великият воин на Реалм, ако реши да измъкне Мойра от Ирландия.

Кейн прокара ръка по брадичката си.

— Да. Имала ли си някога чувството, че целият ад ще се отприщи?

Ема се насили да се усмихне.

— През последната седмица бях отвлечена от чудовищна раса вампири, сестра ми беше забременена от вампирски принц, а аз бях маркирана от краля на вампирите, който освен това обича да хапе. Научих за съществуването на шифтърите и демоните, а племенницата ми, която защитавам от самото ѝ раждане, се явява във виденията на разни пророци и които твърдят, че ще бъде адски важна за всички свръхестествени същества. Освен това търся помощ от стогодишна вещица, която изглежда като на двадесет години. — Тя въздъхна дълбоко. — Адът вече се отприщи и разкъса реалността.

Кейн събра документите си и ѝ направи знак към вратата.

— И в този ред на мисли, мисля, че ще е добре да започнеш да вярваш в магията. Смятам, че ще ти е нужно.

Някога, много отдавна, хора, които са възприели различни научни методи, са практикували магия. Трябваше да държи ума си отворен за идеята да се комбинират двете неща. Къде, по дяволите,

беше тетрадката ѝ от колежа? Сигурно в някой склад с останалите ѝ вещи. Тя излезе в коридора и се сблъска с Конн, все още облечен в пълно снаряжение и с тъмна грамадна синина на скулата му.

Той я задържа нежно с ръце, обвити около бицепсите ѝ. Погледът му срещна този на Кейн.

— Пророк Гайлс не беше там. Открихме само пророк Милнър, сега го преглеждат двама лекари... но на мен ми изглеждаше добре.

— Жертви? — попита Кейн.

Конн кимна.

— Погрижихме се за всички. — Той погледна Ема. — Говорила си с Мойра? — Очите му станаха с цвета на чист смарагд, малко потъмни от тези на половинката му.

Миризмата на дим и барут се носеше във въздуха около Конн. Ема отстъпи назад, повдигайки вежда.

— Преди миг. Откъде знаеш?

Войникът сви рамене.

— Винаги знам къде е и какво прави. Макар че ще оценя, ако не казваш нищо. — Усмивката му щеше да разтопи и по-твърди сърца от това на Ема. Той се обърна към брат си. — Половинката ми в опасност ли е?

— Да.

— Защото е половинка? — Конн пусна Ема и отстъпи назад.

Кейн потупа с папката по бедрото си.

— Да. Освен това, ако за създаването на вируса е използвана магия, тя е една от малкото вещици, достатъчно силни, че да го преборят.

Усмивка премина през широкото лице на Конн, изнервяйки леко Ема, така че тя не се сдържа да не се намеси.

— Ако Мойра е толкова могъща, тя може да се грижи сама за себе си. Нали?

Конн изпъна рамене.

— Грешеш. — Той кимна към брат си и се насочи надолу по коридора. — Ще намерим пророк Гайлс и след това заминавам за Ирландия — извика през рамо.

Ема сложи ръце на кръста си, поглеждайки лошо към Кейн.

— Не помагаш.

Веселие изпълни лавандуловите му очи.

— Задето съм съгласен с брат си?

Проклятие. Как може да са толкова глупави? Тя наклони глава настрани.

— Нямам търпение да срещна половинката ти, Кейн.

Кейн сви рамене.

— Провидението ще планира всичко добре. Половинката ми ще бъде логична жена, вероятно учен, която разбира всичко рационално. Не се тревожа.

Смях изригна от гърлото на Ема.

— О, Кейн. Ако съм научила нещо от последния месец, то е, че съдбата има изкривено чувство за хумор. — Тя избърса сълзите от очите си.

— Ето на това казвам красив звук. — Дейдж се появи иззад ъгъла, приближавайки се като мъж с цел. Ръката му обгърна брадичката ѝ и главата му се сведе към нея.

Бучене изпълни слуха на Ема и горещина започна да се излъчва от всяка нейна пора, докато езикът ѝ се преплиташе с този на краля. Той я притисна до стената и студената повърхност бе в пълен контраст с горещия вампир, който се притискаше в нея. Коленете ѝ започнаха да треперят и тя се вкопчи с две ръце в бронираната му жилетка, за да не се свлече на пода. Външната врата се затръшна след бързото напускане на Кейн.

Дейдж вдигна глава, а очите му блестяха.

— Липсвах ли ти?

В отговор тя се надигна на пръсти и плъзна език по шията му. Сол и мощ експлодираха във вкусовите ѝ рецептори и тя въздъхна, потърквайки нос в горещата му кожа.

— Да. — Тя се успокои и направи крачка назад, за да го огледа от глава до пети. — Някакви наранявания?

— Не.

Разнесе се аромат на мед и прасецът на краля потръпна леко.

— Тогава защо кракът ти кърви? — Тя се намръщи и понечи да се наведе.

Силни ръце хванаха лактите ѝ, задържайки я на място.

— Няма ми нищо. — Той наклони глава настрани. — Какво не е наред? — Поемайки си дъх, той ги задържа на едно място.

Ема повдигна вежда, срещайки погледа му.

— Ъм, нищо. Всъщност днес имахме страхотен напредък. От научна гледна точка. — Дали той можеше да усети вибрациите от раненото ѝ коляно?

Сладки трапчинки се появиха на хищническото му лице.

— Това са добри новини, любов. — Усмивката му изчезна и той се намръщи. — Изпитваш болка.

— Не. Добре съм. — Тя направи крачка назад. Ох, това нямаше да е никак приятно.

С леко ръмжене Дейдж се отпусна на пода и вдигна крачолата на ранения ѝ крак. Очите му се присвиха, виждайки кръвта, която бе избила под бялата превръзка.

— Какво се е случило, по дяволите.

Ема сви рамене, опитвайки се да се отдръпне.

— Нищо. Наистина, добре съм.

Раменете му се напрегнаха, докато нежно махаше превръзката от раната ѝ.

— Нима. Как се нарани? — Горящи сребърни очи се вдигнаха, за да приковат нейните, изпълнен с гняв. — Ще убия Кейн.

Стомахът ѝ се сви.

— Не. Той не беше в лабораторията... беше отишъл до града за провизии. — Нямаше да му позволи да обвини брат си за това.

— Порязала си се в лабораторията? Коя? — Гласът на Дейдж бе ниско ръмжене и я накара да изпъне гръбнак.

— Чистата лаборатория. — Тя погледна към вратата. — Трябва да си сложа нова превръзка — каза тя с намерението да избяга от очевидно бесния вампир.

Дейдж се изправи, впи зъби в китката си, разкъсвайки кожата. Той притисна ръката си към устата ѝ. Ема се поколеба само за миг, преди да се предаде и да обгърне плътта му с устни, стенойки тихо от удоволствие, когато горещата течност потече надолу по гърлото ѝ. Ушите ѝ започнаха да бучат. Зад клепачите ѝ блеснаха звезди. Въздишайки леко, тя го пусна и погледна надолу към коляното си. Раната се затвори, покривайки се със здрава розова кожа, без никаква болка... сякаш кръвта на краля съдържаше болкоуспокоителни в мощна доза.

Тя облиза устните си. Може би се превръщаше във вампир.

Дейдж хвана ръката ѝ и я поведе към офиса, където вкара няколко кода в компютъра. Видео на лаборатория номер четири се показва на екрана. Той вкара още една серия от кодове и след миг тя се гледаше как помага на Девън. Дейдж застина до нея.

Той вдигна поглед, приковавайки я.

— Игнорирали си протоколите за безопасност?

— Да.

— Щеше ли да ми кажеш за човека?

Начинът, по който той изрече думата „човек“, я подразни.

— Обмислях го.

Без да каже нито дума, Дейдж сграбчи ръката ѝ и я задържа навън в коридора.

Тя трябваше или да тича след него, или да падне по задник. Той бутна тежката метална врата на оръжейната, отваряйки я, и смъкна жилетката от силните си рамене, докато яростта му буквално пращеше във въздуха. Различни ножове и пистолети се оказаха по местата си на рафтовете.

— Трябва да се връщам отново към работата си. — Тя се бореше с желанието да избяга, пренасочвайки адреналина, който пулсираше в нея, към това да остане на мястото си.

Нощта се отразяваше в сребърните му очи, превръщайки чистото синьо в почти черно.

— Мислиш си, че ще ти позволя да се върнеш обратно на работа? — Погледът му я прикова на място, докато той чакаше отговора ѝ, а мускулите трепереха под кожата му. — Има ли възможност да си се заразила?

Тя бе виждала очите му в различни цветове, но точно този бе нов за нея. Тя преглътна, а звукът отекна в притихналата стая.

— Много малък. Имам предвид, не знам какво е имало в епруветката, която ме поряза.

— Колко са били счупени?

Тя сви рамене.

— Поне пет. — Да се тревожи над това нямаше да промени нищо.

— Някоя от тях съдържа ли вируса? — Тревога и гняв се сливаха в едно в дълбокия му глас.

— Да. — Да изрече думата високо и ясно накара стомаха ѝ да се свие. Не можеше да се разболе. Тогава кой щеше да намери лек за Кара? — Направих тестове. Ще знаем със сигурност до двадесет и четири часа. — Крайниците ѝ потрепериха, когато си пое дъх. — Трябва да тръгвам... имам вирус за лекуване.

— За лекуване. — Той повтори думите без определена причина, а лицето му стана твърдо като камък.

Страх присви стомаха ѝ. Мълчанието и спокойствието му я плашеха до смърт.

— Да. Само правя това, което се налага, Дейдж. — Защо той не можеше да разбере това?

— Ти. Ти се излагаш на опасност. — Той я погледна така, сякаш я виждаше за пръв път. Челюстта му се стегна толкова много, че вероятно болеше. — Всичко винаги се отнася за теб, нали? Да намериш лек... да се изправиш пред опасността. Сам-сама.

И само за миг темпераментът ѝ пламна.

— Да. Мъжът работи за мен и мой дълг бе да го спася. — Вероятно това бе голяма глупост от нейна страна, но нямаше да е мъдро да го казва на краля точно сега.

Осъзнаване проблесна на твърдото му лице.

— Много зле се отнесох с цялата тази ситуация. — Той говореше спокойно, сякаш на себе си... сякаш тя вече не участваше в разговора.

— Ъм, не разбирам. — Тя определено не очакваше извинение.

Погледът му отново се фокусира върху лицето ѝ, а едната му голяма длан обгърна ръката ѝ.

— Не. Не разбираш.

Тя нямаше никакъв избор, освен да го последва навън от стаята и надолу по коридора.

— Мислиш ли да обясниш какво имаш предвид?

— Да, така ще е най-добре — съгласи се той, отваряйки външната врата и извеждайки я навън под палецото слънце. За миг огромното му тяло блокира светлината. — Мислех да те въведа плавно в този живот, да те подготвя за битките, които предстоят.

Слънцето заслепи за миг очите ѝ, когато той се отмести, и тя насочи погледа си към гората, потънала в сенки.

— Да, ами... Трябва да съм готова за войната. — За какво, по дяволите, говореше той?

Той поклати рязко глава, тръгвайки надолу по пътеката към резиденцията им.

— Не. Мислех, че ще разбереш този живот, използвайки логическото си мислене, както правиш обикновено в работата си. — Птичките чуруликаха весело в дърветата над тях, а лекият вятър разпръскваше борови иглички във въздуха. — Грешал съм.

Достатъчно с тези простотии. Тя отскубна ръката си от неговата и го заобиколи, а под обувките ѝ се вдигаха облачета прах.

— За какво, по дяволите, говориш?

Никаква мекота и доброта не бе останала по лицето на краля. Чертите му бяха твърди, изпълнени с решителност.

— Нашите половинки са причината да дишаме, причината да живеем и да се бием.

Добре. Той бе ядосан, задето бе negliжирала сигурността си.

— Разбирам...

— Не! — Силна руменина покри високите му скули. — Много отдавна научих, че когато някой или нещо заплашва семейството ти, трябва да удариш бързо, да удариш силно.

Точно както знаеше и тя.

— Разбира се.

Той отново сграбчи ръката ѝ, дърпайки я към дърветата.

— Твоите твърдоглави, своеволни и ненадеждни действия продължават да заплашват половинката ми. Моето семейство. Тази нужда да се изправяш пред опасността приключва точно сега.

Този път нямаше да ѝ позволи да се отскубне от него, просто продължи напред, докато резиденцията не се появи пред тях.

— Пусни ме.

Той я завъртя, притискайки гърба ѝ към дървената стена до вратата, още веднъж блокирайки слънцето.

— Не! — Гневна искра проби каменната фасада на лицето му, но той успя да я прикрие бързо. — Забранено ти е да напускаш семейното крило.

Гневът ѝ експлодира, равен по сила на неговия.

— Няма начин, по дяволите. Трябва да продължа работата си в лабораторията. — Умът ѝ затърси причина, трябваше да може да го убеди. — Ти си кралят... това е моят дълг и ти много добре го знаеш.

Той наведе лице на милиметри от нейното.

— Много ясно дадох да се разбере, че ти се обвързваш с мъжа, не с краля. Трябвало е да ме слушаш по-добре. Твоят дълг е към мен и единствено към мен.

Пеперуди запърхаха в стомаха ѝ, а темпераментът ѝ заплашваше да експлодира.

— Ти, арогантен задник такъв.

Ръката му се обви около шията ѝ, приковавайки я на място.

— За умно момиче като теб ти липсват най-базисните инстинкти за самосъхранение. Вслушайте се в предупреждението ми, Ваше Величество. Не ме предизвиквай отново.

Очите ѝ бяха широко отворени, дори след миг, когато той натисна бутона на слушалката си и наклони глава, слушайки.

— Веднага идвам. — Той се изправи бавно, а ръката му се плъзна от шията ѝ към средата на гръдния ѝ кош. — Това е краят на дискусиата, любов.

Червена пелена падна пред очите ѝ, а през тялото ѝ премина гняв, какъвто не бе изпитвала никога в живота си. Коляното ѝ се стрелна напред и само нечовешките рефлексии на краля спомогнаха за това, да не изстреля с ритника си топките му направо в гърлото му.

Бърз като камшик той отскочи назад, преди да сграбчи ръцете ѝ и да я метне на рамото си, влизайки в сградата и спирайки до охранителите, за да им даде нарежданията си.

— Искам двама пазачи през вратата на покоите ми. Половинката ми остава вътре.

Тя нямаше време дори да се бори, когато той отвори вратата и връхлетя в спалнята им, и след миг тя се озова летяща във въздуха, преди да се приземи на голямото легло. Ема подскочи два пъти, прекалено удивена дори да говори. Бързите му стъпки го отведоха обратно във всекидневната, преди да затръшне врата след себе си и да превърти ключа в ключалката.

Ема изтича напред и задърпа вратата. Кучи син. Щеше да го убие.

ГЛАВА 19

Дейдж се настани в коженото кресло, а конферентната зала вече му бе втръснала. Погледът му се насочи към пророка срещу него, седнал зад стоманената овална маса. Подпухнали, сбръчкани торбички се бяха образували под очите му, а костеливите му рамене бяха по-приведени от обикновено. Силно зачервена черта преминаваше през гърлото ми, но нормалния цвят на очите му се бе завърнал. Дейдж прочисти гърло.

— Кога ще са готови резултатите от кръвните му проби?

Кейн погледна към разпечатката в ръцете си.

— Още няколко минути.

Милнър се наведе напред.

— Мислите, че са ме заразили с вируса?

Лили погали покритата му с петна ръка. Нейната собствена бе толкова бледа и толкова мъничка.

— Сигурна съм, че си добре, Самюел. Вирусът не засяга вампири.

Дейдж се намръщи.

— Лили, би трябвало да си почиваш. — Беше му писнало от жените и техния навик да негложират безопасността си. За бога! Тази жена не можеше ли поне веднъж да облече чифт дънки? Роклята с дълги поли я караше да изглежда още по-крехка и неподготвена за този опасен свят.

Присвитите ѝ очи с цвят на оникс се впиха в него.

— Добре съм, кралю. Ти не си единственият, който има дълг за изпълняване.

— Разбира се, че не. — Дейдж не можеше да повярва, по дяволите, че Ема бе игнорирала така протоколите за сигурност. Ами ако се бе заразила с вируса? Страхът от това да я изгуби почти го задуши. Той се бореше да запази фокуса си. Едно от задълженията му бе да защитава пророците и досега не се беше справил никак добре.

— Талън откри ли пророк Гайлс?

Конн поклати глава.

— Не.

Столт изскърца протестиращо, когато Дейдж се наведе напред.

— Пророк Милнър? Кърджаните, които те отвлякоха, казаха ли нещо за Гайлс?

Пророкът поклати глава.

— Не. Бяха ме стиснали за врата и изгубих съзнание. Събудих се завързан в стаята, където ме открихте. — Завързан и със запушена уста. Духовният им лидер, третиран като затворник.

Телефонът на Кейн извибрира и той го вдигна към ухото си за кратък разговор. Срещна погледа на Дейдж, преди да затвори телефона.

— Кръвта на пророка е чиста. Също като моята.

— Никаква следа от вируса? — попита Лили.

— Никаква. Макар да трябва да минат двадесет и четири часа, за да сме напълно сигурни.

— Е, аз съм сигурна, че не е заразен. — Лили се изправи, помагайки на Милнър да стане на крака. — Самюел вече е разпитан и вероятно трябва да си почине малко. — Тя го ескортира до вратата, където чакаше стражата. — Моля ви, информирайте ни, ако научите нещо за пророк Гайлс. — Вратата се затвори тихо зад тях.

Конн седна назад, а погледът му се присви, поглеждайки към краля.

— Какъв ти е проблемът, по дяволите?

Дейдж вдигна вежди, срещайки погледа на двама от братята си през масата.

— Моля?

Остри зъби блеснаха за миг в пародия на усмивка.

— Спри за минута да бъдеш кралят. Какво не е наред? — Конн избута стола си назад.

— Имам нужда от тренировка. — Зъбите на Дейдж също блеснаха. Очевидно битката не му бе достатъчна. Все още имаше нужда да удари нещо.

Конн скочи на крака.

— Идеално. Предлагам ти, докато се бием, да забравиш, че си кралят. Аз вече забравих. — Двама войника отвориха вратите пред него. — Ще те чакам в салона — каза той, без да поглежда назад.

Дейдж стрелна с поглед Кейн.

— Идваш ли?

— По дяволите, не. — Кейн потърка брадичката си. — И двамата сте разявени и ще се наложи да бъда гласът на разума, след като изпомпате агресията от себе си. — Той се поизправи и присви очи. — Освен това дължа един бой на Талън. Ще се срещнем горе след час. Ако обичате, почистете кръвта, след като приключите.

Двамата станаха и Дейдж първи стигна до вратите.

— Още ли си ядосан на Талън?

Кейн сви рамене.

— Не. Но той има нужда да удари нещо, а аз имам нужда да тренирам, затова един спаринг звучи като добра идея.

— Може да остана, за да погледам — заяви Дейдж. Талън се биеше със заряд и стратегия, докато Кейн прилагаше ледена логика. И двамата бяха смъртоносни. Щеше да е страхотен бой. — Ах, когато Ема е игнорирала протокола и е влязла в главната лаборатория без защитен костюм, се е порязала на счупена епруветка.

Кейн застина.

— Моля? — Зениците му се разшириха. — Епруветката съдържала ли е вируса?

— Още не може да кажем. Тествала е кръвта си и все още няма следи от вируса, но целият под е бил покрит със счупени стъкла и с разсипани какви ли не зарази. — Дейдж прокара ръка по брадичката си, потискайки страха. По дяволите, не можеше да я изгуби точно сега. — Дадох заповеди да не напуска жилищното крило.

— Изглежда ми много крайно. Освен това ще забави значително проучванията ни. — Кейн сви рамене и тръгна надолу по коридора, провиквайки се през рамо. — Може би ще искаш да преосмислиш това свое решение, кралю.

Дейдж позволяваше на емоциите да поглъщат логиката му и го знаеше. Той се обърна, а умът му бе изпълнен с всякакви мисли, докато слизаше по циментовото стълбище покрай басейна към спаринг залата и дебелите ѝ черни матраци. Той едва бе влязъл в залата, когато върху него се хвърли тежко тяло, събаряйки го на пода и удряйки го в челюстта.

Ръмжейки, Дейдж изхвърли Конн над главата си и скочи на крака, избърсвайки кръвта, стичаща се по брадичката му.

— Така ли го искаш?

Конн се претърколи, изправяйки се на крака, очите му се присвиха и опасна усмивка озари лицето му.

— Без правила.

— Съгласен. — Кралят се хвърли напред.

* * *

Ема крачеше напред-назад, а яростта затрудняваше дишането ѝ.

— Трябва да се успокоиш — каза Кара от дивана, на който се бе излегнала. — Ще се поболеееш.

— Да се успокоя? — Ема се завъртя към сестра си, а сърцето ѝ блъскаше силно срещу ребрата ѝ. — Той ме заключи тук вътре.

Кара огледа обширния апартамент, декориран със старинни мебели.

— Били сме заключвани и на много по-кофти места. — Гласът ѝ бе задъхан и слаб, сякаш се насилваше да издаде звука.

Ема въздъхна раздражено.

— Не мислих за килера, в който татко обикновено ни заключваше. Шибанякът.

— Тогавя за какво мислеше? — Тъмните кръгове под очите на Кара не можеха да прикрият интелигентността в сините дълбини.

— Имах доверие на Дейдж. Имах му доверие, че ще разбира работата ми, а виж какво стана. — Ема размаха ръка. — Заключена съм.

— Е, той ми позволи да те посетя. — Кара трепна и взе одеялото, за да завие краката си.

— Ами браво на него. — Тревога се плъзна по гръбнака на Ема. Стаята беше доста топла, но Кара сякаш замръзваше. Не беше добър знак.

Кара прехапа устните си.

— Аз също съм ти ядосана.

Ема се закова на място.

— Защо?

— Защо? — Кара скочи на крака, оставяйки одеялото да се свлече на пода. — Защо? Идиотка такава. Ами ако стъклото, което те е

порязало, е от епруветка с вируса? Ами ако в момента той набира скорост в тялото ти? Защо се изложи на подобна опасност? — В края на тирадата си тя вече крещеше и бе сложила ръце на кръста си.

Ема направи крачка назад.

— Мой дълг бе да спася Девън. Щеше да ми отнеме поне двадесет минути, за да рестартирам програмата, за да може да допусне някой друг вътре. — Тя отказваше дори да обмисли идеята, че може да е заразена. Слабостта в крайниците ѝ бе от гнева, който изпитваше към Дейдж. И от изтощение. Не беше спала добре напоследък.

— Кой, по дяволите, е казал, че това е твоя работа? — Кара грабна една от възглавничките на леглото.

Гневът закипя в стомаха на Ема, но тя го потисна безмилостно.

— Аз отговарям за лабораторията. Моя работа е.

Възглавницата я улучи в лицето. Кара грабна втора.

— Можеше да се обадиш на охраната или поне да сложиш защитен костюм. Но не.

Ема пусна пухения снаряд на пода. Нямахте да хвърля възглавници към бременна жена.

— Направих това, което трябваше. И лекуването на вируса е единственото, което ме вълнува в момента. — Но когато сестра ѝ роди и се възстанови, щяха да направят един спаринг.

Кара въздъхна дълбоко.

— Не си била просто разтревожена за Девън. Изтичала си вътре, за да се убедиш, че данните ти са в безопасност.

— Разбира се. — Кара не осъзнаваше ли факта, че вируса се репродуцира, ставайки по-силен с всеки изминал миг, и че дори в този момент се подготвяше да разкъса ДНК-то ѝ?

Кара я погледна.

— Вече не сме деца.

— Наясно съм с възрастта ни.

— Няма нужда да заставащ повече между мен и опасността, Ема. Сестра ѝ едва успяваше да остане права, толкова слаба бе.

— Напротив, има. Ние сме семейство.

— Няма да позволиш на Дейдж да застане между теб и опасността.

— Ситуацията не е същата.

— Как пък не, по дяволите. Той иска да те защити точно така, както ти искаш да защитиш мен и Джейни. — Кара тропна с крак. По дяволите, тя буквално ѝ тропна с крак. — Няма да му позволиш.

Ема въздъхна.

— Не мога.

— Защо не? — Кара се отпусна като стар балон, сядайки обратно на дивана, а ръцете ѝ трепереха, докато посягаше към одеялото.

Ема впи зъби в долната си устна.

— Ами ако свикна с него и след това той си тръгне? Или ако аз го напусна? — Ако смъртта спечелеше малката им битка тази пролет, тя щеше да бъде взривена на парченца.

Кара сбърчи нос.

— За някой толкова умен понякога си страшно тъпа, сестричке. Той няма да те нарани. Не всички мъже са като татко.

— Исусе! Знам това.

Мек поглед я закова на място, когато Кара се фокусира върху нея.

— Нима? Или всичко това е поради друга причина?

Неудобство плъзна по кожата на Ема.

— Не.

— Нима? Може би все още се обвиняваш. Може би мислиш, че не заслужаваш да намериш щастието. — Кара пребледня още повече и изпъна рамене.

— Приключих с тази дискусия.

— Не, не си. Каквото се случи, не е по твоя вина. Трябва да пуснеш миналото.

— Не знам за какво говориш. — Защо изведнъж изпита огромна нужда да избяга?

Кара въздъхна.

— Разбира се, че знаеш. Споделяла си и преди виденията си с мен, Ем. Сигурна съм, че си имала видение за деня, в който родителите ни умряха.

Ема се свлече на пода, ръцете ѝ се вкопчиха в масичката за кафе и тя погледна към Кара.

— Знаела си?

— Предполагах. И мислех, че ще се справиш със ситуацията, но явно съм грешала.

Сълзи изпълниха очите на Ема.

— Аз ги оставих да умрат. — Тя поклати глава. — Мама трябваше да бъде в безопасност в библиотеката... нямах никаква представа, че тя също ще бъде в колата.

— Ем, нямаше да има никакво значение, ако им беше казала. — Кара се пресегна напред, хващайки ръцете на Ема. — Мама щеше да му каже, той щеше да те пребие и всичко да си продължи постарому. Нямамо е никакъв начин да ги спасиш. — Тя стисна ръцете й. — Дълбоко в себе си знаеш, че това е истината.

Ема погледна към нея.

— Боях се да ти кажа.

— Трябваше да повдигна по-рано темата, но мислех, че е останала в миналото. — Кара отметна къдрица от лицето й. — Мисля, че разбирам какво става тук. Значи, ако не рискуваш живота си, ако не си на първата защитна линия — Кара наведе глава настрани, — тогава от каква полза може да ни бъдеш?

Ема се задъха.

— Какво имаш предвид?

Кара поклати тъжно глава.

— Ти ме защитаваш. Грижа те е и ми помагаш да защитавам Джейни. — Устните й трепнаха. — Ема, ти самата имаш огромно значение. Не е нужно повече да заставаш пред опасността заради нас. Обичам те, само защото си тръгна в задника ми, какъвто винаги си била.

— Знам.

— Дейдж също те обича така.

— И все пак няма право да ме заключва тук.

Кара кимна.

— Ще ни се наложи да вложим доста усилия, за да въведем тези момчета в настоящия век. — Тя се сгуши обратно на дивана. — Добре, разкажи ми за сегашните си изследвания.

— Вирусът се залепва за хромозомата, сякаш е покрит с лепило. — Раменете на Ема увиснаха. — Не можем да го откопчим. Или поне не можем, без да използваме магия.

— Магия? — лека усмивка изви устните на Кара. — Ясно. Кажете ми за Мойра.

* * *

Дейдж избърса кръвта от лицето си със съдраната си риза, облегнал гръб на студената стена.

— Не мога да виждам с лявото си око. — Той примигна няколко пъти, за да бъде сигурен. Не. Пълна тъмнина. Затваряйки клепача си, той се концентрира, изпращайки лечебни клетки към разкъсаната тъкан.

Конн изгрухтя до него.

— Мисля, че ми счупи челюстта.

Опитът на Дейдж да се усмихне му спечели единствено разцепена на две устна.

— Извинявай. — Беше нанесъл повече от един сериозен удар върху упоритата челюст на Конн.

— Не се тревожи — заяви весело брат му. — Беше забавно.

Дейдж поклати глава и буквално можеше да чуе как мозъкът му се удря в черепа.

— Имаш странна представа за забавление. — Той затвори и двете си очи и започна да лекува мозъчното си сътресение. Светлина проблесна зад затворените му клепачи, докато болката преминаваше през нервната му система. Лекуването болеше почти толкова, колкото и при получаването на нараняването. Брат му удряше здраво.

Конн се размърда и простена, когато тишината бе огласена от три шумни пуквания.

— Счупени ребра. — Той издиша шумно. — Вече са готови.

Дейдж бе почувствал как ребрата се чупят под юмруците му.

— Добре. — Той отвори здравото си око, доволен, че не изпадна от главата му. — Сега ще говорим ли?

— Хмъ, да. Ти си пръв. — Конн пое дъх със свистящ звук, без съмнение поправяйки наранени дробове.

Раздробените кокалчета на дясната ръка на Дейдж започнаха да зарастват.

— Ема се е втурнала в зарамена лаборатория, за да спаси човешки учен и проклетите си изследвания, без да вземе дори минимални мерки за безопасност. Ранила се е. — И вероятно се бе заразила с проклетия вирус. Страх сви стомаха на Дейдж.

Конн хвана носата си и го завъртя, намествайки го в правилната му форма с шумно хрущане.

— Това е гадно. Макар че се опитва да спаси сестра си. — Още едно пукване дойде от орбитата на окото му.

— Дватама можем да спасим сестра й.

— Да. Предполагам, че е свикнала на подобно поведение.

— Кое ще рече?

— От това, което Кара е казвала за детството си, мисля, че първия инстинкт на Ема не е да хукне да търси помощ. Да се доверява на някой друг да помогне. — Конн протегна крака напред и ги кръстоса в глезените. Кръв покриваше части от дънките му. — Тя трябва да се научи да го прави... да се научи да разчита на друг.

— Хмм. Не бях се замислял върху ситуацията от тази гледна точка. — Рамото на Дейдж се намести на мястото си с хрущане, което го накара да стисне челюст.

— Естествено е. — Адамовата ябълка на Конн застана там, където й бе мястото. — Ние имахме майка, баща и един друг. Някой винаги пазеше гърбовете ни. Ема е имала малка сестра, която да защитава, и нищо повече. Тя е правила това, което е трябвало, за да преживеят детството си.

Конн разбираше Ема много по-добре, отколкото Дейдж.

— Такъв съм задник.

— Наистина. Но ти обичаш тази жена. Нормално е да не мислиш рационално.

Дейдж намести другото си рамо.

— Твой ред. Защо не си замъкнеш задника в Ирландия и не довлечеш тук вещицата си?

Конн се ухили.

— Воюваме на два фронта... опитвам се да избегна трети.

Ах, проклетие. Трябваше да се досети, че Конн ще постави Реалм пред собственото си щастие.

— Когато си готов да тръгнеш, отиваме. — Той щеше да пази гърба на брат си.

— Знам. Тя завърши последното си обучение миналата година. Мислех си, че досега ще дойде сама при мен. — Лека изненада се бе изписала на разраненото лице на Конн.

Дейдж се засмя.

— Сигурен съм, че това няма как да стане. Ще трябва да се постарая, за да си я върнеш... поне това знам. — Жените бяха непонятни, а половинките... сто пъти по-сложни. Би трябвало да им дадат някакъв наръчник.

Конн кимна.

— Да. Мислех да я подготвя бавно, но сега, когато е в опасност, ами...

Дейдж се изправи и помогна на брат си да стане. Двамата залитнаха за миг.

— Тръгваме щом си готов.

Талън влезе през вратата и се закова на място, следван плътно от Кейн.

— Исусе! Кой победи?

— Равни сме — казаха едновременно двамата и се засмяха.

Кейн поклати глава.

— И двамата имате сътресение.

Джейс влезе през вратата, а обувките му изскърцаха по пода.

— Проклятие. Изпуснах боя. — Той подаде на Дейдж гроздова енергийна напитка.

— Благодаря. — Дейдж тупна Джейс по рамото. — Не се тревожи. Ще го направим отново. Впрочем, вече си официален посланик на Реалм.

Джейс отстъпи назад.

— Какво?

Дейдж изтри кръвта от бузата си.

— От доста време Кейн ми опява, че не се възползвам напълно от талантите ти. Един от тях е чист чар. — Дейдж се засмя, когато Джейс се намръщи. — Във война сме с Кърджаните, вероятно и с демоните, скоро ще се окажем във война и с Ирландското сборище, а щом Бейн консулите научат за Маги, ще бъдат разярени. — Той се насочи към вратата, поглеждайки през рамо към най-младия си брат. — Съюзниците и враговете ни имат нужда от лице, чрез което да се свързват с Реалм. Поздравления, братко. Ти си.

— По дяволите! — Джейс издиша, докато братята му, първо Конн, а после Талън се изредиха да го потупат по рамото и да му честитят, смеейки се.

Кейн остана настрана.

— Ах, ами, имах предвид нещо съвсем друго, когато направих коментара. Не мислех... — Останалата част от думите му бе прекъсната, когато Джейс се хвърли към него, събаряйки го на пода.

— Хей. Би трябвало аз да сригам задника на Кейн — възрази Талън.

— Аз съм пръв — каза Джейс, удряйки Кейн по челюстта.

Дейдж с радост би останал да погледа, но имаше работа за вършене.

А след това трябваше да се справи и с половинката си.

ГЛАВА 20

Малко след полунощ Дейдж леко побутна вратата на апартамента си, напълно очаквайки нещо да полети към главата му. Нищо. Той влезе в притихналата стая, а погледът му падна върху двете чаши от чай, стоящи върху масичката пред дивана. Добре. Кара беше идвала.

Той се насочи към вратата на спалнята и натисна дръжката, без да се изненада особено, че я намира заключена. Щракането на пистолет от другата страна на вратата повика изтощена усмивка на лицето му.

— Отвори вратата и ще стрелям. — Макарът гласът на Ема да беше смъртоносно спокоен, лек трепет показва несигурността ѝ. Половинката му знаеше, че това е лоша идея.

Нямаше съмнение, че по-рано днес се бе държал като задник. Но не можеше да позволи на една жена да го заплашва с пистолет, без да понесе никакви последици. Дали наистина щеше да стреля?

— Откъде взе оръжие, любов? — Той сложи длан на вратата.

— От оръжейната по-рано днес. — Чу се шумолене... жена му заемаше стойка, подготвяйки се. — Пистолетът е старомоден и едва ли ще убие вампир, но съм сигурна, че куршумът ще боли.

— Пистолетът най-добре да не е в ръката ти, когато вляза в стаята, Ема. — Достатъчно с това. Трябваше да поговорят.

— Не само, че ще е в ръцете ми, но ти предстои и да се нагълташ с олово — заяви му тя.

Той отстъпи назад и заби крак във вратата. Тя се отвори и той се изправи пред дулото на пистолет и гневните сини очи на половинката си.

Тя стоеше на колене в средата на огромното легло, облечена с анцуг и широка блуза с изображението на ябълка, която пада към главата на Исак Нютон.

— Винаги съм искала да видя някой да прави това.

Облягайки се на касата на вратата, той скръсти ръце на гърдите си.

— Хватката е да ритнеш с крака си точно до дръжката на вратата.

— Можеше да смъкне тези дрехи от нея само за секунди.

— Добре е да го знам.

Изглеждаше здрава. Зачервена кожа и чист поглед.

— Зареден ли е? — Оловният куршум щеше да боли колкото плясване с ластик и дори нямаше да пробие кожата му.

— Да. — Тя повдигна вежди. — Макар че ми се искаше да имам един от онези пистолети, изстрелващи зелен лазерен лъч.

— Утре може да си избереш някой. — Той се зачуди дали тя знае как да стреля. Ако не, трябваше да започне да я обучава.

— Доколкото си спомням, казах ти да не влизаш в стаята.

Той се усмихна. Беше издърпала гъстата си черна коса на конска опашка и изглеждаше опасна колкото новородено котенце.

— Не те послушах. — Погледът му се насочи към пистолета и той загрея метала толкова, колкото да...

— По дяволите! — Тя пусна пистолета на леглото и поклати глава. — Това боли.

— Едва го затоплих. — Той насочи поглед към пистолета отново и оръжието полетя през стаята, падайки близо до краката му. — Наистина ли щеше да ме застреляш?

Тя скръсти ръце.

— Никога няма да разбереш.

Две големи крачки го отведоха до леглото.

— Урок номер едно при оръжията, любов. Ако решиш да го насочиш, стреляй. — Той посегна и махна ластика от косата ѝ, наслаждавайки се на аромата на праскови, който се носеше от къдриците, падащи на крехките ѝ рамене.

Тя се намръщи.

— Върни ми пистолета и ще стрелям.

Той се ухили.

— Ти си такъв трън в задника. — Но, проклет да беше, обичаше я.

— Виж кой го казва. Реагирахте пресилено по-рано днес, кралю.

— Тя се дръпна назад по леглото, облягайки се на таблата. Между

веждите ѝ се появи намръщена бръчица, но тя бе по-скоро от раздразнение, отколкото от гняв.

Той си пое дълбоко дъх. Ароматът на праскови изпълни главата му, карайки члена му да затупти по-силно и от все още лекуващите му се ребра.

— Да, така е. Извинявам се.

Тъмните ѝ мигли трепнаха и тя насочи поглед към покривката върху леглото.

— Вероятно трябваше да се обадя за помощ, преди да хукна в лабораторията. — Тя дръпна едно конче. На езика ѝ бе да каже, че научните открития крият своите рискове, но точно в момента нямаше сили да се кара с него.

Матракът хлътна, когато Дейдж подпря коляното си в центъра на леглото, протягайки ръце, за да я сложи да легне, преди да се отпусне върху нея.

— И двамата все още се учим как да бъдем заедно. — Той не се и съмняваше, че тя отново ще забрави сигурността, щом на риск е изложена науката ѝ. Бе същата като Кейн.

Тя се усмихна нагоре към него.

— Така е. — Зърната ѝ станаха твърди като камъчета, опирайки се в гърдите му.

Насилвайки се да се усмихне, той отметна къдрица от лицето ѝ.

— Трябва да научим повече един за друг.

Сапфирените очи блестяха развеселено.

— Нима? Като какво например?

— Като... — Той прокара ръце надолу по тялото ѝ, наслаждавайки се на начина, по който тя си пое дъх — ... имаш ли гъдел? — Забивайки пръсти ребрата ѝ, той я задържа с лекота, докато тя се гърчеше под него.

— Не — възрази тя, а от гърлото ѝ изригна вълна от смях. — Добре, може би малко — Сграбчи главата му с две ръце. — Спри!

Той спря, добивайки замислено изражение.

— Добре, засега. — Повдигайки я, той махна ризата ѝ, а след това свали своята, борейки се със стона, когато усети меката ѝ кожа срещу своята. Това беше толкова много по-добре, отколкото да спори с нея. Само ако му позволеше да я пази, животът му щеше да бъде толкова много по-спокоен.

— Какво друго искаш да знаеш? — Тя се изпъна под него като доволна котка.

Беше ли влажна?

— Любим сладолед? — Когато тя се движеше така под него, не му дремеше за мира.

Погледът ѝ се насочи към устата му.

— Ментов с шоколадови пръчици. — Тя се повдигна и ухапа леко долната му устна. — А твоя?

Той свали с лекота панталона ѝ, използвайки само едната си ръка.

— „Чънки мънки“^[1].

Ароматът ѝ замая главата му и той едва се въздържа да не ѝ се нахвърли, защото бе решен да действа бавно и да се наслаждава на това невероятно същество.

Тя застина, ухапвайки леко долната си устна с блестящи очи.

— Сериозно? „Чънки мънки“?

Трябваше вкуси кожата на шията ѝ.

— Какво му има на избора ми? — Резците му се удължиха и устните му обгърнаха кожата ѝ, изпълвайки усещанията си с вкуса на праскови.

Ема.

Негова.

— Не знам. — Тя въздъхна, потърквайки покритата си само с парче коприна женственост в грубите му дънки. — Изглеждаш ми по-скоро от любителите на френска ванилия.

Бикините ѝ се скъсаха на две и той ги хвърли през стаята.

— Ванилия, а? — Хмм. Не беше сигурен, че това му допада.

— Да. Нещо кралско.

О, определено това не му харесваше. Той се вдигна на колене, оглеждайки голото ѝ тяло, насочвайки и двете си ръце към кожения колан на панталона му. Погледът ѝ пламна, очите ѝ помилваха гърдите му с почти физическа ласка. Той дишаше дълбоко.

— Отвори ума си.

Тя отвори широко очи и свали мощните си щитове.

Ах. Той им позволи да се влеят в него, невероятния ѝ ум, пренебрежливите ѝ емоции. Тя не знаеше как да се доверява. Затова той

не я притисна. Той постави истинско мъжко предизвикателство в погледа си, изпращайки шепота си в ума ѝ.

Очите ѝ се разшириха още повече, трепвайки към колана, който той все още стискаше в ръце, преди да се върне на погледа му. Той чакаше, оставяйки неизговореното предизвикателство да виси помежду им.

Тя изправи рамене срещу матрака и вдигна напред едната си китка, а тъмните ѝ очи блеснаха, напомняйки му на ясно небе над най-чистата част от океана.

Коланът с лекота се обви около меката ѝ кожа, изправяйки я в седнала позиция, преди да грабне и другата ѝ ръка, привързвайки я зад първата.

Силата му превъзходеше толкова много нейната, че рестрикцията на колана бе ненужна, и все пак мощта, която го изпълни, в мига щом тя подаде китките си към него, беше невероятна. Синеокото дяволче му се доверяваше, без значение дали го признаваше, или не.

Устните ѝ се разтвориха и интерес блесна в невероятните ѝ очи, макар в същото време проклетите ѝ щитове да започнаха да се вдигат.

— Не. — Той дръпна ръцете ѝ и седна на петите си, за да се наслади на красивите ѝ гърди. — Никакви щитове.

Тя ги свали и завъртя китките си, повдигайки вежди, когато той затегна по-силно колана.

— Някак порочен си за крал. — Дрезгавият ѝ глас се плъзна по кожата му като коприна.

— Нямах никаква идея.

— Покажи ми.

Той се усмихна леко, наслаждавайки се на твърдите ѝ зърна, които буквално се молеха за докосването на устата му.

— С удоволствие. — Мека възглавница обгърна гърба ѝ, когато той я настани към таблата на леглото със завързани зад гърба ръце и извит напред гръбнак. — Удобно ли ти е?

— Добре съм. — Тя се понамести срещу сложната дърворезба, а в очите ѝ примесено блестяха предпазливост и желание. — Какво сега?

— Сега ще говорим за това, че насочи пистолет срещу мен. — Той вдиша завладяващия аромат на възбудата ѝ. Неговата половинка.

Осъзнаване блесна в погледа ѝ.

— Заслужи си го.

— Не — изръмжа той тихо, захапвайки леко долната част на едната ѝ гърда. — Преди да приключим тази вечер, ще се закълнеш, че никога повече няма да го правиш.

Тя опита да окаже слаба съпротива.

— Няма.

Смехът му се плъзна по кожата ѝ и той се вдигна леко нагоре, обхващайки с устни едното ѝ зърно. Тя се задъха, отмятайки глава назад с лек стон. Той я погъделичка с език, а емоциите ѝ се сляха с неговите така, че вече не знаеше кои на кого са.

Чувствата на краля се изливаха в нея със сила, която отне дъха ѝ. Мъжът наистина я обичаше, макар да долавяше сянката на нещо тъмно дълбоко в нея. За пръв път тя наистина разбираше колко опасно същество е мъжът, на когото се бе отдала.

— Не бих те наранил. — Той насочи вниманието си към другото ѝ зърно и тя едва успяваше да накара мозъка си да продължи да функционира.

— Знам. — Тя се остави да потъне в него, сърцето му бе разголено за нея, душата му широко отворена. Без съмнение тя стоеше в средата на всичко, което бе той, всичко, което някога щеше да бъде. Дъхът заседна в гърлото ѝ и сълзи изпълниха очите ѝ. Той правеше всичко, за да я защити... защото тя значеше много за него.

Той се засмя, отпусчайки се надолу, за да ухапе вътрешната част на бедрото ѝ.

— Харесвам те така беззащитна.

Тя застина, искри заблестяха зад клепачите ѝ, когато горещия му дъх помилва женствеността ѝ.

— Дейдж — въздъхна тя. Ръцете, завързани зад гърба ѝ, се стегнаха, докато се бореше с колана. Кожата ги държеше неподвижно.

— Ето това е прелестен звук. — Той я целуна нежно, невероятно нежно точно там, където имаше нужда от устата му. Дейдж се притисна към нея с тихо ръмжене, а широките му рамене държаха краката ѝ отворени за него. — Кажи го пак!

Резците му одраскаха вътрешната част на бедрото ѝ и тя едва сдържа вика си. О, господи! Тези опасни резци бяха толкова близо до

копнеещия ѝ център. През нея премина вълна от горещина, а желанието се блъсна в нея с режеща сила, граничеща с болка.

— Дейдж.

Удоволствието, което го изпълни, чувайки името си, прошепнато така дрезгаво, проехтя през сърцето ѝ, карайки кожата ѝ да настръхне.

— Какво, любов?

— Ухапи ме.

Не се налагаше да го моли повторно. Той нападна бързо и силно, впивайки зъби в артерията ѝ и всмуквайки дълбоко. Топлина и енергия потекоха по вените ѝ, превръщайки се в чиста, сурова мощ. Ема се задъха, осъзнавайки, че това, което изпитва, се случва под кожата на Дейдж.

— Уау!

Резците му се прибраха и той запечата раничката с лениво близване на езика си.

— На мен ли го казваш.

— Кръвта ми ти даде енергия. — Умът на учения се бореше срещу женската нужда. — Винаги ли се чувстваш така, когато пиеш кръв?

— Господи, не! — Езикът му се плъзна нагоре, намирайки ново местенце за игра. Ема едва не стисна рязко бедрата си, но силните му ръце я задържаха и отвориха по-широко. — Само половинката ми може да ми даде подобен заряд. — Той говореше срещу клитора ѝ, а дъхът му бе по-горещ от човешкия.

Ученият в Ема млъкна, когато бедрата ѝ започнаха да треперят. Дейдж плъзна и двете си ръце под нея, обгръщайки дупето ѝ, докато я вдигаше към устните си. Той простена доволно, а Ема изкрещя. Мъжът се гмурна в нея, наслаждавайки ѝ се с устни и с горещия си език, докато тя не се задъха, почти плачейки под усещанията, изпълващи тялото ѝ. Ако само той се задвижеше малко по-бързо...

Кралят се засмя отново, а вибрациите едва не я отнесоха до върха. Едва.

— Дейдж — простена тя.

— Ах, любов. Сега ще говорим за пистолета.

Раздразнението прогони за миг нуждата.

— Ръцете ме болят. Развържи ги.

Той се надигна. Едната му вежда се повдигна, а в сивите дълбини блеснаха сини искри.

— Силно ти препоръчвам никога да не ме лъжеш, любов. — Ръцете на дупето ѝ се стегнаха.

Тя отвори уста да възрази, но замълча.

— О, да. Мога да усетя всичко, което усещаш и ти. Ръцете ти са добре. — Пусна погледа ѝ и наведе глава, за да я ухапе леко, карайки я да се извие към него. Той изръмжа срещу женствеността ѝ. — Сега ми обещавай никога повече да не насочваш пистолет срещу мен.

Тя размърда бедра, търсейки облекчението, което беше само на ръка разстояние. Мускулите на шията ѝ се разтегнаха.

— Обещавам, че няма да насочвам пистолет към теб, освен ако не възнамерявам да стрелям — простена тя.

Той спря и се засмя леко.

— Да, става. — Устните му се сведоха отново към нея и тялото ѝ експлодира.

Той я успокои с нежни целувки и леки близвания. Тя навлажни устните си, копнееше за нещо. Повече. Него.

— Дейдж!

С бързи движения той свали дрехите си, хвърляйки ги на пода. Силни ръце я завъртяха, тя се оказа на колене и той я наведе напред, стабилизирайки я с една ръка, обвита около раменете ѝ, докато ръцете ѝ все още бяха завързани за гърба ѝ.

— Ех. Ето това е гледка. — Дейдж се наведе напред, плъзвайки език по маркера на рамото ѝ.

Цялото ѝ тяло потръпна в отговор.

— Развържи ми ръцете.

— Мне. — Коленете му разтвориха широко краката ѝ и той спря за миг, преди бавно да проникне в нея с една ръка, обвита около раменете ѝ, докато другата държеше бедрото ѝ. — Все още не сме свършили. — Той проникна в нея докрай, стенойки тихо, като в същото време я дръпна към себе си, за да посрещне мощния му тласък.

— Знам това, по дяволите. — Той я изпълни и ѝ се наложи да се бори със страстта, която искаше да се отприщи в нея. О, господи, нека започне да се движи.

Но той не го направи. Той чакаше, ръката, с която бе стиснал бедрото ѝ, се плъзна нагоре през корема към шията ѝ, а другата се

подпря на леглото. Задържайки я неподвижно, той целуна нежно маркера. Лекото докосване бе изгарящо и прокара горяща пътечка до мястото, където се бяха съединили.

Ема се напрегна с поглед, насочен напред към таблата на леглото, докато мислите ѝ бяха изцяло посветени на мъжа зад нея. Умът ѝ виеше от нужда и завързаните ѝ ръце се вкопчиха в твърдите му коремни мускули, докато той се извисяваше зад нея. Тя копнееше. Или бе той? Чувствата, изливащи се от него, бяха така непознати. Тъмни. Мощни. Опасни. Нуждата да вземе, да притежава го изпълваше, сурово и инстинктивно искане, което нямаше никакви намерения да заглуши.

Тя проплака и се притисна назад към него.

— Ема?

Гърленото ръмжене на гласа му едва не я докара до оргазъм.

— Какво? — Тя затвори очи срещу болезнената нужда, разкъсваща тялото ѝ.

— От сега нататък ще спазваш всеки протокол за сигурност. — Дъхът му помилва ухото ѝ. Единият му зъб я одраска и сладката нотка опасност едва не я доведе до оргазъм. Едва.

Тя потръпна.

— По-късно ще говорим за безопасност. — Всяка дума излизаше от нея с болезнено усилие. Умът ѝ се замая. Сърцето ѝ трепна. До една клетките в тялото ѝ се бяха фокусирали извън нормалните си функции директно към вампира, който я държеше в плен.

Той се засмя тихо.

— Сега. Направих компромис за пистолета, любов. Но това ще ми обещаеш още сега. — Пот от кожата му покапа по раменете ѝ.

Тя се стегна срещу него, а цялото ѝ тяло вибрираше от нуждата. Въпреки че бе безпомощна и завързана, тя можеше да усети как собствената ѝ сила преминава през мощното му тяло.

— По-късно.

Той се отдръпна назад и се тласна отново в нея, дърпайки я назад, за да го посрещне.

— Сега!

Нервите ѝ крещяха от нужда и тя изръмжа ниско. О, господи! Той я убиваше. Умът ѝ се бореше да намери разумни доводи.

— Добре. Но няма да направиш нищо, с което да нараниш генетика, който влезе с взлом в лабораторията.

Въздишката му бе наполовина раздразнена, наполовина развеселена.

— Няма да го нараня. Но всеки замесен ще бъде уволнен.

Те вероятно вече бяха адски изплашени.

— Така е честно. Сега, мамка му, раздвижи се.

Голямата му длан се разтвори между раменете ѝ и той я наведе напред към матрака. Тя извъртя глава настрани, отпускаяки я върху меката възглавница, докато тялото ѝ бе напълно открито пред него. И двете му ръце сграбчиха бедрата ѝ и той започна да се движи, тласкаяки по-бързо и по-силно, отколкото нормален човек би могъл.

Спирали се заизвиваха под кожата ѝ, възпламенявайки всичките ѝ нервни окончания, карайки я да извика силно името му в мига, в който експлодира. За момент пред очите ѝ притъмня, докато той продължаваше да се тласка в нея, впивайки зъби във врата ѝ. Дейдж свърши с нисък вик и името ѝ на уста. Потръпвайки в нея за няколко мига, ароматът му на сандалово дърво и мощ изпълниха стаята много по-силно отпреди.

Той бързо освободи китките ѝ и, завъртайки я, я притисна към тялото си, докато забързаното дишане караше гърдите му да се надигат в див ритъм. Тя се бореше да поеме дъх, а цялото ѝ тяло бе обхванато от пламъци.

— Добре. Предполагам, че да харесваш „Чънки мънки“ има смисъл — промърмори замаяна.

Той се засмя срещу косата ѝ и я последва в съня.

[1] Chunky Monkey (англ.ез.) — бананов сладолед с шоколадови бисквити и орехи. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 21

— Това е просто нелепо — промърмори Ема, търсейки под огромното дъбово бюро точната папка. Намери я в импровизираната картонена система за хартия и се изправи, а студът в малката лаборатория я накара да потръпне. — Искам да проуча върколака, Кейн. — Понякога рискът бе наложителен компонент при научните изследвания. Всякакви обещания, дадени по време на секс, нямаше да се броят. А и колко опасен можеше да бъде върколакът, така или иначе?

Кейн изгруктя в отговор, докато гледаше нещо под микроскопа си.

— Това грухтене знак на съгласие ли беше? — Ема отвори папката, скърцайки със зъби от раздразнение и чудейки се дали трябва да купят климатик. Ароматът на белина и хартия я накара да съдържа кихавица.

— Не. — Кейн вдигна глава. — Кралят изрично даде заповеди за това, Ем. Предлагам ти поне този път да го послушаш.

— Адски ми писна да получавам заповеди от братята Кеърс. — Беше минала почти седмица, откакто Дейдж я изнуди да обещае, че ще бъде внимателна. Трябваше да проучи върколака. Всичко, което знаеше за него досега, беше, че се храни със сурово месо и иска да убие всеки, който се доближи до него. — Би трябвало да има начин да проследим горкото съществуване до господаря му. Все някак.

Кейн надраска нещо в тефтера си и се обърна към Ема.

— Съединението Б-72 се закача много добре към втората доза от вируса. Но нещо липсва.

Беше забелязала това в Кейн. Той успяваше с лекота да избегне теми, за които не искаше да говори. Като тази за върколака. И дизайнерските обувки. Ема въздъхна, сядайки на въртящия се стол.

— Да, съединението атакува протеина, но като добавим лечението, нищо не се случва. Има нещо, което обвързва вируса с ДНК-то. — За миг я изпълни съжаление за уволнените докторанти. Имаше нужда от всеки изследовател, без значение човек или не.

Остро писукане обяви входящо повикване на един от мониторите на стената. Екранът трепна и на него се пови жена. Ема погледна Кейн с ъгъла на окото си, искайки ѝ се да си бе сложила червило. Бързо бутване на стола я отведе достатъчно близо до него, че да го ритне по пиццала. Хубаво, че днес носеше сладурските си обувки с високи токчета.

Той ѝ хвърли раздражен поглед и отстъпи настрани далеч от обхвата ѝ, но все още в обсега на камерата.

— Я виж ти. Здравей, Кейн. — Очите на Симон блеснаха и тя присви рубиненочервените си устни.

— Здравсти, Симон. — Кейн прочисти гърлото си. — Може да имаме нужда от магическа помощ, затова реших да ти се обадя.

На Ема ѝ се прииска да хвърли нещо по тъпата му глава.

— Вече намерихме помощ — промърмори тя тихо. Бързо завъртане и тя го изрита отново.

Кейн скочи и кимна.

— Свързахме се с братовчедка ти Мойра, но исках да имаме няколко варианта. — Движейки се предпазливо, той застана зад стола на Ема, хвана облегалката и я задържа на място с камерата пред тях. Задник.

Симон отметна глава и се засмя с дрезгав секси глас, чието място бе в някой задимен бар.

— Малката Мойра, а? Е, слуховете разказват, че се е справила добре при последните си тренировки... за новоизпечена вещица, имам предвид.

Ема стисна зъби.

— Тя е позната като една от най-добрите. Седмата дъщеря на седмата дъщеря, и така нататък. — Искаше ѝ се да знае някоя магия, която да даде на Симон огромна брадавица на носа. Ако вярваше в магиите, разбира се.

Очите на Симон потъмняха.

— И все пак няма място в Сбора на Деветимата, нали?

— Какво е Сборът на Деветимата? — Ема погледна през рамо към Кейн.

Той прочисти гърлото си.

— Деветимата са управляващото тяло на всички сборища. Само най-могъщите вещици биват номинирани. Симон е негов член от сто

години. — Повдигнатите му вежди обещаваха отмъщение за ритника.

Дали щеше да бъде прекалено детинско Ема да извърти очи? Вероятно.

— Сигурна съм, че Мойра ще заеме полагаемото ѝ се място. — По някаква причина Ема се чувстваше длъжна да защити сестра си по брак. Или сестра по половинка. Или каквато е там терминологията. — По-добре ми дай някой учен — прошепна тя на Кейн.

Симон въздъхна.

— Какво ти трябва, Кейн?

— Чу ли за Вирус-27? — Той бутна стола на Ема напред, местейки и двама им по-близо до екрана.

— Разбира се. Макар че вероятно трябва да организирате нещата така, че информацията да идва директно от Реалм. — Симон се наведе, започвайки да въвежда нещо на клавиатурата, разкривайки огромните си гърди. — Слухове и догадки са приемливи по време на мирните времена, но сега сме във война.

— Права си — Кейн кимна. — Мислим, че има магически компонент във вируса.

Симон се намръщи.

— Как така?

— Вирусът е прекалено силен, за да няма добавено нещо повече — каза той. Той държеше твърдо облегалката на стола, за да не може Ема да се обърне... и да го ритне отново.

Твърди черни очи се фокусираха върху Ема.

— Може би ви трябва по-добри учени.

Кейн въздъхна.

— Ако ти изпратим информацията, ще ѝ хвърлиш ли един поглед?

— Разбира се. — Белите ѝ зъби блеснаха в пародия на усмивка. — Бих направила всичко за член на семейство Кеърс. Всъщност, вярвам, че вече съм го направила. — Гласът ѝ бе тихо мъркане към края на изречението.

Кейн простена тихо.

— Благодаря, Симон.

Вещицата прочисти гърлото си.

— Ъм, не знам как точно да го кажа, но има предприети стъпки за премахване на семейство Кеърс от управлението на Реалм.

Кейн застина.

— Нима? — Гласът му стана толкова нисък и мек, че Ема се усмихна. Тези мъже Кеърс. Гадни копелета от край до край.

Симон вдигна ръце пред себе си.

— Да. Просто докладвам, Кейн. Аз подкрепям семейството ви. — Тя отпусна ръце. — Но се носят слухове, че работите с хора... хора, които имат достъп до ДНК-профилите на вампирите.

— Кой повдига обвиненията, Симон?

Погледът ѝ потъмня.

— Не знам. Чух само слухове.

Кейн въздъхна.

— Слуховете са неоснователни. Никой от хората няма достъп до нещо, свързано с Реалм. Имаш думата ми за това.

Симон кимна.

— Разбирам.

— Добре. Скоро ще се чуем пак. Довиждане. — Той прекъсна връзката и в стаята настана тишина. — Съжалявам. Реших, че всяка помощ може да е от полза. — Той бутна стола на Ема напред и го завъртя, за да застане лице в лице с нея. — Ритни ме още веднъж и ще съжаляваш.

Обувката ѝ го ритна шумно по пищяла. Тя повдигна вежди.

— И?

Усмивката му бе широка и достигна до очите му.

— Не казах кога, малка сестричке.

Ема преглътна и кимна.

— Добре. Могат ли да свалят Дейдж от трона?

Кейн въздъхна.

— Да. Но процесът е почти невъзможен и няма абсолютно никакъв начин това да стане по време на война.

Страх се плъзна надолу по гръбнака ѝ.

— Какъв е процесът.

— Няма значение. За сега най-голямата ни тревога е вируса.

Тя си отбеляза да попита Дейдж за това по-късно.

— Добре. Сега нека се обадим на Мойра.

* * *

В другия край на света Мойра крачеше пред камерата, чудейки се защо, по дяволите, се бавят толкова много. Имаше лошо предчувствие за вируса и трябваше да говори с Кейн и Ема.

Тя погледна към комуникационната стая, намираща се в мазето на огромния замък. Оборудването бе много по-модерно от това в колежа и баща ѝ изглеждаше много доволен, когато изяви желание да го използва. Ботушите ѝ тропаха по циментовия под и звукът отекваше в стените. Беше изгонила всички навън. На кого би могла да се довери?

Екранът примигна и тя се намръщи, виждайки идентификатора на повикването. С тежка въздишка натисна няколко бутона, чакайки жената на другия край на линията да приеме форма.

— Братовчедке Симон. Колко е хубаво да те видя. — Лъжата едва не заседна в гърлото ѝ.

Симон се усмихна. Винаги опасна гледка.

— Хубав ден, братовчедке Мойра.

— Благодаря. Как ме откри?

Симон се засмя.

— Попитах майка ти.

Майка ѝ служеше на Сбора също като Симон. Мойра едва прикри гримасата си.

— Какво мога да направя за теб? — Освен да се върне назад във времето, за да не бъде родена седмата дъщеря на седмата дъщеря. Симон може и да бе една от Сбора на Деветимата, но силите ѝ никога нямаше дори да се доближат до тези, които щеше да има Мойра, след като развие напълно потенциала си. Факт, който по-възрастната вещица знаеше много добре.

Черните ѝ очи блеснаха.

— Колко мило, че попита. Семейство Кеърс се свърза с мен по въпрос, касаещ магия и някакъв глупав вирус, а Кейн спомена, че е говорил с теб.

— Да. — Раздразнението измести логиката. Разбира се, второ мнение винаги се изискваше, когато си имаха работа с наука. Същото бе и при магията.

Симон изви едната си вежда.

— Какво откри? Мислиш ли, че е възможно да има замесена магия?

Мойра кимна.

— Всичко е възможно. Но не знам. — Не беше истина. Знаеше. Но нещо извратено вътре в нея я караше да иска тя да е тази, която ще помогне на Реалм. Ако ѝ дадеше възможност, Симон щеше да си присвои всички заслуги. Нека двуличната вещица сама стигне до заключенията си. — Сигурна съм, че Кейн ти е изпратил същата информация. Ще оценя, ако се свържеш с мен, след като получиш документацията. — Сега на Симон щеше да ѝ се наложи да се откъсне от пазаруването, партитата и преструвките, че управлява Сбора. — Разбира се, ако има замесена магия, Сборът на Деветимата ще се нуждае от пълната информация. — За да могат да тръгнат след виновника. И „Не наранявай“ бе фраза с огромно значение за Сбора.

Очите на Симон потъмняха отново.

— Е, ако имаш нужда от помощ, аз, разбира се, с радост ще ти услужа. Значи спря да се криеш от семейство Кеърс, а? — Гласът ѝ се снижи до леко мъркане. — Как е половинката ти?

Усмивката, която Мойра принуди лицето си да изобрази, буквално болеше.

— Конн е добре и напълно разбира, че работех върху уменията си... а не съм бягала. — Тя се премести по-близо до камерата. — Разбирам, ако предпочетеш да не комуникираш със семейство Кеърс. След като ти и кралят не се разбирате много добре. — Достойно за съжаление, и все пак ударът ѝ донесе голямо задоволство.

Усмивката на Симон бе като на ягуар, готвещ се за атака.

— Ами, да. Срегнах сегашният интерес на краля. Няма да издържат дълго.

Неканена симпатия се надигна в Мойра. Тя въздъхна.

— Дейдж се е обвързал, Симон. Съжалявам.

И за момента наистина бе така.

Симон пребледня и истински пламък блесна в странните ѝ очи, преди да прикрие реакцията си.

— Разбирам. Боя се, че това е решение, за което със сигурност ще съжалява. — Тя се наведе, натискайки по клавиатурата си. — Както винаги беше удоволствие, братовчедке. — Екранът почерня.

Горката Симон. Жената беше истинска кучка, но чувствата ѝ към краля бяха истински.

Шумно пиукане обяви нов разговор и Мойра въведе кодовете.

Пред нея се появи Ема.

— Здравсти, Мойра.

— Ема. — Мойра се приближи до камерата. — Говорих със Симон, тя също разглежда материалите, които си й пратила.

Ема извъртя очи.

— Не съм се свързвала с нея. А Кейн. Бих предпочела да ми извадят бъбрека с нож за масло, преди да работя с тази жена. — Силна руменина обагри скулите на кралицата — Тъх. Ами... Извинявай. Разбрах, че ти е братовчедка.

— Не сме близки. — Мойра направи гримаса, която само другата жена би разбрала. — Повярвай ми.

Ема кимна.

— Вярвам ти. Е, какво мислиш за вируса?

Мойра си пое дълбоко дъх.

— Разгледах материалите и вярвам, че някой е направил енергийно променяща магия, която позволява на катализатора да забърза прогресията на вируса. — Макар че защо някоя вещица би направила нещо подобно, бе извън разбиранията й.

Ема се облегна назад в стола си.

— Работила си над катализатора?

— Да. Идентифицирах обвързваща магия в катализатора, но не мога все още да разгадая реалната магия, която е използвана във вируса. — Мойра зарови в куп документи. — Мога да създам магия, която да противостои на енергията от катализатора, но все още ще ти трябва научно синтезирано лекарство, което да пребори останалите компоненти.

— Мислим, че сме близо до пробив — каза Кейн. — Или поне се надяваме. Все още не сме напълно сигурни. — Той стрелна Ема с поглед. — И дори не си помисляй да ме риташ отново.

Мойра се усмихна.

— Не бих могла да чакам, ако Кеърс има нужда от ритник. — Ако питаха нея, всички те имаха нужда от един. Тя погледна любопитно към кралицата.

Ема поклати глава.

— Направих най-доброто, което можах. Е, сега какво да правим с вируса?

Мойра се фокусира върху новата си приятелка, която бе в другия край на света.

— Дай ми малко време, докато измисля магия, която няма да рикошира обратно към нас. — Проклятие. Колко ли от законите на Сбора щеше да наруши, създавайки магия с подобни пропорции? Би трябвало да поиска позволение, но точно сега си имаше достатъчно проблеми. — Заразените добре ли са?

Ема поклати глава.

— С прогресирането на вируса стават все по-зле.

Страх изпълни Мойра. Имаше нужда от време, за да направи всичко по правилния начин. Леко парене се появи на мястото на маркера ѝ и тя изпъна рамене, когато още двама от братята Кеърс се появиха на екрана.

— Далтийн — каза Конн, поглеждайки към нея.

— Коннлин. — Гласът ѝ стана леко задъхан. Той изглеждаше добре. Висок, едър, със здрава челюст и дълга кестенява коса. Беше станал по-грамаден, откакто го бе видяла за последно. Никой мъж не бива да има толкова бистри очи. — Продължаваме да използваме този прякор, а?

Той сви рамене.

— Спри да се държиш като нахално хлапе и ще намеря друго име, с което да те наричам. — Погледът му стана толкова горещ, че кожата ѝ пламна. — Доколкото си спомням, харесваше сладък безсмислен шепот.

Сладкият безсмислен шепот на дълбокия му глас я беше накарал да вдигне прекалено бързо полите си за този вампир. Първият и единственият път, в който бе била с мъж. Горещина лумна в стомаха ѝ и само чистата ирландска упоритост ѝ попречи да не се привие на две. Погледът ѝ се насочи към воина, стоящ рамо до рамо с половинката ѝ.

— Кралю.

— Здравей, Мойра. — Дейдж ѝ се усмихна, а в сериозните му очи блестеше веселие.

Конн се раздвижи.

— Имам нужда от стаята. — Той държеше погледа си прикован към нея. Стаята се изпразни бързо, а Дейдж затвори вратата на излизане.

— Чувстваме се малко драматични, а? — Мойра вирна брадичка. Проклятие, маркерът на ханша ѝ бе прекалено близо до женствеността ѝ, за да ѝ е комфортно.

— Приключих с чакането.

Тя знаеше, че този ден ще дойде. Пеперуди запърхаха в стомаха ѝ, а сърцето ѝ заби лудо.

— Само да стъпиш на моя континент, Коннлин, и това ще бъде война.

— Ще се скриеш за воините ви ли, Далтийн? Мислех, че си похрабра. — Той направи още една крачка, приближавайки се към камерата, и тя едва успя да се сдържи да не отстъпи назад.

Гневът се надигна в нея като вълните на Северния океан.

— Не. Нямам нужда от войници, Конн.

— Ах! — Обещание се четеше в опасните му вампирски очи. — Война между нас двамата тогава. — Лека усмивка се разстла по лицето му, по-страшна от всеки боен вик.

Тя се съсредоточи, извличайки мощ дълбоко от вътрешността си.

— Приближи се до Нордкасъл и ще те превърна в крастава жаба. — Добре, вероятно нямаше. Но без съмнение щеше да му нанесе наранявания.

Усмивката му дори не трепна.

— Дадох ти сто години да тренираш за това, за което си създадена да правиш. За това, което проклетият договор изискваше. — Бащата на Мойра бе поискал един век свобода за нея и бе изискал подписа на Конн и Дейдж, за да предотвратят обявяването на война. Двамата Кеърс бяха подписали едва когато Мойра им потвърди, че има нужда от това време. — Ти приключи. Както и аз. — Той се приближи още повече и за миг въздухът завибрира от мощта му.

Отмятайки глава, тя въздъхна спокойно.

— За това, за което съм създадена да правя? Не. За това, за което съм създадена да бъда. — Цял век той не бе отделил дори една мисъл за нея. Нямаше никакъв начин да прекоси света само за да топли леглото му.

Решителност се изписа на лицето му и стегна челюстта му.

— Грещиш. Вещерството е твоята работа, това, което си създадена да правиш. А за това коя си... ти си създадена да бъдеш моя. Примири се още сега със съдбата си.

— Така ли мислиш? — Силен порив на вятър се обви около шията ѝ. По дяволите. Налагаше се да контролира емоциите си. — Нямах идея какво мога да правя. Какво би могла да направи

правилната магия... — Огън блесна в очите на Конн и за момент тя забрави посоката на мислите си. Горещина изригна от екрана, карайки кръвта да заври във вените ѝ. От него.

Гласът му стана тих и заплашителен, карайки кожата ѝ да настръхне от осъзнаването.

— Мислиш да премахнеш маркера ми ли, *сеадсът*?

Любима. Беше го научила на тази дума в онази единствена нощ.

— Да. — Опитваше се да премахне маркера от няколко десетилетия без особен успех. — Една нощ преди сто години няма да диктува бъдещето ми, Кеърс. — Макар че каква нощ бе само. Тя все още сънуваше твърдото му тяло, притискащо се в нейното.

— Как пък не, по дяволите. — Сребърни искри блеснаха в смарагдовите му очи. Бяха се превърнали в течна лунна светлина в нощта, в която я бе взел. Няколко пъти. — Провидението направи своя избор, Мойра. Подготви се. Защото и аз направих своя.

Екранът почерня.

Простотии. Мойра грабна най-близката купчина документи. Първо щеше да се разправи с вируса. А след това щеше да изтрие маркера на Коннлин от плътта си. Завинаги.

ГЛАВА 22

Няколко часа след като излезе от конферентната зала, Дейдж повдигна вежди, когато Конн метна млад вампир над рамото си, който се приземи със силно тупване на пода на тренировъчното поле. Слънцето блестеше на небето толкова ослепително, че почти бе бяло, а тъмната гора обещаваще прохлада близо до бруталното тренировъчно поле няколкостотин метра встрани от резиденцията. Вампирът се изправи и се хвърли отново към Конн, само за да се озове след миг отново по задник.

— Може би трябва да си направим групова застраховка — промърмори Джейс, застанал до Дейдж. Той наклони глава назад, отпивайки от бутилката си с вода.

Дейдж се ухили.

— Да приемам ли, че тренировката е минала добре?

Джейс изтри кръв и прах от челото си.

— О, да. — Той посочи към групичка, която се биеше вдясно от тях, хвърляйки във въздуха прах и малки растения. — Мъжете на Кейлъб показват на шифтърите нови тактики срещу демоните.

Леко раздразнение се плъзна по гръбнака на Дейдж.

— Не сме във война с демоните. — Планираше да се обади на Сюри и да преговаря за компромис. Преди първия куршум или нож да пониже нечия плът, те все още бяха в мир.

Може би по-късно днес щеше да седне с Кейлъб, за да обсъдят проблема. Със сигурност мъжът вече се бе изтощил от тази война.

— Щом казваш. — Джейс кимна настрани към Талън, който стоеше в центъра на най-елитния им отряд. — Екипът иска да намери няколко върколака, с които да тренират.

— Не! — Налагаше им се да държат онзи в лабораторията непрестанно упоен, за да могат да контролират проклетото нещо. Докато животното умееше да комуникира телепатично с господаря си, звярът нямаше да има никаква идея къде се намира в момента.

— Талън беше сигурен, че ще кажеш така. Но по време на нападенията, ако намерим някой, може да обмислиш дали да не го заловим, вместо да го убиваме. — Джейс разтегна врата си и завъртя рамене. — Не сме се били с върколаци от векове. Има шанс много скоро да се изправим срещу такива, ако Кърджаните успеят с плана си да създадат армия.

Колкото и да мразеше самата идея за това, Дейдж виждаше логиката в нея.

— Трябва да кажем на Терънт да залови един следващия път, вместо да го убива. В някакъв етап Дейдж трябваше да се свържи с Бейн консулите с новата информация, свързана с вируса, като допълнение към това, че иска да заловят върколаците, а не да ги убиват. Подобна дискуссия щеше да прецака още един от дните му.

— Терънт може да се съгласи. — Джейс изпука кокалчетата си. — Ще обучиш ли половинката си да се бие?

Дейдж се ухили.

— Защо? За да скрита задника ми ли?

Брат му се засмя.

— Доста е борбена, а?

— Такава е. Иска ми се да обучим всички жени да се бият, особено Джейни. Трябва да се научат как да се защитават. — Той си отбеляза наум да разпoredи провеждането на тренировки по самозащита. Освен това щеше да поиска от братята му да преподават заедно с него ръкопашен бой, борба и боравене с оръжия.

Джейс се ухили, когато един грамаден воин събори Конн, само за да се окаже след миг в прахта с Конн притиснал, коляно в гърлото му, и вероятно повече от една синина.

— Ауч!

Дейдж кимна.

— Брат ни е по-опасен на земята, отколкото, ако стои прав. Тимъти трябва да запомни този факт. — Ароматът на кръв и бор изпълни въздуха.

— Конн като цяло е много опасен. — Лекият вятър издуха борови иглички през полето и Джейс вдигна глава, за да се наслади на бриза. — Трябва да го накараш да преподава уроците по борба.

— Скоро ще тръгне за Ирландия. — Дейдж присви очи към Конн, който бе застанал на едно коляно, за да демонстрира въртящ

ритник. Сянката, която хвърляше под изгарящото слънце, бе голяма и широка.

— Да.

Дейдж насочи вниманието си към най-малкия си брат.

— Какво, без въпроси?

Джейс сви рамене.

— Въпроси? Какви например? — Погледът му остана насочен към Конн.

— Като ще опитам ли да го спра? Като дали ще оцелеем, ако още някой ни обяви война? — Дори с дарбите на Дейдж главата на Джейс остана заключена за брат му. Може би просто беше празна. Той се ухили на себе си.

Джейс подсвирна, когато две пантери се насочиха към Конн.

— Не.

— Защо не? — Дейдж задържа погледа си към воините и бе изпълнен с гордост, когато Конн събори и двете котки на земята, а юмрукът му се заби в мощните им челюсти.

— Вече знам отговора. — Джейс се пресегна надолу и взе втората бутилка вода. — Няма да го спреш. Всъщност ще застанеш зад него, и ако се наложи, ще обявиш война на Ирландия. — Острият му поглед се присви към Дейдж — Той ти е брат.

Всичко бе истина.

— Поддържам връзка с Келлак. — Дейдж зачака реакция.

— Любимият братовчед на Мойра, а? — Широка усмивка разтегна лицето на Джейс. — Как е опасното копеле?

— Опасен, както винаги. — Дейдж присви поглед към мъжете, трениращи на полето. — Обаче той не е единственият. Изглежда вещицата на Конн през последния век е учила повече от магия.

Веселие изпълни погледа на Джейс.

— Сериозно?

— Тя тренира. Борба, оръжия, мечове... каквото се сетиш.

Джейс изсумтя.

— Тя знае, че Конн е най-великият воин, който някога се е раждал, нали? Реалм, Кърджани, Демони... никой не може дори да се доближи до него.

Дейдж се усмихна.

— Предполагам, че знае.

Джейс отрезвя.

— Конн ще разкъса Ирландия на парчета, когато е готов. Тя знае това, нали? — Гласът му бе изпълнен със съмнения.

— Ако не го знае, скоро ще го научи. — Дейдж каза бърза молитва за Ирландия. Винаги бе харесвал зеления остров. Той прочисти гърлото си. — Кейн казва, че ти си по-могъщ, отколкото някой от нас осъзнава.

Дълбокият смях на Джейс се понесе над полето и Конн го погледна намръщено.

— Аз съм точно такъв, какъвто трябва да бъда. — Погледът на Джейс се изпълни с веселие, докато оставяше бутилката на пода.

— Какво значи това, по дяволите? — Дейдж кимна към Конн. Да. Той щеше да се присъедини към тренировките. За момента му се искаше да нарита и двамата си братя.

— Дефинирай могъщ. Всички ние имаме различни дарби, кралю. Моята е да притежавам елементите.

Дейдж повдигна вежди.

— Притежаваш ги, а? — Той насочи силен полъх арктически въздух към лицето на Джейс.

Джейс се засмя и го отпрати обратно към Дейдж.

Проклятие, това болеше. Дейдж се ухили.

— Конн ли искаш, или Талън.

— Ах, ще взема Конн. — Джейс потърка ръце. — Ти вземи Талън. Бесен е, задето половинката му вече не носи маркера му.

Дейдж въздъхна.

— И двамата са бесни.

* * *

Ема бутна вратата на апартамента на Кара, отваряйки я, докато балансираше с три шишета плодов сок, бутилка вино и тирбушон. Кара излезе на пръсти от стаята на Джейни.

— Вече спи.

— Добре. — Ема влезе в кухнята, за да вземе чаши. — Преди да попиташ, не съм засякла вируса в кръвта си. — Слава на боговете, че

неглижирането на протоколите за сигурност не се бе върнало да я ухапе за задника. Поне засега. Оставаха още дванадесет часа.

Полите на пророк Сотъби прошумоляха, докато излизаше от банята, насочвайки се към масата.

— Това е добра новина. Надявам се, че нямаш нищо против да се включа в играта. — Тя се усмихна с перфектните си равни зъби, а черните ѝ очи блеснаха.

Хмм! Дали пророкът можеше да играе карти? Ема се усмихна.

— Знаеш ли как да играеш покер, пророк Сотъби?

— Лили. — Жената издърпа един стол и седна. — Запозната съм с играта. — Тя взе картите и започна да ги разбърква с лекотата и уменията на вещ дилър от Лас Вегас. — Оценявам възможността да направя нещо нормално. — Тя въздъхна. — Не можем просто да стоим в стаите си и да чакаме вируса да ни съсипе.

— Съгласна съм. — Ема отнесе чашите за сока на масата, преди да отвори виното. Може би, ако се престореха, че всичко е наред, част от напрежението, което изпитваха всички, щеше да намалее. Тя кимна на сестра си. — Ти получаващ сок.

Кара извъртя очи, посягайки към шкафа, за да извади пакетче билков чай.

— Искам чай.

Кейти надникна в стаята.

— Готови ли сте за игра? — Лъвицата влезе, следвана по петите от Маги. — Маги не е играла преди.

Маги сви рамене.

— Може и да съм играла, но не помня. Кой би могъл да знае.

— Маги няма да може да играе утре заради пълнолунието, затова нека тази вечер се позабавляваме. — Кейти седна с въздишка. — Мъжете ще планират стратегията си няколко часа, затова ще имаме малко спокойствие и тишина.

— Всички си вземете плодов сок, пълен с витамини. — Не би трябвало да играят. Ема трябваше да работи, но нямаше какво да направи, докато не излязат резултатите от последните тестове. Тя напълни четирите чаши със сок и ги раздаде, обръщайки се към Маги.

— Чувстваш ли се по-различно, когато пълнолунието приближава? — Тя седна и отпи от виното си.

Маги поклати глава.

— Не. Но ще е хубаво отново да се преобразя във вълк, ако успея. Имам предвид, ако не се превърна в шибан върколак. — Тя прехапа устни, а погледът ѝ бе разтревожен.

— Няма. — Кейти погали ръката на приятелката си, дръпвайки я да седне до нея. — Иска ми се и аз да мога да се преобразя... поне за една нощ. — Лицето ѝ се смръщи за миг, преди погледът ѝ да се насочи към Ема.

Ема кимна рязко... помнеше обещанието си... ако се провалеше и не успееше да унищожи проклетият вирус.

Кара също седна с димяща чаша чай пред себе си.

— Ема ще намери лек, Кейти. Сигурна съм.

Ема потисна надигащата се паника. Надяваше се да намери лек.

— Правим всичко по силите си. Кейн мисли, че Мойра може да е от помощ. — Равен брой сини, червени и бели чипове за покер изпълниха масата пред всяка жена, докато тя ги раздаваше. Силните им цветове бяха в пълен контраст с тревогата, която бе паднала над всички тях. Тя се отърси от тези чувства, решена да сложи жизнерадостната си маска. Поне за тази вечер.

Кейти отметна глава назад и отпи голяма глътка от сока си.

— Вещица, а? Е, по-добре Мойра, отколкото онази кучка от Ню Йорк.

— Симон — провлачиха едновременно Ема и Кара.

Лили изсумтя, докато даваше по пет карти на всяка от тях.

Кейти се ухили.

— Да. Цяла вечер на бала флиртуваше с Джордан. Искам да я превърна в крастава жаба.

Лили почука с картите си по масата, за да ги изравни, и повдигна вежди, щом ги погледна.

— Вярвам, че Симон и Мойра са първи братовчедки от страна на майките им. — Тя обърна две карти с лицето надолу.

— Наистина? — Ема погледна картите. Три двойки, асо и седмица. Тя прочисти ума си. — Ауч! — Ема се намръщи към сестра си и посегна надолу, за да разтърка крака си.

— Без използване на психически способности — изсумтя Кара.

Лили повдигна вежди.

— Не можем да ги ползваме ли?

— Очевидно не. — Ема присви поглед към пророка. — А твоите какви са?

Лили погледна към белите си чипове и те полетяха във въздуха, нареждайки се в купчинка пред картите ѝ.

— Владее телекинеза, но щом се омъжих за Сотъби, се оказах и с прилични емпатски способности. — Тя се усмихна. — Кейти харесва картите, които ѝ дадох.

Кейти простена тихо.

— Слушайте, сетивата ми не са като обикновено, затова нека да не ползваме специалните си дарби. Нека смъкнем нивото на играта до това на тези от нас, които се борят с вируса. — Тя сложи картите си на масата с лицето надолу.

— Справедливо е — Лили кимна. — Всички тук, освен Ема, се борим с вируса.

Погледите на жените се насочиха към Ема и тя сви рамене.

Кара пребледня.

— Има голям шанс сега да тръгнат след теб, Ем.

Ема поклати глава.

— Не се самозалъгвайте. Идват за всички нас... това е планиран биотероризъм. Шифтърите могат да станат върколаци, а половинките на вампирите обратно хора. — Самата идея, че маркерът на Дейдж може да изчезне от кожата ѝ, накара сърцето ѝ да се свие. Тя изпъна гръбнак. Нямаше да се докопат до нея. Тя сложи седмицата с лицето надолу. — Искам една карта.

Лили ѝ даде и Ема я вдигна, доволна да види, че е асо. Тя сложи син чип в средата на масата.

— Залагам двадесет и пет. — Може да бе обградена от шифтъри и емпати, но тя бе изплатила колежа си с печалби от покер и бе разбрала, че има доста голям късмет в тази игра. Всички отговориха на залога ѝ и тя се насили да се усмихне, показвайки картите си. — Фул хаус.

ГЛАВА 23

Ема изпи още два аспирина, прокарайки ги през гърлото си с една от гроздовите енергийни напитки на Дейдж, докато стоеше в просторния фитнес салон. Целия ден имаше главоболие. Човек би си помислил, че поне бе придобила лековитите умения на Дейдж до толкова, колкото да пребори един скапан махмурлук. Колко вино бе изпила по време на играта на покер миналата вечер? Тя игнорира знаещото сумтене на Кейти.

Маги извъртя очи от позицията си, седнала върху дебелиите матраци.

— Никакво злорадстване. — Индустриалните светлини светеха силно, огрявайки всички сенки по бледото ѝ лице.

Кейти притича през салона, за да седне до приятелката си.

— Не злорадствам. Макар че, дори без шифтърските си умения, успях да бия всички ви миналата вечер. — Макар лъвицата да бе все още бледа, изражението ѝ бе някак по-спокойно. Може би играта на покер и краткото бягство от реалността беше добра идея за всички тях.

Дейдж влезе в салона, следван от Джордан и двамата му командири, Бей и Мак. Ема кимна на лъвовете, мислейки си за пореден път, че смесицата от черно, кестеняво и русо в косите им би я накарала да се замисли, дори и да не знаеше, че са лъвове.

Тя се повдигна на пръсти, целувайки Дейдж по бузата. Усмивката му бе леко пресилена.

— Какво не е наред, Дейдж?

Той сви рамене.

— Прекарахме целия ден в търсене на пророк Гайлс без особен успех. — Дейдж прокара ръка през косата си. — Талън все още се свързва с източниците ни.

— Имате ли източници в организациите на Кърджаните?

— Да. — Той погледна към часовника си. — Как беше денят ти, любов?

— Продуктивен. С Кейн работихме в лабораторията почти през целия ден. Създадохме нов протеин, който да изпробваме утре. — И бе стояла далеч от върколака. Щеше да почака Дейдж да се появи в по-добро настроение, преди да обсъдят желанието ѝ да изследва звяра.

— Добре. — Дейдж насочи погледа си към Джордан. — Нощта пада след десет минути.

Джордан кимна, навеждайки се, за да изправи Кейти на крака.

— Добре. Всички излизайте от салона.

Дейдж хвана ръката на Ема.

— Успех, Маги.

Маги кимна, а лицето ѝ бе още по-бледо.

Джордан започна да влачи Кейти към вратата, но младата жена дръпна ръката си.

— Какво правиш? Оставам.

— Не, не оставаш. — Пъстрите очи на Джордан светнаха. — Може да гледаш от контролната зала с Ема.

— Но, Джордан... — Кейти погледна към камерите и страх скова гърба ѝ. — Промяната ѝ няма да нарани другите шифтъри.

Един мускул започна да трепери на челюстта на Джордан. Мъртвешка тишина се спусна над стаята.

— Ох! — Кейти пое дълбоко дъх. — Разбирам. Вече не съм шифтър. — Тя се обърна и хукна към вратата, само за да изписка задавено, когато Джордан я дръпна обратно до себе си.

Лъвът сведе глава към нея, а от устните му се изтръгна ниско ръмжене.

— Ти си шифтър. — Той я завъртя и, плясвайки я по задника, я насочи към вратата. — Докато вирусът продължава да е в тялото ти, просто ще бъдем предпазливи.

Кейти се задъха удивена и побърза да излезе.

Дейдж кимна на Джордан.

— Ще заключим вратата отвън. На всеки няколко метра има пазачи.

Джордан не откъсваше поглед от вратата, през която бе излязла Кейти.

— Имам успокоителни в случай на нужда.

Маги въздъхна.

— Да се надяваме, че няма да са нужни. — Тя се усмихна тъжно на Ема. — Трябва да вървите. Мога да почувствам издигането на луната. — Очите ѝ за миг станаха тъмносиви, преди отново да се върнат в обичайния си кафяв цвят.

Дейдж изведе Ема навън и заключи вратата. Тя го последва през коридора нагоре по стълбището до голямата конферентна зала, минавайки покрай няколко от стражите, поставени на пост. Кара и Кейти вече стояха на ониксовата маса пред огромния екран, окачен на стената.

Ема седна на стола, който Дейдж издърпа. Той се наведе към нея.

— Разбра ли какво се случи последния път, в който Маги бе навън при пълнолуние?

— Да. — Ема бе чела рапортите и по-рано днес бе говорила с Маги. Просто казано, вълкът и върколакът водеха битка кой ще излезе наяве. Тогава битката бе спечелена от вълчия шифтър.

— Взех няколко проби от Маги по-рано днес. Да се надяваме, че този път ще е по-леко.

Дейдж целуна Ема по челото, преди да се изправи и да отиде до вратата.

— Да се надяваме.

Имайки предвид, че Маги бе заразена от най-дълго време, ако победеше желанията си, имаше надежда за всички тях.

Той погледна Кейти.

— Кейти? Ако почувстваш нещо странно, каквото...

— Да обявя, ако реша да се покрия с косми и да вия към луната?
— попита Кейти с лека усмивка.

Той отвърна на усмивката ѝ.

— Да. Гледай да ме уведомиш.

Ема поклати глава.

— Няма да се превърне. Вирусът не е бил чак толкова дълго в системата ѝ. Няма да върколяса.

— Добре. — Очите му блеснаха развеселено. — Очевидно Кара не е единствената Паулсън, която обича да си измисля свои думи.

Ема отвори уста да възрази, но тогава погледът ѝ се насочи към Бей и Мак, които се преобразиха в планински лъвове. В единия миг стояха високи и прави, а в следващия около тях проблесна светлина и

те се оказаха на четири крака, опасни и хищни. Дрехите им се разкъсаха на парчета от промяната.

— Уау!

— Сега им дължа нови дрехи — каза Дейдж. — Казах им да не идват голи в салона.

Кейти се ухили към Ема.

— Пропускаш много. Уверявам те, има какво да се види по капитаните, когато са голи. — Тя изви вежди, нацупвайки леко устни.

— Катрин... — предупредително изръмжа Дейдж, но на устните му играеше усмивка.

Кейти отрезвя.

— Трябваше да съм там.

Ема погали ръката ѝ върху масата, изпълнена за миг със симпатия.

— Не се тревожи, Кейти. Ще намерим решение. — Трябваше да намерят. Мъката на жената се усещаше силно в малката стая. Кара се размърда неудобно до Ема, вероятно усещайки мъката и болката на Кейти. Сигурно е гадно да си емпат.

Лъвицата се наведе напред.

— Нещо се случва.

Ема насочи поглед към екрана. Маги бе затворила очи, облегната на стената на салона. Тя разтегна врат и вдигна глава с разширени ноздри. Тогава погледна надолу, фокусирайки се върху дясната си ръка, която държеше напред с разтворени пръсти.

От тях излязоха остри нокти.

Ема се задъха.

Ноктите се завиха и продължиха да растат, докато не заприличаха на жълти ками. Маги премигна, сведе глава, опирайки брадичка в гърдите си и напрегна рамене. Ноктите се отдръпнаха назад, ставайки черни вълчи нокти.

Ниският глас на Джордан проехтя в обширния салон.

— Точно така, Маги. Концентрирай се. Потърси вълчицата... тя има нужда от теб.

Кейти започна да трепери до Ема.

— Хайде, Маги — прошепна тя.

Очите на вълчицата се отвориха, променяйки се от светлокафяви в жълти, през тъмнокафяви до сиви. Лицето ѝ се издължи и тя издаде

животински рев от болка. Звукът отекна в стаята.

Остри зъби се спуснаха напред през устните ѝ и тя падна на четири крака. По лицето ѝ се появи козина, след това по ръцете ѝ, блестяща и кафява. След това гъста и груба. Дрехите ѝ се разкъсаха и тя прие формата на вълк. Козината ѝ отново стана блестяща и кафява. Тя вдигна глава и нададе вой. Въздухът заблестя около нея и върху купчината дрехи стоеше вълчица в пълната си прелест.

Тя наведе глава, разтегна се леко, а от гърлото ѝ се откъсна тихо скимтене.

Джордан пристъпи напред и коленичи, прокарайки ръка през гъстата ѝ козина.

— Добра работа, Маги. — Той пое дълбоко дъх и погледна към камерата. — Кейн ще дойде да вземе няколко кръвни проби и след това отиваме да потичаме.

Вълкът вдигна глава и даде еквивалента на кучешка усмивка. Очевидно тя искаше да потича.

* * *

Ема измърмори нещо под нос, драскайки с молив в тефтера си. Совата навън отново издаде самотен звук, търсейки нещо в непрогледната нощ.

Лили люлееше краката си напред-назад, седнала върху масата за прегледи.

— Има ли нещо, което мога да направя, за да помогна? — Ароматът ѝ на диви ягоди изпълваше стаята, смесвайки се с този на лекарски спирт, почистващи препарати и мирис на бор.

— Не. — Ема изпъна гръб и разтърка тила си. Гласът ѝ бе мек в притихналата лаборатория. — Обаче няма да е зле да поспиш малко. Минава полунощ. — Тя се плъзна със стола отстрани на масата.

— Ти не спиш — посочи пророкът, прозявайки се.

Дейдж работеше с Талън и мисълта да легне сама не бе особено привлекателна за Ема.

— Така е. Но имам чувството, че съм близо до пробив, и просто не мога да си легна. — Освен това искаше да вземе още една проба от

кръвта на Маги, докато е във вълчата си форма, но трябваше да я изчака да се върне.

— Не ми се иска да те оставям сама в тази голяма стара лаборатория. — Лили се огледа наоколо и потръпна. — Плюс това аз, ами, искам да те попитам нещо.

— Какво има? — Ема едва се сдържа да не разтърка изтощените си очи.

— Лекът. Ако тялото ми пребори вируса, ще стана ли пак както бях? Имам предвид, ще бъда ли отново обвързана със Сотъби? — Лека бръчка се появи между красиво извитите ѝ вежди.

Ема сви рамене.

— Съмнявам се. Наистина не вярвам това да се случи. Дори да успееш да възстановиш хромозомите си, индивидуалните аспекти на всяко обвързване ще изчезнат.

— Наистина. — Изражението на Лили стана по-спокойно.

— По дяволите, Лили. Трябва да си в леглото. — Кейлъб нахълта в стаята, а на скулата му имаше огромна тъмна синина. Прах покриваше тъмните му тренировъчни дрехи, докато вървеше към тях, а очуканите му кубинки потропваха тежко по пода.

Лили вдигна вежди.

— Не аз се разхождам наоколо цялата в рани, Кейлъб — лека руменина се плъзна по кожата ѝ, покривайки лицето ѝ.

Тихо ръмжене се надигна от гърдите на воина.

— Трябва да видиш противника ми. Освен това досега тренирах. — Той посегна напред, смъквайки пророка от масата за прегледи. — Трябва да си почиваш.

Ема едва покри усмивката си, когато Лили отскубна ръка от гневния вампир.

— Разкарай се, Кейлъб. Аз съм пророк и имам работа за вършене.

— Пророк? — Кейлъб отметна глава и се разсмя. — Всичко, което правите вие тримата, е да се мотаєте наоколо и да получавате безплатни вечери. Когато не прогонвате хора в изгнание, разбира се.

Лили сложи ръце на бедрата си.

— Не съм те прогонила и много добре го знаеш. — Тя дръпна полите си и заобиколи масата с високо вдигната глава. — Нямах никаква идея какви задължения имат духовните водачи на Реалм.

— Задълженията им са едно голямо нищо, ако питаш мен — многоцветните очи на Кейлъб потъмняха.

— Никой не те пита — заяви му Лили.

— Е — гласът му стана тих с нотка на предупреждение, — значи трябва да отидеш и да си починеш, за да може да спасяваш всички души, които зависят от теб утре. Мърдай, пророко, иначе ще те размърдам аз.

Ема се зачуди за миг дали да се намеси, но бързо се отказа. Двамата бяха възрастни.

— Докосни ме и ще усетиш силата на провидението директно върху дебелията си глава — заяви Лили, стисвайки толкова силно масата, че пръстите ѝ побеляха.

Кейлъб се усмихна и зае нападателна поза.

— Последно предупреждение, пророко.

Лили извъртя очи и се насочи към изхода с развяващи се поли.

— Тръгвам, защото искам да тръгна, а не заради теб, глупак такъв. — Вирнала брадичка, тя изхвърча през вратата.

Кейлъб се поклонил и намигна на Ема.

— Лека нощ, Ваше Величество. — Той последва пророка навън, подсвирквайки си ирландска мелодийка, и кимна учтиво към Дейдж.

Кралят се намръщи, влизайки в лабораторията.

— Чудя се дали трябва да направя нещо за това.

Ема сви рамене.

— Според мен трябва да ги оставим да извадят това от организмите си. — Тя се прозя леко. — Забелязал ли си, че мъжете ти са малко, ами...

— Неандертални?

Тя се намръщи.

— Има ли такава дума?

— Според сестра ти, има.

Кара винаги е била страхотна в измислянето на думи, които би трябвало да има в речника.

— Вампирите, изглежда, не се справят особено добре, щом опре до това да бъдат... — Как беше правилният израз?

— Политически коректни? — Дейдж прокара едрата си длан през косата си. — Що се отнася до равните права?

— Да.

Погледът му се насочи към лицето ѝ.

— Мислиш ли, че Кейлъб би направил нещо, с което да нарани Лили?

Не. Никак даже.

— Той няма право да ѝ нарежда какво да прави. Тя е пророк, за бога. — Какво си мислеше той въобще? Със сигурност провидението ще се разяри, задето се отнася с нея по този начин. Ема поклати изтощено глава. Провидението? Господи! Кога бе започнала да се изразява така?

Дейдж кимна.

— Така е. Но имай предвид, че повечето от нас не са имали връзка от векове. Имаме да наваксваме малко.

Ема наклони глава настрани, фокусирайки се върху темата.

— Ако имахте повече време, щеше ли да има някакво значение?

Дейдж сви рамене.

— Вероятно не. — Усмивката му бе опасна. Секси. Изкушаваща.

Тя издиша силно. Ако решише да остане и да има синове с твърдоглавия крал, момчетата ѝ щяха да бъдат модерни, ако ще това да е последното нещо, което ще направи в живота си.

— Някакъв успех в намирането на пророк Гайлс?

— Намерихме добра следа и трябва да имаме местонахождението му до утре. — Дейдж тръгна към нея, целият грациозен и мускулест. — Щеше да е хубаво, ако беше в Ирландия, за да може да заловим две птички с един капан — ухили се той.

Ема тропна с крак. Толкова за модерните разбирания.

— Не започвай. Мойра сама ще вземе решенията си.

Замислена усмивка изкриви пълните устни на Дейдж и опасният му поглед се присви, приковавайки я на място.

— Любов? Какво си мислиш, че ще направя, ако заминеш за другия край на земното кълбо и откажеш да ме виждаш? — Любопитството се смеси с нещо тъмно, нещо интензивно в дълбокия му тон.

Тя прочисти гърлото си.

— Предполагам, че ще уважиш желанието ми да остана сама. — Да бе, как пък не. — Не ме заплашвай, Дейдж. — Определено щеше да излъже, ако кажеше, че няма заплахата в тона му. А пък тя щеше да излъже, ако не признае, че това не кара зърната на гърдите ѝ да се

втвърдяват и бедрата ѝ да се свиват. Нуждата започна да се носи из тялото ѝ... копнеж, който само мъжът, който я събличаше с поглед, можеше да задоволи.

Усмивката на устните му стана по-широка.

— Просто търся фактите. Препоръчвам ти да останеш там, където ще си в обсега ми. — Той пристъпи напред, прокарайки нежни пръсти по лицето ѝ, преди да хване брадичката ѝ и да повдигне лицето ѝ.

Тя въздъхна.

— Чудех се. Какво се случва, ако те детронират? — това беше първата възможност, която бе намерила, за да му зададе този въпрос.

Той се усмихна.

— Никой няма да ме детронира, любов. Позицията ти на кралица е сигурна.

— Не ме е грижа дали съм кралица, или не. — Интересуваше я само мъжа, който в момента милваше лицето ѝ. — Какъв е процесът.

— Пророците, и тримата, трябва да се обърнат към Реалм, за да ме свалят. — Той сви рамене. — Има гласуване и трябва седемдесет процента от Реалм да се съгласи. Не се тревожи. Няма как да се случи. — Устните му докоснаха нейните, а горещия му дъх я помилва. — Ела в леглото.

Ах. Ето това беше нещо, с което можеше да се съгласи.

ГЛАВА 24

Вибрацията на мобилен телефон изтръгна Ема от сън, в който се опитваше да се научи да лети с метла в облаците. Страхотно. Няколко разговора с вещица и вече ѝ се искаше да бъде една от тях. Разсеяно се зачуди за онези научни теории, за които хората все още не се бяха досетили. Дали използваша звукови вълни? Или светлинни? Дали имаше други вълни, за чието съществуване хората все още не знаеха? Тя се изкикоти в тъмнината и целуна нежно твърдите гърди на Дейдж.

— Какво? — излая той в телефона си, а едната му силна ръка се плъзна под завивката, за да обгърне дупето ѝ. Той се напрегна. — Среща в голямата конферентна зала след десет минути. Обади се на Джордан и Кейлъб. — Той затвори телефона и я претърколи по гръб, покривайки я с горещото си тяло.

Тя отметна назад косата, която падаше около лицето му.

— Какво има? — Желание пламна в тялото ѝ, когато той притисна ерекцията си между бедрата ѝ. Тя облиза устни в очакване.

Очите му пламнаха при тази гледка.

— Талън е открил пророк Гайлс. — Дейдж сведе глава, прокара нежни целувки по челюстта ѝ и, въздишайки, спря, ставайки от леглото.

Ема седна.

— Къде? — Нима пак отиваха да се бият? Тя пое дълбоко дъх, напомняйки си, че кралят знае как да се бие. Трябваше да се научи да се доверява на уменията му точно толкова, колкото и той трябваше да се научи да се доверява на нейните. Пътят бе двупосочен.

— Невада — Дейдж намъкна черни панталони и тъмна тениска. — Екипът тръгва след тридесет минути.

Страх скова гръбнака ѝ.

— Трябва ли да ходиш?

— Да. — Той сложи слушалка на ухото си и се наведе да целуне устните ѝ, преди да се отдръпне и да отметне настрани косата от

лицето ѝ. Погледът му потърси нейния. Гледайки я за миг, той най-после въздъхна.

— Беше права, имам нужда от битките, за да се фокусирам и да избягам за миг от дипломатическите си задължения. Не го правя само за да затвърдя лидерската си позиция. — Неудобство премина през лицето му и той потърка брадичката си. Поемайки си дълбоко дъх, той въздъхна. — Харесва ми и имам нужда от това.

Уязвимостта очевидно бе нова емоция за краля и той никак не я харесваше. Но все пак се бе отворил пред нея. Беше ѝ казал истината и ѝ се беше доверил.

Задоволство премина през сърцето ѝ. Можеше да се обзаложи, че е единствената жена, пред която Дейдж някога е свалял гарда си.

— Оценявам това, че ми се довери и ми каза истината. — Всичко в нея омекна. Може би имаха шанс. Кралят бе склонен да отстъпи.

Той кимна.

— Имам ти доверие, любов. Повече, отколкото може да си представиш.

— И аз ти имам доверие. — Тя се обърна и целуна дланта му. Той си струваше всички рискове.

Погледът му пламна.

— Ще се върна жив и здрав и ще продължим оттам, откъдето спираме.

— Обещава ли?

Усмивката му сгря кожата ѝ.

— Обещавам. — Той пресече стаята, затваряйки тихо вратата след себе си.

Ема се сгуши обратно в завивките, позволявайки на аромата на сандалово дърво и мощ да успокоят страховете ѝ. Той щеше да бъде добре. Тренираше, беше силен и братята му бяха с него. Кралят щеше да се завърне. Маркерът на рамото ѝ започна да тупти и присъствието му бе непрестанно напомняне за връзката ѝ с Дейдж.

И все пак не можеше да заспи. Изминаха минути. След това час. Може би трябваше да стане и да се залови за работа. Сядайки, тя отметна завивките, измъкна се от леглото и облече избелели дънки и пуловер.

Тъкмо бе завързала косата на тила си, когато от дневната се чу звук. Завъртайки глава, тя се заслуша, преди да забърза към вратата и

да възкликне. Кара се беше облегната на вратата, облечена с огромна тениска, лицето ѝ бе бледо, а очите, разширени от болка.

— Ема. — Пръстите ѝ бяха побелели там, където стискаше вратата, а босите ѝ крака бяха заровени в килима.

Ема се хвърли напред, за да хване сестра си, когато Кара залитна.

— Кар? Какво има? — Паниката я изпълни и тя трябваше да се принуди да остане спокойна.

Кара примигна, притискайки ръка към корема си.

— Боли ме. Толкова много. — Тя си пое дъх. — Оправи това, Ем.

Ема се върна за миг в миналото, където четиригодишната Кара ѝ казваше същото, след като бе ужилена от пчела. Сега ѝ даде същият отговор, както и тогава.

— Ще го оправя, Кара. — Тя дръпна сестра си в стаята, настанявайки я на дивана, където коленичи, загледана в сините очи, изпълнени с агония. — Каж ми какво те боли.

Сълзи изпълниха очите на Кара.

— Нещо не е наред. Бебето... — Тя прехапа устни и пребледня още повече. — Крампи. И не мога да почувствам Талън. Нещо не е наред. — Тих стон се изтръгна от устните ѝ.

По дяволите. Дали вирусът прогресираше или някак Кара се е заразила с катализатора?

— Къде е Джейни?

Кара се задъха от болка.

— Двете с Кейти си направиха пижамено парти, за да гледат новия филм с понита.

Добре. Ема издърпа Кара от дивана.

— Трябва да отидем в лабораторията и да се обадим на Кейн.

— Кейн замина с останалите... всичките заминаха — простена Кара.

Ема завъртя сестра си и обгърна с ръце лицето ѝ. Сълзи обляха ръцете ѝ.

— Ние сме силни и умни. Ще оправим това.

Кара кимна, обгърна я през кръста и се насочи към вратата.

Ема ѝ помогна да излезе в коридора и едва не се сблъска с въоръжен охранител, който беше два пъти по-грамаден от тях.

Той поклати глава.

— Оставете вътре, Ваша Светлост.

— Не! — Ема спря пред вратата. — Имаме спешен случай. Може да охраняваш лабораторията, но трябва да вървим.

Мъжът погледна загрижено към Кара и кимна рязко, натискайки бутона на слушалката си.

— Изпратете охрана в лабораторията веднага, искам пълно претърсване и по двама пазачи на всеки изход. — Той протегна ръце. — Може ли?

— Да — простена Кара, свивайки се на две.

Охранителят я вдигна нежно.

— Няма да влизаме в лабораторията, докато не приключи претърсването — каза той и се насочи през вратата, понесъл Кара, с Ема по петите му.

Пълната луна осветяваше пътя им между дърветата, докато чакълът хрущеше под краката им и ароматът на бор се носеше по лекия бриз. Те спряха в края на гората и Ема забеляза формите на няколко мъже, които оглеждаха периметъра на сградата. Светлина блясваше през прозорците, докато мъжете претърсваха всяка стая.

Няколко минути по-късно охранителят натисна слушалката си.

— Добре. — Тръгна напред. — Сградата е чиста. — Той кимна на охранителите на главния вход, които задържаха вратата отворена. — Коя стая?

— Главната чиста лаборатория. — Ема се втурна напред, а сандалите ѝ тропаха по покрития с плочки под. Тя бързо въведе кода си и продължи напред почти тичайки през останалите чисти стаи и душовете.

Охранителят премина в ултравиолетовата стая, а гласът му отекна в стените.

— Сигурна ли сте, Ваше Величество?

Ема продължи напред, въвеждайки кода си на екрана на стената.

— Да. Няма нужда от други протоколи за безопасност. — Кара вече бе в опасност. Какво друго би могло да се случи? Най-после тя отвори вратата и посочи към една от масите за прегледи. — Сложи я тук.

Охранителят положи нежно Кара на масата, която веднага се сви настрана. Той се намръщи.

— Имате ли още нужда от мен?

— Не — Ема включи компютърната система, — благодаря ти.

— Разбира се. Искам отново да огледам периметъра. Обадете ми се, ако потрябвам. — Той се завъртя на пети и излезе от стаята, а вакуумната врата се затвори след него.

Кара простена тихо откъм леглото.

— Не мога да достигна до Талън. И това боли.

Ема грабна спринцовка и забърза към сестра си, за да ѝ вземе кръв.

— Дай ми само миг, за да разбера какво се случва.

Тя отнесе пробата до машината и започна тестовете. Пръстите ѝ тропаха нетърпеливо по време на тридесетте секунди, нужни за теста. Тя сграбчи хартията от принтера, прочете написаното и страх скова сърцето и душата ѝ. Прикривайки реакцията си, тя се обърна.

— Какво? — Кара се бореше да седне в леглото, притискайки ръка към корема си.

— В кръвта ти засичам протеин, който е уникален и принадлежи на катализатора.

— Как? — проплака Кара и чиста паника изпълни малкото пространство. — Как са се добрали до мен?

Ема сви рамене.

— Сега не е времето да мислим за това. Точно сега трябва да спрем прогресията. — О, господи! Бебето.

Осъзнаването се стовари върху Кара и тя се изправи, а устните ѝ побеляха.

— Това ще ме превърне по-бързо в човек.

— Да.

— Обикновен човек не може да износи вампирско бебе. — Страхът се четеше във всяка нейна дума.

— Не го знаем със сигурност. — Ема се обърна към компютъра и започна да пише нещо с бързи движения.

— Двамата с Кейн можете да спрете действието на катализатора, нали? — Сълзи се стичаха по лицето на Кара, а ръцете трепереха в скута ѝ.

— Донякъде. Но мислим, че е нужна някакъв вид магия, за да проработи. — Облекчение изпълни Ема, щом лицето на Мойра се появи на големия екран.

— Здравей. — Вещицата беше облечена в бойни дрехи, а на кръста ѝ висеше меч. — Повикаха ме от тренировъчния плац. При вас

не е ли посред нощ?

— Да. — Ема се изправи. — Нуждаем се от помощта ти. Заразили са Кара с катализатора и се тревожим за бебето.

Смарагдовите очи на Мойра блеснаха разтревожено.

— Бебе? Оу!

Тази една-единствена сричка казваше много. Бебето нямаше да оцелее в човешко тяло.

— Измисли ли някаква магия?

Мойра свали защитния нагръдник.

— Донякъде. Все още не е готова. — Тя свали бейзболната си шапка и червените къдрици се спуснаха по раменете ѝ. — Да знаеш, че магия от такова ниво нарушава няколко от законите.

— Не ми дреме за законите. — Кара се залюля на краката си, след като слезе от леглото. — Магията трябва да е готова. Мога да усетя как бебето се изплъзва. Трябва да го направим още сега.

— По-късно ще се оправям със закона. — Очите на Мойра се разшириха и тя заекна: — И-имаш ли провизиите, които казах на Кейн да купи?

Ема се огледа разтревожено наоколо, докато не видя голяма кутия под бюрото. Измъкна я и отвори капака.

— Да.

Мойра кимна.

— Имате ли съединението, което разработихте с Кейн, за да може да ѝ се инжектира?

— Да.

— Добре. Кара, легни на кушетката. Ема, извади трите бели свещи, сложи една до главата ѝ, а другите две до краката ѝ. — Мойра започна да рови в купчина документи. — Ти ще трябва да направиш магията, защото аз не съм там.

Тя вярваше ли в магията? Ема грабна свещите и хукна да сложи една на рафта над главата на Кара и две на масата до краката ѝ. Бързо претърсване на шкафовете и тя намери кибрит, с който запали свещите. Във въздуха се разнесе мек аромат на ванилия.

— Имаш ли купа? — Мойра се приближи до екрана.

Ема грабна голяма мензура и се стегна, когато Кара простена тихо от болка.

— Това става ли?

Мойра сви рамене.

— Достатъчно близо е. Сега отрежи част от косата на Кара и я сложи в купата.

От косата ѝ? Сериозно? Ема намери ножица и отрязва една дълга къдрица. Навеждайки се, тя целуна сестра си по челото.

— Всичко ще е наред, Кар, обещавам ти. — Тя сложи къдрицата в стъклената мензура. — Сега какво?

— Намери стръкчето лавандула и стрий парченцата, след това добави семето от златник. — Мойра отметна къдриците от лицето си, което бе доста преbledняло.

Ема разрови кутията, четейки надписите по найлоновите торбички, докато намери лавандулата. Стри я, преди да отвори торбичката със семената и да сипе от тях в мензурата.

— Добре.

— Сега добави към сместа смирна и сушен дъбравник.

Билките отидоха при останалите и Ема ги разбърка с лъжица.

— Сега какво?

Мойра пристъпи настрани и се чу как пише по клавиатурата.

— Току-що ти изпратих магията. Ще трябва да изречеш думите, когато всичко е готово.

Компютърът на Ема избръмча, тя отвори имейла и натисна няколко клавиша, за да го принтира. След това каза бърза молитва. Мойра да знае какво прави.

Вещицата въздъхна.

— Добре. Имаш ли готова доза от сместа ви?

— Само секунда. — Ема хукна покрай масите към малкия хладилник, изпълнена със съмнения. Все още не я бяха тествали върху никого. Тя грабна малката стъкленица и затвори вратата, обръщайки се отново към Кара.

Кара ѝ се усмихна разтреперана.

— Искам да го направя, Ем.

— Но все още не е изпробвано. Не знаем...

— Няма значение. — Кара сложи ръка на корема си. — Той ще умре, ако не направим нещо.

Ема кимна и се обърна към екрана.

— Взех я. — Господи! Това трябваше да проработи.

Мойра погледна стъкленитецицата и после лицето на Ема.

— Запали сместа в мензурата, след това прободи пръста на Кара с игла. Трябва да добавиш точно три капки кръв в сместа.

Кръв? Какво правеше тя, за бога?

— Значи сместа ще проработи само веднъж с определена кръв?

Мойра поклати глава.

— Дори не съм напълно сигурна, че ще проработи, Ема.

— Аз съм сигурна, че ще проработи. — Ако вярваше в магии, сега бе точният момент да го докаже. Ема запали малка горелка и огъня оживя. Тя наведе пламъка към сместа, която започна да гори. След това взе игла и убоде пръста на Кара, държейки ръката ѝ над димящата смес. Една, две, три капки кръв се прибавиха към горящите билки. От мензурата започна да излиза лилав странен дим, който се понесе из стаята.

— Добре, Ема. Сега ме слушай. Самите думи на магията не са от значение. Важното тук е да повярваш. Да визуализираш енергията, която се завихря и да промениш самата материя на катализатора. Всичко е наука. Избери квантовата физика. Или теорията на струните. Или теорията на хаоса. Вложи тази теория, в която вярваш. Използвай вътрешните си умения, за да накараш енергията да прави това, което искаш.

Ема си пое дълбоко дъх, умът ѝ се бореше да изрови малкото, което знаеше за квантовата физика.

— Добре.

— Добре. Сега задръж стъкленицата над мензурата и кажи заклинанието. — Очите на Мойра потъмняха, ставайки почти черни. — Аз ще казвам наум думите заедно с теб и ще изпратя цялата си сила към теб.

Ема кимна и сложи мензурата на масата до Кара, след което взе стъкленицата в едната си ръка и заклинанието в другата. Тя насочи поглед към Кара.

— Сигурна ли си?

— Да. — Очите на Кара бяха едновременно пълни със страх и надежда.

Ема пое дълбоко дъх и започна да чете.

С огън, билки и кръв,

*търся да развържа неестествена връзка,
да използвам свещите като енергия,
за да освободя този изкуствен вирус.*

Свещите трепнаха, и макар и невъзможно, в притихналата лаборатория се появи лек бриз, който започна да се завихря. Ема потрепери, косъмчетата на ръцете ѝ настръхнаха. Тя си представи как кълбо от енергия изригва от колбата за тестове, разтягайки атоми и молекули. Косата ѝ се накъдри от статичното електричество, което запращя под кожата ѝ, и топлината в нея запулсира в дървен ритъм, чувствайки се като у дома си. Тя пусна листа и вдигна глава, очите ѝ бяха широко отворени, а мощта се плъзгаше през костите ѝ. Тя почувства думите в самата си душа и те дойдоха от нея.

*Разум, наука и хаос,
разкъсайте връзките на катализатора,
позволете на вируса да бъде свободен.
Това е моята воля и така ще стане.*

Въздухът изпращя и електрически искри проблеснаха из стаята. Сместа в стъкленницата започна да ври, преливайки от синьо в зелено с бели искри. Свещите трепнаха и пламъкът им изгасна. Ема се обърна с разширени очи към Кара.

Кара седна.

— Дай ми сместа.

Мъгла изпълни ума на Ема и ѝ се наложи да се бори, за да се съвземе. Тя подаде стъкленницата на Кара, която отметна бързо глава назад и изпи цветната течност. Ярка червенина изби от линията на косата ѝ, спускайки се по лицето и шията ѝ.

— Кара? — Краката на Ема бяха като вкопани в пода.

— Вкусно. — Очите на Кара се извъртяха и тя се срина назад на кушетката, изпаднала в безсъзнание.

— Да не би тя да каза „вкусно“? — попита Мойра, притискайки треперещата си ръка към челото си.

— Да. — Ема погледна разтревожено към сестра си.

— Със свещите, билките и всичко останало тук мирише на... — Паника се плъзна през кръвта ѝ, замествайки силата. — О, господи!

— Ема? — Мойра направи крачка към камерата. — На какво мирише стаята?

Ема погледна към Мойра.

— На лалета.

Тя изпрати към Дейдж отчаян зов за помощ. С лек вик, Ема се хвърли към изпадналата си в безсъзнание сестра.

ГЛАВА 25

Дейдж изучаваше пророка, настанен срещу него в задната част на хеликоптера. Исусе! Кърджаните добре бяха подредили мъжа. Дълбоки морави и червени синини покриваха лицето на Гайлс, а ръката му висеше под странен ъгъл, тъй като вампирът нямаше достатъчно сили, че да поправи счупената кост. Засега. Дейдж почувства нервност до себе си и погледна Талън.

— Какво?

Талън сви рамене, а в златистите му очи блестяха зелени нишки.

— Вирусът прецаква способностите ми да се свързвам с Кара. Не мога да я достигна.

Дейдж кимна, а симпатия стегна гърлото му. Засега той държеше щитовете си вдигнати, тъй като адреналинът от битката все още кипеше в мозъка му. Беше убивал силно и бързо. Половинката му нямаше нужда от кървави сцени в сънищата си.

— Техните войници са по-напреднали, по-подготвени от нас. — Той кимна към Конн, който продължаваше да лекува няколко прорезни рани от гърдите си.

— Да. — Талън надникна навън, докато военния хеликоптер кацаше на циментовата площадка, последван от още три хеликоптера. Той отвори вратата и скочи навън, обръщайки се да помогне на ранените.

Дейдж излезе последен, разтягайки тила си, докато лунната светлина осветяваше нощта. Спокойствието преди зазоряване. Любимото му време от деня. Той се затича заедно с Талън през пистата, мислейки си, че все още не е правил любов с Ема на зазоряване. Трябваше да промени този факт след по-малко от час.

Пронизващ вик го накара да се закове на място, насочвайки поглед към лабораторията в далечината. Страх, вътрешността на лабораторията през очите на Ема и силният аромат на лалета премина през него. Две ракети, изстреляни от въздуха, и сградата експлодира.

Той застина. Сърцето му биеше мощно. Отваряйки сетивата си, той не успя да почувства нищо. Ледена тръпка се плъзна под кожата му. Цялата топлина изчезна.

Ема.

Огън изригна във въздуха.

Болка премина през костите му и кралят се стовари на колене. Гняв и неописуема агония преминаха през него. Той вдигна глава, виейки към вселената. От мощта му земята потрепери. Облаци запълниха небето, засенчвайки луната. Светкавици и мълнии изпълниха непрогледния мрак с оглушителен грохот.

Няколко военни хеликоптери стовариха групи Кърджански войници на земята.

Дейдж скочи на крака, а от гърдите му се изтръгна мощен рев.

Те всички щяха да умрат.

Той пръв достигна до врага, откъсвайки главата на един войник с една ръка. Братята му го прикриваха, но него не го бе грижа. Той изкрещя името на половинката си и се хвърли напред с намерението да унищожава.

Появиха се още Кърджани, а от тъмната гора започнаха да излизат тъмни сенки. Оглушителна аларма прониза нощта. Атакуваха ги.

Джордан и командирите му се хвърлиха към гората, преобразявайки се в пуми, когато се отдалечиха достатъчно, че да не наранят вампирите. Пронизващ вой изпълни въздуха, когато смъртоносните котки се хвърлиха към върколаците.

Дейдж извади ножа от кръста си и замахна към най-близкия Кърджан, преди да изръмжи, когато копелето го наръга в коляното. Той приветства болката.

— Още. — Той разряза гърлото на войника, хвърляйки се към следващия.

— Исусе, Дейдж, пази се, зад теб! — извика Джейс.

Дейдж игнорира вика на брат си, имайки усещането, че под кожата му живеят демони от ада. За него нямаше нищо по-важно от това да стигне до лабораторията. Бегло чу Талън да раздава заповеди през комуникатора в ухото си, нареждайки на охраната да евакуира жените и пророците в щаба им в планината.

Той стигна до все още горящата разрушена сграда, хвърляйки циментови блокове от пътя си, изгаряйки ръцете си. Джейс и Конн прикриваха гърба му, ръмжейки от усилията да отблъскват войник след войник, които нападаха в опит да убият краля им.

Ако не я намереше, те можеха да го вземат.

Тя трябваше да е там. Някъде в безопасност под отломките.

Голяма ръка сграбчи рамото му и го издърпа назад. Той започна да се бори в хватката на Джейс.

— Не. Там няма живот, Дейдж. — Очите на Джейс бяха станали наситено кафяви, цвят, който Дейдж не бе виждал досега. — Не мога да усетя живот. Няма никой там.

— Не! — Дейдж изрева, избутвайки брат си три стъпки назад. Той отвори сетивата си, отново опитвайки да я намери.

Но остана празен.

Ема беше мъртва.

Той беше мъртъв.

Но засега щеше да убива.

Той погледна към летището. Навсякъде имаше тела, някои се оттегляха настрана, за да се възстановят. Вампирските стражи. Мъжете му. Нож разряза скулата му и той се обърна, за да изсъска на един Кърджан.

— Това ще боли.

Лилавите очи на врага се разшириха и той вдигна ръка напред, само за да може след миг Дейдж да я отреже с едно плавно извиване на китката си. Мъжът започна да вие от болка. Дейдж го изчака да затвори устни над жълтите си зъби, преди да заби нож в гърлото му и да го извие. Главата на Кърджана се търколи на земята, а по цимента се образува локва кръв.

Кралят в Дейдж бе изчезнал. Воинът в него желаше кръв. Да посича и разкъсва враг след враг успокои болката му за миг.

Резците му се удължиха, копнеейки да вкусят кръв. Дори да е неговата собствена. Острите зъби пронизаха устната му и той опита собствената си кръв, сега изпълнена с аромата на праскови, го хвърли в завихрящата се клета, от която нямаше намерение да избяга.

Този последен неин вкус бе гибелта му.

Той изръмжа силно. Времето спря. Звуците изчезнаха. Празна дупка зейна там, където преди беше сърцето му и непрогледна

тъмнина погълна душата му. Той се върна назад, преди човешката си същност, преди животинската.

До смъртта.

Може би дори отвъд нея.

Унищожението, което щеше да сътвори, щеше да бъде предавано от уста на уста векове напред. Не го беше грижа. Образът ѝ изпълни ума му. Агонизиращият образ на нежността ѝ към Джейни. Нежност към собствените му синове, които никога нямаше да познава.

Той разрязваше, осакатяваше и убиваше, проклинайки от гняв на език, по-древен и от света... чиста първична болка. Повече от един Кърджан загуби главата си от ръката на Краля. Отчаяно отмъщение. Жестока смърт. Неоспорима мощ.

Докато не се окажа лице в лице с върколак.

От остриите зъби на животното капеше кръв, а жълтите, сякаш дошли от самия ад очи се фокусираха върху него. Вонята на смърт лъхаше от дъха му. Звярът се изправи, половин метър по-висок от Дейдж, с настръхнала груба сива козина и невероятно остри нокти.

Кралят зае бойна поза, повече звяр от създанието, което щеше да умре, и образът на Ема с потъмнели очи и кожа, пламтяща от удоволствие, прониза мислите му. Гледка, която никога повече нямаше да види.

Върколакът се протегна, приклепна леко на силните си задни крака, преди да скочи напред, събаряйки Дейдж на земята. Той се сгромоляса на цимента, а костите му изпращяха, когато прехвърли животното над главата си и се изправи на крака. Кръв се стичаше по тила му. Праскови с подправки.

Той изрева и се хвърли напред, приковавайки звяра. Започнаха да се търкалят по земята, докато най-накрая Дейдж не заби ножа си в гърлото му. Звярът започна да вие, опитвайки се да избяга. Кралят скочи върху косматото чудовище и извъртя ножа си. Думите, които се изливаха от устата му, докато убиваше, бяха толкова древни, че самият той едва ги разпознаваше. Злокобните очи се затвориха. В същия миг усещането на последната целувка, която Ема бе положила на бузата на Дейдж, изчезна завинаги.

Глас в слушалката му накара Дейдж да се закове на място.

— Джейни беше качена на първия хеликоптер. Но жените Кеърс не са в сградата.

Той чуваше думите, но не можеше да ги разбере. Разумът му се бе изпарил. Той се срина на колене до мъртвия върколак, кръв попиваше в дрехите му, болка раздираше кожата му. Конн и Джейс стояха над него, пазейки брат си. Своят крал. Ако имаше някаква останала енергия, щеше да им каже, че усилията им са напразни, че вече е прекалено късно.

Талън излая нещо в слушалката и някой отговори, че Кара е била с Ема. В лабораторията.

Името ѝ прониза като остър меч стомаха му. Дейдж вдигна глава, когато шокът премина през твърдото лице на Талън.

— Не.

Хвърляйки се над димящите дървета, Талън се приземи в средата на огъня и започна да хвърля циментови блокове и отломки. Кейн стоеше на пост, а по лицето му се четеше отчаяние и гняв. Той и Джейс споделиха поглед, който кралят не успя да дешифрира.

Джейс вдигна ръце към небето, мърморейки нещо под нос, и небесата се отвориха, изливайки тонове дъжд над бойното поле. Огънят изгасна. Черен дим се надигна във въздуха.

Дейдж наведе брадичка към гърдите си, неспособен да гледа как Талън копае. Нямаше живи под отломките. Тялото го болеше. Мощ и енергия вече не пращяха във вените му. Ема.

Облаците започнаха да се разделят и розови и златни лъчи покриха небосвода, измъчвайки го със започването на новия ден. Останалите Кърджански войници тичаха към хеликоптерите, които се издигнаха бързо в небето.

— Сега — нареди Конн в слушалката си.

Ракети полетяха от установките на земята, взривявайки на парчета всичките пет Кърджански хеликоптера, чийто отломки паднаха тежко на земята. Металът се затъркаля почти на бавен кадър, сякаш дори времето се бе предало.

Дейдж обърна глава, за да огледа бойното поле. Кръвта напояваше зелената земя, циментът бе пълнен с мъртви тела.

Вампири, Кърджани и животни.

Всички бяха изгубили.

ГЛАВА 26

Ема бавно отвори очи, болка пронизваше ушите ѝ. Какво, по дяволите? Влажна пръст гъделичкаше носа ѝ и тя се претърколи по гръб, поглеждайки от мократа земя към чистото синьо небе. Около нея бе пълно с дървета, а птички чуруликаха весело в клоните им. Къде беше тя, по дяволите?

Осъзнаването дойде рязко и тя се изправи, замайване премина на мига през главата ѝ. О, да. Тя започна да лази към Кара, която лежеше наполовина скрита в шипков храст.

Ема издърпа Кара далеч от острите клончета и я подпря срещу ствола на едно борово дърво.

— Кара? Кара, събуди се. — Тя разтърси леко сестра си.

Кара простена и отвори бавно очи. Тя поклати глава.

— Ема?

— Да. — Ема се огледа из гората. Изглеждаше ѝ някак позната.

— Ъм... — Кара примигна няколко пъти, насочила поглед към босите си крака. Тя се намръщи. — Какво се случи, по дяволите?

Ема се изкикоти истерично.

— Телепортирах се. Имам предвид, телепортирахме се. — Уау. Сега имаше силите на Дейдж.

— Защо? — Кара почисти няколко иглички от краката си.

— Защо? Защото лабораторията експлодира. — Как, по дяволите, щяха да се върнат у дома?

— Имало е бомба?

Ема застина.

— Ъм, не. Не е имало бомба. — Това нямаше да мине добре.

Сините очи блестяха с интелигентност, докато Кара седеше, притихнала за миг.

— Няма ли бомба? Тогава защо лабораторията е експлодирала?
— Устните ѝ се опънаха в бяла линия.

— Ъм. Ами. Вероятно е било бомба. Не съм напълно сигурна.

— Ема?

По дяволите, мразеше този тон. Ема примигна два пъти.

— Добре. Имах видение, че лабораторията ще експлодира и аз ще съм в нея.

— Какво? — задъха се Кара.

— Да. Но не знаех, че и ти ще си с мен. Освен това, ароматът на лалета винаги изпълваше въздуха, затова реших, че ще е безопасно до следващата пролет. — Обяснението звучеше тъпо дори за ушите на Ема.

Кара поклати глава, а между очите ѝ се образува малка бръчица. И тя просто седеше и я гледаше.

— Добре, грешала съм. Трябваше да кажа на теб и на Дейдж. — Ема едва се прибори с желанието да закрещи. — Спри да ме поучаваш.

— Мислиш, че това е лошо? Само почакай Дейдж да разбере. — Погледът на Кара обходи гората. — Къде се намираме?

— Не знам. — Краката на Ема се подхлъзнаха на мокрите борови иглички, когато се опита да се изправи. Тя огледа зачервеното лице на сестра си. — Как се чувстваш?

Изненада разшири зениците на Кара.

— О, дааа. — Тя затвори очи и раменете ѝ се отпуснаха видимо. Усмивката ѝ можеше да заслепи слънчевата светлина. — Добре. Чувствам се добре. Мога да усетя, че с бебето всичко е наред. — Тя се изправи и стисна Ема в прегръдките си. — Ти успя. Спаси го.

Слава на бога! Ема прехапа устните си.

— Засега. Спряхме само катализатора. — Вирусът бавно щеше да продължи пътя си, а бързата бременност на Кара все още бе нечувана. Дали вирусът щеше да се забави за девет месеца?

Кара въздъхна.

— За днес е достатъчно добре, Ем. Утре ще се тревожим за вируса.

Ема кимна.

— Добра логика. Можеш ли да усетиш къде се намираме?

Кара се огледа наоколо.

— Ох.

— Какво, ох? — Странно чувство премина през Ема.

— Ами... — Кара направи няколко крачки към пътеката. — Мисля, че сме в нашата гора. Сещаш се, обратно в Тенеси.

Какво? О, мамка му!

— Права си. Бях толкова изплашена, тъй като имахме само няколко секунди, че явно съм мислила за мястото, където винаги сме се чувствали в безопасност. — Далеч от копелето, което ги отглеждаше, гората винаги е била безопасно кътче, в което да се скрият от пиянските побоища на баща им.

— Значи сме на другия край на страната от мястото, където трябва да бъдем. — Кара вдигна ръце и разтегна гърба си. Затвори очи и пое дълбоко дъх. След миг отвори рязко сините си очи.

— Не. Все още не мога да стигна до Талън. Проклятие.

Ема си пое дълбоко дъх.

— Добре, ще опитам да намеря Дейдж. Мозъкът ми все още е леко замаян.

Тя отвори ума си и кълбо от гняв се заби толкова силно в нея, че я отпрати към земята.

— Ема! — Кара се отпусна до нея, сядайки на петите си. — Добре ли си?

— Да. Уау! Дейдж е бесен. — Ема се избута, сядайки на земята, и изтупа игличките от ръцете си. — Сигурно все още се бият, за да спасят пророка. Ще изчакам няколко минути и ще пробвам отново. — Тя позволи на Кара да ѝ помогне да стане.

Погледът на Кара се насочи към пътеката.

— Ела. Нека да разгледаме.

— Ох, ами... — Ема повдигна вежди, поглеждайки към тясната пътека.

— Хайде. — Кара закрачи напред, заобикаляйки храстите с шипки и боровинки, пристъпяйки внимателно с босите си крака. — Винаги съм искала да изгоря проклетата къща. Но така или иначе вече сигурно се е сринала.

— Добре. — Ема никак нямаше нужда от това пътешествие към спомените. Беше загърбила Тенеси както физически, така и емоционално, през изминалите години. Но не можеше да остави Кара сама. Когато достигна до края на гората, не успя да сдържи възклицанието си.

Кара се усмихна.

— Виж това.

Скапаната им стара къща бе боядисана в мек бял цвят и стоеше, заобиколена от внимателно посадени здравец и теменужки. На

зелената морава имаше малка люлка и всякакви приспособления за софтбоул, футбоул и фризби бяха разхвърляни наоколо.

Шум от камион прозвуча надолу по пътя и Ема подскочи, дърпайки Кара зад линията на дърветата. Чист, но малко очукан шевролет спря пред къщата и от него слезе мъж. Той бе висок, облечен в омазан със смазка гащеризон, а под шапката му с логото на „Кардиналите от Сейнт Луис“ стърчеше сламено руса коса.

Тревога се спусна по гръбнака на Ема. Мъжът беше огромен.

Външната врата на къщата се отвори, русокосо момченце на около шест години изскочи навън и, бягайки с боси крачета, се хвърли към мъжа, който го улови и залюля на ръце.

— Мама изгори вечерята — заяви момченцето, поклащайки глава.

— Какво? — Раменете на мъжа се разтресоха от смях, докато поглеждаше към вратата. — Сигурен ли си?

— О, да — кимна сериозно детето — Дим, гадна миризма и... — То погледна зад себе си, преди да се обърне отново към мъжа: — Тя каза... „мамка му“.

— Неее — отвърна мъжът, потискайки смеха си. — Наистина?

Вратата се отвори и навън излезе дребна жена с кестеняви къдрици, които стърчаха на всички страни, и сложи ръце на ханша си.

— Изгорих лазанята.

— Да, чух. — Мъжът подхвърли детето, носейки със себе си кикотещия си се товар.

Момиче на около осем или девет години надникна иззад жената.

— Боби Малоун отново се опита да ме целуне днес.

Мъжът се закова на място и бе очевидно, че се бори с усмивката си.

— И какво направи ти?

Момичето сви рамене.

— Казах му, че вместо това, трябва да играем на кикбол.

— Добър избор. Нека да отпразнуваме това мъдро решение. — Той подхвърли за последен път момченцето и го пусна на земята. — Ще се изкъпя и можем да отидем в града на вечеря.

Жената се усмихна.

— Имам купони за намаление в ресторанта на Монти.

Вратата се затвори зад мъжа, докато той следваше семейството си вътре.

Кара въздъхна.

— Уау! Изглежда къщата е продължила напред.

Ема кимна и раменете ѝ бавно се отпуснаха.

— Къщата е щастлива.

Кара затвори очи и въздъхна.

— Както и хората в нея.

— Добре. — И все пак Ема не искаше да има емпатските способности на Кара. — Това вече не е нашият живот, Кар. Да си вървим у дома. — Тя поведе сестра си обратно по притихналата пътека и, подготвяйки се, тя отново отвори ума си, примигвайки от гнева и суровата болка, които я срязаха през връзката ѝ с Дейдж.

„Дейдж, по дяволите. Спри се.“

За миг настана само тишина.

„Ема?“

Толкова болка, надежда и страх в тази така малка дума.

„Да. Аз съм с Кара. Ъмм, в Тенеси. Добре сме.“

Кралят се материализира до нея, стисвайки я в прегръдките си и заравяйки лице в шията ѝ. Птичките изхвърчаха от клоните, цвърчейки протестиращо. Огромното му тяло трепереше срещу нейното и ѝ се наложи да се бори, за да успокои собственото си дишане.

— Добре съм — прошепна тя меко срещу косата му.

Той вдигна глава, сълзи изпълваха опасните му очи.

— Помислих...

— Добре съм. Телепортирах се. — Тя сбърчи нос. — Миришеш на мокро куче. — Всъщност миришеше много по-зле.

Дълбокият му смях проехтя из гората.

Прорезни рани и ухапвания покриваха почти всяка разголена част от тялото му. Тя се намръщи.

— Какво се случи?

Усмивката му изчезна.

— Бяхме нападнати. — Погледът му се насочи към Кара, която стоеше тихичко встрани. — Добре ли си?

Тя кимна.

— Да. Вече съм добре. Ема и Мойра спасиха бебето ми.

— Ах! — Лицето на Дейдж омекна разбиращо и той протегна ръка към нея. — Ела тук, миличка. Половинката ти има нужда да те докосне. — Той дръпна Кара в прегръдката си и цялото му тяло завибрира. — Всички да се държат.

Ема затвори очи и нищото я обгърна. В следващия миг стояха на бойното поле, навсякъде имаше тела, а ароматът на изгоряла плът се носеше във въздуха. Очите ѝ се разшириха, когато видя Талън да хвърля огромни парчета бетон и дърво във въздуха, ровейки в отломките на разрушената лаборатория.

— Талън? — извика Кара, отскубвайки се от Дейдж, за да направи няколко крачки към димящата купчина.

Талън се обърна бавно с лице, покрито с кръв, и очи, блестящи в опасно зелено. Той се хвърли към нея, сграбчвайки я бързо, преди да се срине на колене. Ревът му изпълни сутрешния въздух.

Сълзи замъглиха зрението на Ема и тя зарови лице в гърдите на Дейдж.

— Бях толкова изплашена.

Без да каже нито дума, Дейдж я вдигна на ръце и се насочи към гората. Кръв покриваше дрехите му, оставяйки големи червени петна по нейните. Ема се задъха, а очите ѝ се разшириха, гледайки как войниците разчистват телата на убитите след кървавата битка. Никой не срещна погледа ѝ. След миг ги обгърна тъмнина и прохлада в горещия ден.

— Какво... — започна Ема и възкликна, когато устните на Дейдж завладяха нейните. Спокойствието и дипломацията, които бяха такава голяма част от него, бяха... изчезнали.

Той грабеше.

Гладът се стовари върху нея. Тя закопня за него. Сега.

Завъртайки се, той я притисна до едно дърво, ръцете му разкъсаха дънките и бикините ѝ, рязко отваряйки ципа на панталона си, той се хвърли към нея. Пронизвайки я с едно остро движение.

Без да спира, той започна да се тласка, а резците му се спуснаха към югуларната ѝ вена.

Шокът я накара да остане неподвижна за миг. Тогава в нея започна да се надига топлина. Трепет се зароди в утробата ѝ и експлодира през цялото ѝ тяло, стягайки всеки неин мускул, когато

оргазмът я помете. Тя впи зъби във врата му и кръвта му се изля в устата ѝ, изпълвайки я с мощ. Сурова енергия. Нужда.

Вълните се надигаха в нея. Повече от оргазъм. Декларация за живот.

Той потръпна в нея и свърши с вик, изпълвайки я повече от възможното. Задъхвайки се, той облиза раната на вената ѝ и отпусна глава в извивката между шията и рамото ѝ.

Лек плач се изтръгна от него.

Тя застина, а чист инстинкт я накара да притисне главата му до кожата си. Тялото му трепереше срещу нейното. Нежен шепот без никакво значение се изтръгна от нея и тя започна да шепти срещу косата му.

Той вдигна глава и тя се задъха. Очите му бяха по-тъмни и от нощта. Бе никакъв цвят. Без дори малко светлина.

Резците му се прибраха.

— Помислих, че съм те изгубил. — Челюстта му се стегна. — Няма да премина през това още веднъж.

Докато го гледаше, на повърхността на тъмните му очи се появиха сиви точки, след това още повече.

— Знам. Трябваше да отида в лабораторията, Дейдж. Кара губеше бебето.

Той я пусна и се изправи, за да ѝ помогне да обуе дънките си. Тя трепна леко.

— Покрих те с кръв. Съжалявам.

Тя погледна към червените петна по пуловера си.

— Поне не е нашата кръв. — Трябваше да отиде на боклука. Веднага.

Той сграбчи ръката ѝ.

— Трябва да се преместим. Някак са ни намерили. По-късно ще разбера как. — Бързите му стъпки ги отведоха прекалено бързо до края на гората.

Неудобството я стисна за гърлото и тя се дръпна назад. Всички щяха да знаят какво бяха правили току-що.

Дейдж се завъртя, и без да каже дума, я вдигна на ръце, притискайки главата ѝ към шията си. Ароматът на сандалово дърво изпълни ноздрите ѝ и тя се успокои. Ема остана така, сгушена в него,

докато той пресичаше полето, заставайки до хеликоптера, където Талън стоеше с Кара в обятията си.

— Само семейството и нашите хора да бъдат насочени към щаба. Всички останали да бъдат отведени в крайбрежните съоръжения — нареди Дейдж.

Талън кимна.

— Вече е сторено. Кейлъб и Джордан се числят към нашите хора, нали?

Дейдж се замисли.

— Джордан, да. Кейлъб? Не съм сигурен, но нека дойде в Колорадо. — Той се качи в хеликоптера и седна вътре, следван от Талън, все още с Кара на ръце.

Ема се огледа наоколо, опитвайки се да мисли за всичко друго, но не и за опасното настроение, което все още бе обзело краля. Нейната половинка.

— Къде е Джейни?

Вратата се затвори и Талън кимна на пилота.

— Изпратих я с Макс, Лили и пълен контингент от войници в мига, в който бяхме нападнати. — Хеликоптерът се вдигна във въздуха. — Вече са пристигнали в щаба.

Ема се размърда в ръцете на Дейдж. Трябваше да възстанови баланса си... кралят адски я бе изплашил.

— Шифтърите?

— Да. Те също пристигнаха в щаба. — Талън седна назад и изпъна краката си, но острия му поглед не предлагаше никаква утеха. — Защо двете сте били в лабораторията?

Ръцете на Кара започнаха да треперят в скута ѝ.

— Бебето...

Ема се опита да се измъкне от скута на Дейдж и да седне до него на седалката. Той я задържа на място, а мускулите му бяха като стомана под нея. Най-после тя въздъхна и се предаде.

— Кара беше заразена с катализатора. Започна да се превръща много бързо в човек.

Дейдж застина, стисвайки я по-силно.

Огън изригна в погледа на Талън.

— Добре. Започни от началото.

* * *

Джейни се сгуши в розовото си легло, притискайки Мистър Мълът към нослето си. Тя беше отново под повърхността, където Земята ѝ шепнеше тайни. Сърцето ѝ туптеше нежно от всяка скала с перфектен ритъм. Мама и татко спяха в другата стая. Бяха пристигнали само няколко часа след Джейни. Докато ги чакаха, красивият пророк играеше с нея на „Старата прислужница“ и Джейни дори позволи на Лили да спечели два пъти.

Очите ѝ се затвориха и малкото момиченце позволи на съня да я обгърне, озовавайки се на един плаж. Беше виждала снимка на океана предишния ден и ѝ се искаше да си поиграе навън. Водата вероятно не ухаеше на боровинки, но в съня ѝ нямаше проблем да е така.

* * *

Зейн вървеше бос по пясъка към нея, спирайки, за да вдигне бяла мида по пътя си.

— Сънуваш океана. — Тъмна синина покриваше дясната страна на лицето му.

— Какво ти има? — Наистина щеше да нарани всеки, който навреди на Зейн. Все някак щеше да успее.

Той сви рамене.

— Тренировка. Наведох се, вместо да се завъртя. — Той се усмихна, показвайки ѝ трапчинките си.

Момчета. Колко са тъпи.

— Мисля си да започна да наричам Талън „татко“. Какво мислиш?

— Мисля, че той ти е баща и трябва да го наричаш така. — Зейн обърна лице към блестящите вълни. — Със сигурност ще е горд, ако го направиш.

През нея премина топлина.

— Да, добре. — Тя зарови пръстите на краката си в пясъка, чудейки се какво ли ще е усещането да го направи наистина. — Виждал ли си отново Келан?

— Не. Все още не. — Зейн стисна зъби. — Но ще го видя.

Джейни кимна. И двамата щяха.

— Бяхме нападнати от Кърджани и върколаци. — Беше видяла част от битката, докато хеликоптерът се вдигаше във въздуха. — Но не бях видяла, че ще дойдат. Защо не видях идването им?

Зейн сви рамене отново.

— Не може да виждаш всичко, Джейни Бел. Знаеш това.

— Какво друго не съм видяла? — И защо приятелят ѝ изглеждаше така тъжен?

Той седна на топлия пясък и я дръпна до себе си.

— Не знам. Нещата се променят, но накрая всичко ще бъде наред.

— Можеш ли да видиш края?

— Не. Но ще направя така, че да е хубав. Довери ми се.

Тя му имаше доверие. Зейн бе най-добрият ѝ приятел.

— Винаги ще бъдем приятели, нали, Зейн? — Тя хвана ръката му, стискайки я силно.

— Разбира се. — Голямата му длан обгърна топло нейната. — Дори когато станем наистина стари.

— На тридесет?

Той се усмихна.

— Дори по-стари. Дори и ако не можем да говорим известно време.

Тя стисна ръката му.

— Защо няма да можем да говорим известно време?

Той насочи погледа си към нея.

— Беше обявена война и аз трябва да тренирам уменията си, Джейни Бел. Може би няма да мога да те посещавам често.

Уау, очите му бяха много красиви. Тя се завъртя.

— Но ще опиташ, нали?

— Обещавам.

Добре. Зейн никога нямаше да наруши обещанието, което ѝ е дал. Беше го виждала да се бие като голям. Като голям, като войник, когато тъмнината обгръщаше приятеля ѝ, и това трябваше да се поправи.

Това беше нейната работа.

ГЛАВА 27

Конн скръсти ръце, облягайки се на гладката каменна стена в конферентната зала, с Джордан до себе си. Докато кралят обичаше да е под земята, Конн го мразеше. Той смяташе, че врагът няма да дойде толкова дълбоко в земните недра, а беше от мъжете, които обичаха да се бият лице в лице. Нуждата да удари някой бе толкова силна, че той стисна юмрука си.

Пред тях Джейс стоеше пред три камери с тъмна хартия, закриваща скалите зад него за камуфлаж. Щабът им в планините в Колорадо трябваше да остане тайна... трябваше да е тяхното безопасно убежище.

Джейс прочисти гърлото си, продължавайки с пресконференцията си, при липсата на по-подходяща дума.

— Затова Реалм ще се справи с този проблем. Докато това се случи, кралското семейство остава под закрила.

Зад камерата Чалтън стоеше зад конзола, която приличаше на притежание на Космическия център „НАСА“. Той натискаше разни бутони, а лицето му бе концентрирано върху друг екран. На него се виждаше Вивиан Норткът, лидерът на Сбора на Деветимата.

Тъмни очи гледаха от лице, което все още бе доста красиво.

— Къде е кралят?

— Той има работа, за която в момента се грижи. — Дейдж и Талън се бяха заключили във военната зала, за да съставят стратегията си. Изтощена усмивка повдигна устните на Джейс. — Засега ще трябва да се задоволите с мен.

Конн опита да скрие собствената си усмивка. Джейс бе облечен с военните си дрехи... нищо лъскаво, нищо официално. Мълчаливо послание, че са във война. Добре изиграно.

Вещицата прочисти гърлото си.

— Има слухове, че кралят... ами че си е загубил ума.

Джейс се засмя, пълен с чар.

— Вивиан. Знаеш много добре, че не бива да се вярва на слухове. — Той се приближи до камерата. — Кърджаните ни нападнаха. На първо място кралят е войник, най-добрият войник. — Усмивката изчезна от лицето на Джейс и очите му блеснаха решително. — Той се погрижи за заплахата... това е работата му.

Джордан наклони глава.

— Момчето знае какво прави. Току-що показва на всеки лидер, който слуша, че няма да е разумно се изправят пред гнева на краля.

Конн кимна.

Мъжко лице прие форма пред една от камерите. Деланд, лидерът на шифтърски клан от Русия.

— Ами вирусът, за който чуваме? Заразяването с него наистина ли превръща шифтърите във върколаци?

Джейс поклати глава.

— Не и на този етап, макар да съм сигурен, че Кърджанските учени работят така усилено, както и нашите. Мога да ви уверя, че нашите хора са се заели сериозно с проблема.

— Разбирам. А какво ще кажете за слуховете, че човешки учени имат достъп до вампирско ДНК? Че на човешките учени им е позволено да работят с ДНК-то на всички раси? — попита Деланд.

— Абсолютно това не е истина. — Джейс направи още една крачка към камерата. — Кралят не е позволил на нито един човек да научи за нас или да има достъп до ДНК-то ни. Слуховете са неоснователни и напълно неверни.

Конн вдиша през носа си, а умът му се насочи към проблема. Някой определено разнасяше слухове с намерението да свали краля. Трябваше да открие кой е и да се погрижи за него. Завинаги.

Телефонът на Конн иззвъня и щом видя номера, той се извини и излезе в коридора. Влизайки в един от малките офиси, той свърза телефона към компютъра и натисна няколко бутона. Усмивайки се, каза:

— Здравей.

Мойра повдигна вежди към него, когато красивото ѝ лице изпълни екрана.

— Какво, по дяволите, става, Коннлин?

— Какво? — Тъмни кръгове маркираха бледата кожа около смарагдовите ѝ очи. Изпълни го раздразнение. Тя не биваше да се

стресира.

Тя стисна зъби.

— Половинката на краля добре ли е? Разговаряхме, тя спомена нещо за аромат на лалета и след това... нищо — Мойра отметна една къдрица от очите си. — Чувам слухове, че кралят полудял, и сега Джейс дава някаква странна пресконференция с лидерите на Реалм.

— Поеми си дълбоко дъх, Мойра. — Нуждата да я защити бе толкова силна, че Конн седна на стола, едва въздържайки се да не хукне към Ирландия. — Ема и Кара са добре. Сградата експлодира, но те успяха да се спасят навреме. — Той изчака, докато облекчението изпълни погледа на Мойра и тя седна, скривайки лице в ръцете си, преди да продължи. — Кралят все още е с всичкия си. Бяхме нападнати и той скрита малко задници. Това е. — Но това в действителност не беше. Дори не се доближаваше до истината.

Мойра не беше глупава.

— Кралят е помислил, че половинката му е мъртва?

— Да.

Тя се наведе напред, леки линии се бяха образували по обикновено безупречно гладката кожа на челото ѝ.

— Ужасно. Вече добре ли е той?

Топлина премина през Конн. Половинката му имаше добро сърце.

— Ще се оправи. — Вероятно. Подобен гняв не можеше да изчезне така лесно. — Дейдж ще насочи всичко, което изпитва, към борбата с Кърджаните.

Мойра кимна, въздишайки леко.

— Магията проработи ли? Кара добре ли е? Имам предвид бебето добре ли е?

— Така мислим. Контракциите спряха и Кара казва, че се чувства по-добре, макар че в момента Ема ѝ прави нови тестове. — Той прочисти гърлото си. — Сигурен съм, че щяха да ти се обадят, но сме изолирани и само някои от нас могат да получават обаждания и да звънят.

— Добре. Радвам се, че с бебето всичко е наред. — Мойра погледна надолу. — Кажете на Ема, че заклинанието изисква още много работа, преди да може да го използва отново... особено със заразени

шифтър. — Тя въздъхна. — Просто не съм сигурна, че магията е готова, нали разбираш? Дори не знам как въобще проработи при Кара.

Конн кимна.

— Да. Кейн каза, че течният антидот има нужда от още няколко теста, преди Маги да може да го вземе, въпреки че тя е доста нетърпелива.

— И аз бих била. — Нежните рамене на Мойра се изпънаха назад.

— Какви проблеми може да си навлечеш, задето сподели подобна магия, Мойра? — В момента имаха предостатъчно врагове, но ако се наложеше, щеше да свали и Сбора на Деветимата. Проклетите вещици мислеха, че всичко трябва да се държи в тайна.

— Никакви за момента. Имам предвид, Сборът не знае и ще се опитам да го държа в тайна. — Тя прокара ръка през очите си. — Е, ами, благодаря, че отговори на позвъняването ми.

Той огледа стаята зад нея.

— Защо си в замъка на баща си?

Тя сви рамене, все още отбягвайки погледа му.

— Къде другаде мога да бъда?

Сериозно? Тя искаше да играят тази игричка?

— В малката ти хубава къщичка в края на града.

Изненада премина през лицето ѝ.

— Откъде...

— Наясно съм къде се намираш във всеки един миг, половинке. — Изчака да осъзнае думите му, изпитвайки леко разочарование, когато тя не захапа стръвта. Той се загледа в нея за миг. — Какво има, Далтийн?

Тъжна усмивка изви устните ѝ.

— Не съм невъзпитано дете.

— Напротив. — Той се ухили. — Такова, което изглежда така, сякаш светът тежи на раменете му. Какво има? — Беше достатъчно силен, че да я защити, ако се наложи.

Тя се облегна назад и за един кратък миг уязвимостта проникна през щитовете, които бе усъвършенствала до перфектност.

— Магия. Някой я използва, за да върши злини. Да забърза вируса. Може би дори са я използвали при самия вирус. — Болката ѝ се плъзна по собствената му кожа като остра ухапка.

Ах. Магията бе в основата на всичко, което бе тя, и вреше в кръвта ѝ. Бе напълно разбираемо половинката му да приеме лично атаката.

— Ще ги открием, Мойра. Обещавам ти. — Решителност стегна челюстта му. — Осъзнаваш, че това те поставя дори в още по-голяма опасност, нали? — Освен че бе половинка, мощта ѝ като вещица слагаше мишена на челото ѝ.

Огън блесна в очите ѝ. Брадичката ѝ се вирна нагоре. Като изявление, че може да се справи с всичко. Всичко, което получи той, бе леко кимване и шепот.

— Знам.

Всеки защитнически инстинкт, който притежаваше, ревеше в тялото му.

— Ще дойда да те взема.

Тя се поколеба, преди да му откаже, и това го увери, че трябва да го направи по-силно от всичко друго.

— Не. Имам работа, Коннлин. — Изненадващо тъмни мигли трепнаха срещу бледата ѝ кожа.

Той се намръщи.

— Тревожиш се за възможността си да станеш една от Деветимата? — Беше чул, че процесът може да е опасен, но тя бе седмата дъщеря на седмата дъщеря. На външните лица не им бе позволено да разбират какви са правилата в Сбора на Деветимата, но изведнъж му се прииска да бе опитал по-силно да разбере света ѝ и правилата в него.

Крехките ѝ рамене се стегнаха, преди да вдигне поглед.

— Това не е като обикновено интервю за работа, Конн. Изисква се много повече от това просто да бъдеш обучен правилно. — Тя погледна настрана, скривайки погледа си от него.

— Какво още? — Можеше да се обзаложи, че има още нещо. Нещо, което превръщаше огнената му половинка в някой, който отказваше да срещне погледа му.

Тя сви рамене.

— Нищо. Просто сега стават прекалено много неща наведнъж.

Той пое дъх, търсейки правилните думи.

— Аз съм воин, Мойра.

Къдриците заподскачаха около лицето ѝ, щом се обърна към него.

— И аз така съм чувала. — Веселие блесна в очите ѝ, които бяха с цвета на най-чистото езерно дъно.

О, господи! Поне бе спряла да избягва погледа му. Смехът освободи част от напрежението.

— Ако бях Дейдж, щях да те убедя с любезност и разум, ако бях Кейн, щях да използвам чиста логика. Но не съм.

— Което значи? — Интерес и нещо друго блесна в очите ѝ. Желание? Нужда?

— Което значи, че идвам да те взема. — Клетвата му проехтя в стаята, изпълнена с истина. Чистата истина сега бе цялата му сила.

В погледа ѝ имаше огън, който той обожаваше да вижда. Къдриците се развяха около главата ѝ, когато я отметна назад.

— Как пък не, по дяволите. Ако си мислиш, че свалка за една нощ ще определя живота ми, значи си побъркан.

Боже, обичаше келтският ѝ акцент. Когато я бе взел, тя крещеше на келтски от удоволствие, нежни думи, които все още чуваше в съня си. Беше му писнало да се събужда сам. Маркерът на ръката му започна да гори.

— Ето ти причината ми. Нуждая се да бъда в теб толкова силно, че понякога си мисля, че ще полудея.

Тя преглътна и сладка руменина покри високите ѝ скули.

Удоволствието го изпълни.

— Ето логиката ми. Провидението ни даде насока, само и единствено насока. От мига, в който те вкусих, знаех, че си моя. С помощта на провидението или не. С маркер или без. Трябва да си дадем шанса да опитаме, а няма как да го сторим, като живеем далеч един от друг, разделяни от половин свят.

Ноздрите ѝ пламнаха и тя се изчерви още по-силно. Невероятните ѝ очи потъмняха толкова много, че членът му стана твърд като скала.

Той се изправи, навеждайки се напред към камерата. Целият, изпълнен с решителност, с опасност.

— Това са всички причини и цялата логика, която ще получиш. От сега нататък с теб остава войника. Сега е последният ти шанс да

пеговаряш за условията на примирието. За условията, с които ще можеш да живееш.

Тя се изправи и, имитирайки позата му, се наведе намръщена към него.

— Или какво?

— Или ще те взема, Мойра. — Съжалението накара гласа му да стане по-нисък. — С моите условия.

Косата ѝ настръхна леко от енергията, а кожата ѝ едва не заблестя от мощта под нея.

— Мислиш, че можеш да ме вземеш, Коннлин?

— Да. — Той не откъсна поглед от нея, не помръдна нито милиметър. Тя заслужаваше това предупреждение. Той можеше и щеше да я вземе, ако опасността се приближеше прекалено много до нея. И щеше да я задържи, без значение дали това ѝ харесва, или не. — Направи избора си.

Зъбите ѝ блеснаха, когато му отправи предизвикателна усмивка.

— Ела и ме вземи.

* * *

Дейдж откри Конн във впечатляващия салон на подземния им щаб, спукващ от бой една боксова круша. Тъмните панели на стените осигуряваха прохлада и защита от земята. Индустриални светлини осветяваха помещението, окъпвайки салона в лека жълта светлина. Той завъртя рамене, а умът му бе насочен към въпроса как, по дяволите, Кърджаните бяха открили местонахождението на укритието им.

— Имам най-новите резултати от Ема. Не е заразена. — Възелът от страх, който бе носил в себе си, най-после се отпусна. Той вдигна вежди, когато брат му стовари убийствен удар върху крушата.

Конн кимна.

— Това е добра новина. — Дълбоки драскотини и вече лекуващи се прорезни рани маркираха голия му гръб от битката по-рано тази сутрин.

Дейдж въздъхна.

— Би трябвало да си починеш малко.

— Нямам нужда от почивка. — Конн изрита странично крушата, изпращайки я силно напред, а когато тя се залюля обратно към него, той я изрита ниско, съдирайки дъното ѝ, така че пълнежа да се изсипе на пода върху матрака. — Трябва да подготвим войниците си да се бият с възрастни умели върколаци.

Дейдж предположи, че върколяците в момента са последната грижа на брат му. Можеше да се обзаложи, че малката червенокоса вещица бе докарала брат му до това състояние.

— Кейн проведе ли тестовете си?

— Да. Върколяците, които нападнаха, бяха изцяло човеци. Не шифтъри. — Ръцете на Конн се вкопчиха в горната част на крушата, късайки веригите висящи от тавана. — Може би вирусът не може да създава върколаци от шифтърите. — Той отстъпи назад, когато крушата падна на пода, търкаляйки се напред.

— Би трябвало да знаем повече до следващото пълнолуние. — Дейдж изпука костите на врата си, чудейки се дали Маги ще успее да победи върколака отново. Макар при хората третото преобразяване да ги оставяше завинаги върколаци, кой би могъл да знае как ще се отрази това на един шифтър. Предполагаше, че Кейн е прав в желанието си да изчака до следващото пълнолуние, преди да опита магията върху Маги. Ако победеше вируса за трети път, използвайки естествените си защиты, имаше голям шанс той да не е достатъчно добре изработен.

— А ако се преобрази във върколак? — Конн скръсти ръце и се обърна към Дейдж. — Ще дадеш ли заповедта?

— Не. — Дейдж нямаше да заповяда на никого да убие шифтър. — Дори да се превърне във върколак, има шанс да я превърнем отново в шифтър. — Ако не се случеше, той щеше да бъде този, който да я убие. Нямаше да позволи на друг да живее с този товар.

— Разбирам. — Конн отстъпи назад от крушата. — Ако времето настъпи, моя работа е да я обезвредя.

Не и след милион години. Щяха да се справят с проблема, когато се появеше. Дейдж стегна гръбнак и погледна към брат си.

— Трябва да ти благодаря, че покриваше гърба ми. Когато аз...

— Се изгуби напълно в ума си? Когато напълно забрави за обучението си? — Пот се стичаше по силното лице на Конн, а очите му светеха с най-невероятния зелен цвят.

— Да.

Конн кимна.

— Пак заповядай.

Дейдж повдигна вежди.

— Това ли е? — Ако не друго, очакваше поне удар по лицето.

Конн сви рамене.

— Какво друго?

Да се надяваме, че разговорът на Дейдж с другите му роднини щеше да мине така добре.

— Чух, че Мойра е помогнала да спасят живота на племенника ни. — Поне засега. Дейдж взе кърпа от шкафа и я хвърли към брат си.

Конн улови дебелия памук във въздуха и избърса лицето и гърдите си.

— Така чух и аз. — Той се ухили. — Вещицата ми е добра жена, няма никакво съмнение в това.

— Да, такава е. — Дейдж присви поглед. — Само ме уведоми кога искаш да отидеш и тръгваме.

— Тръгвам утре. — Конн хвърли кърпата на близката пейка.

Дейдж застина.

— Ние тръгваме утре.

— Не! — Решителност накара Конн да стисне зъби. — Аз отивам. Ще се обадя, ако имам нужда от помощ.

Дейдж поклати глава.

— Не...

— Да! — Конн се напрегна. — Тук се случва нещо. Трябва да останеш. — Пресегна се и хвана ръката на Дейдж. — Обещавам, че ще се обадя, ако се наложи. — Пусна ръката му и тръгна да излиза от залата. — Тук имаме проблеми, затова ще се върна възможно най-скоро. Имам това странно туптене в основата на тила си...

— Аз също. — Дейдж насочи погледа си към Джейс, който влетя в стаята.

— Имам странно усещане — каза Джейс силно смръщен. — Нещо ме тормози, но не мога да го определя с точност. — Погледна унищожената боксова круша на пода, преди да свие рамене.

Кейн влезе, понесъл купчина документи в ръце, погледа му бе искрящо лилав.

— Портокаловият сок на Кара е бил заразен с катализатора. — Той подаде разпечатка на Дейдж. — Взехме всичката храна и питиета

от апартамента на Талън, преди да взривим резиденцията.

— Ами моята стая? — попита Дейдж, докато четеше рапорта.

— Бутилка със сода е била заразена с вируса в хладилника ти, но никой не я е отварял. — Кейн започна да рови в документите си.

Дейдж изръмжа.

— Някой е успял да зарази нещо в личния ми апартамент? — Идеята врагът да е бил толкова близо до половинката му накара стомаха му да се свие. Дали онези проклети човеци, които бяха влезли с взлом в лабораторията, се бяха добрали и до личните му покои? Може би трябваше да ги убие.

— Да.

— Информира ли Талън за сока на Кара? — попита Дейдж.

— Да, информира ме — отвърна Талън откъм вратата, влизайки в салона с разярено изражение на лицето. Той подаде компютърна разпечатка на Дейдж. — Ето имената на всички, които са имали достъп до апартаментите ни. Семейство, приятели, стражи и хора.

Дейдж се усмихна за първи път този ден. Само пет човека на света знаеха, че той умее да чете мисли. Четирима от тях бяха тук с него. Петият бе Ема.

— Очевидно трябва да се срещнем с всеки очи в очи. — Когато откриеше предателя, щеше да откъсне главата на копелето с голи ръце. — Трябва да говорим с учените, които уволнихме.

— Държа ги под око. — Талън кимна. — Вече направих график за разпит на нашите хора. Първо ще се срещнем един по един със стражите.

— Добре. — Дейдж прочисти гърлото си. — Искам да благодаря на всички вас, че ми прикривахте гърба, когато мислих...

— И моя — каза спокойно Талън.

Кейн прокара ръка през гъстата си коса, а Джейс се размърда неловко.

— Няма проблем — казаха двамата едновременно.

Джейс се ухили.

— Обаче, мисля, че никога няма да се обвържа. Никога.

Видение изпълни ума на Дейдж, в него Джейс стоеше до олтара с жена, облечена в бяло. Воал закриваше лицето ѝ.

— Не бъди така сигурен. — Дейдж се засмя, преди да излезе навън и да се насочи към стълбището.

Кралят бързо изгуби усмивката си, като си спомни, че някой е бил в апартамента му в резиденцията. Някой много близък до него опитваше да нарани половинката му. Мислите му се насочиха към Ема и той отвори вратите на спалнята им.

Половинката му, облечена в дънки и тъмна блуза, го чакаше, стойката ѝ бе напрегната, а косата вързана на конска опашка. Ароматът на праскови с подправки изпълваше пространството. Той наведе глава на една страна.

— Ема?

Тя вирна брадичка.

— По-рано днес осъзнах някои неща, Дейдж.

Защо това не му звучеше никак добре? Без съмнение бе малко груб към нея в гората. Заслужаваше да му се сърди.

— Добре. — Кръвта му започна да кипи от предизвикателната ѝ поза и от нуждата да я събори на пода. Но дипломатичната страна от него успя да го възпре. Засега.

— Не приемам заповеди от теб — заговори тя меко, очевидно искайки той да разбере точно всяка нейна дума. Погледът ѝ се насочи към твърдата му челюст.

— Аз съм кралят, любов. Всички приемат заповеди от мен. — Само чистата сила на волята му му попречи да не се ухили. Искаше да види колко дълго тя можеше да запази това спокойствие.

— И точно там е проблемът. — Триумф изпълни удивителните ѝ очи, когато вдигна поглед, за да срещне неговия. Най-последно. — Аз съм с мъжа, не с краля. Кралят може да ми целуне задника.

Кралят имаше пълното намерение да целуне задника ѝ... може би дори да го ухапе.

— Честно казано, хич не те бива да следваш заповедите ми.

Тя възкликна, а той едва се сдържа да не се засмее.

Ема сложи ръце на ханша си.

— Просто исках да изясним това.

Половинката му беше нападателна. А това беше очевиден знак, че изпитва нужда да се отбранява. Защо? Той присви очи.

— Винаги е добра идея нещата да се изясняват. — Умът му прехвърли последните двадесет и четири часа, търсейки причина, и всичко в него застина. Лед потече във вените му. Как не го бе осъзнал по-рано? — Ема — издиша той.

Тя направи малка крачка назад, а сините ѝ очи се разшириха.

— Какво?

Кръвта бучеше в ушите му и му бе трудно да се концентрира. Ярост, каквато не бе познавал досега, избухна в гърдите му. Ален воал падна пред погледа му.

— Знаела си.

Тя застина на място, а скулите ѝ се покриха с лека руменина.

— Не знам за какво...

— Спри!

Той излая заповедта и целият цвят се оттегли от лицето ѝ. Нямаше да слуша повече простотии.

— Знаела си. — Зрението му се изостри и от гърдите му се изтръгна ръмжене. — Мамка му, знаела си, че лабораторията ще избухне.

— Не и преди пролетта — прошепна тя, стисвайки ръце една в друга. — Имах видение и ароматът на лалета винаги изпълваше въздуха преди експлозията. Мислех, че ще се случи следващата пролет.

Беше решил, че е имала видение секунди преди да се случи. Но не е било така.

— Колкото дълго?

— Какво колко дълго?

— Колко дълго си знаела за експлозията?

Емоции преминаваха през лицето ѝ, докато тя обмисляше дали да го излъже. Той я изчакваше. Най-после тя въздъхна.

— От години.

Кръвта му се загоря и вените му пламнаха. Гняв изпълни тялото му. Доверие. Дори не бяха близо до това да си имат доверие. Земята потрепери предупредително. Той потисна нуждата да избухне и се фокусира върху жената пред него. Половинката му.

— Стигна прекалено далеч.

Ема изпъна гръбнак в другия край на стаята и пое дълбоко дъх, търсейки логическо обяснение, за да оправи ситуацията. Беше направила това, което трябваше да бъде сторено.

Той наведе глава настрани и гневът му се стовари върху нея.

— Успяла си да прикриеш информацията. — Очите му станаха черни. — От мен.

Собственият ѝ темперамент надигна глава.

— Защо не? — Тя вирна брадичка. — Вече веднъж ми забрани да стъпвам в лабораторията. Не можех да позволя това да се повтори. — Фокусът на целия й живот бе да защитава Кара. Нямаше начин да спре точно сега.

Ноздрите му пламнаха.

— Аз трябваше да знам. Трябваше да предположа какво ще се случи. — Той направи крачка към нея. — Да не мислиш, че не съм забелязал? Начинът, по който очите ти се пълнят с облекчение, докато гледаш как Талън се грижи за Кара? В случай че умреш? — Дейдж направи още една крачка напред и въздухът около Ема се нагорещи. — Начинът, по който търсеше слабостите му. За всеки случай?

Тя се намръщи.

— Какъв случай?

— В случай че той я нарани и се наложи да го отстраниш.

Ема искаше да отрече, но не можеше. Кралят я разбираше много по-добре, отколкото бе очаквала.

— Не искам да нараня брат ти.

— Мислиш, че съм ядосан заради това? Сериозно ли? — Гласът на Дейдж бе дрезгав от гнева. — Бесен съм, задето не ми се довери, че ще успея да се погрижа за това. Че не ми се довери с истината.

Яростта бе разбираема. Ако някога бе вярвала, че Дейдж притежава нещо близо до човешкото поведение, той го показваше точно сега. Огън блестеше в сребърните му очи и почти кехлибарена енергия излизаше от голите му ръце. Инстинктът се надигна в нея и тя погледна към вратата. Трябваше да избяга.

— Няма да успееш. — Приведената му брадичка и едната повдигната вежда я предизвикваха да опита. Изражението й обещаващо по-силно от всички думи, че смята, че иска да я преследва.

— И ти не ми се довери — каза тя спокойно. Макар да й се искаше да хвърли нещо към твърдата му глава, инстинктите й я накараха да застине неподвижно пред звяра вътре в краля. — Разбирам гнева ти.

Той се засмя. Дълбоко, без капка хумор.

— Не разбираш абсолютно нищо. Това приключва в тази секунда.

Ема кимна, борейки се с буцата, заседнала в гърлото й, с болката в сърцето й. Сега той щеше да я напусне.

Главата му се вдигна рязко и огън пламна в безсмъртните му очи.

— Да те напусна? Мислиш, че това между нас е приключило, любов? — Гняв изпълваше всяка негова дума — Не. Всичко тепърва започва.

Той направи крачка напред и за пръв път в живота си тя не знаеше какво да каже. Мощта пред нея отне всяка логика, когато би могла да притежава.

— Не разбирам.

Очите му бяха леко притворени, а въздухът в стаята пращеше от мощта му.

— Ще разбереш.

ГЛАВА 28

Ема направи крачка назад, оказвайки се притисната до каменната стена. Пулсът на земята я заобикаляше в подземното убежище. Но вече не бе утешаващ, сякаш майката Земя бе застанала на страната на Дейдж.

Неочаквана мисъл завладя ума на Ема и тя се насили да диша.

— Не! — Дейдж махна с ръка и въздухът около нея се завихри. — Телепортира се вчера. Прекалено рано е да го правиш отново. — Челюстта му бе твърда като гранит, а на мощния му врат туптеше мускул.

Какво знаеше той, по дяволите? Ема започна да събира сила вътре в себе си и се концентрира. Краката ѝ натежаха върху пода, сякаш бе обула тежести.

— Хей.

Той вдигна вежди към нея.

— Казах „Не“!

Тя започна да се бори да размърда крака, но остана на място.

— Пусни ме.

— Не.

Кучи син. Тя го погледна лошо и инстинктивно започна да вдига щитовете около ума си.

Пронизваща болка премина през мозъка ѝ. Щитовете останаха широко отворени. Очите ѝ се разшириха и тя погледна към Дейдж, задъхвайки се, докато гняв преминаваше през цялото ѝ тяло. Маркерът на рамото ѝ започна да гори.

— Повече без щитове. — Той си пое дълбоко дъх, навеждайки глава, а погледът му бе твърд. — Има ли други нови трикове, които искаш да опиташ?

Тя изпъна рамене, дишайки през носа си. Присвивайки погледа си към блестящите му очи, тя фокусира цялата мощ на ума си. Гневът и болката му я накараха да вдигне рязко глава, докато атакуваше умствените му щитове.

Той вдигна вежди.

— Внимавай какво си пожелаваш, любов. — Щитовете му изчезнаха. Той разголи пред нея ума, сърцето и душата си.

Агония и загуба се забиха в нея при спомена за експлозията на лабораторията и тя изпита суровата болка, която бе изпълнила краля в мига, в който бе решил, че е мъртва. Отчаянието, унищожението и жаждата за отмъщение. Той ѝ позволи да почувства всичко.

Мощта вътре в него... тази, която бе скрита в самата му душа. Тя не бе единствената, която използваше щитовете си. Сурова, невероятна мощ лежеше в центъра на самото съществуване на краля. Недокосната. Опасна. Абсолютна. Дори братята му не знаеха за мощта, скрита вътре в него.

Ема се освободи.

— Какво си ти?

— Твоята половинка.

Удивление я накара да поклати глава.

— Би могъл да унищожеш целия свят.

— Защо мислиш, че не съм го направил? — Той вдигна вежди. — Че няма да го направя?

Защото в ядрото на тази невероятна душа лежеше истинска доброта. Опасна. Но добра.

— Защото те познавам. — Пълна увереност я изпълни за миг. Тя го познаваше. Нейното място бе точно там, до него.

— Да. Ти ми даде баланса, който толкова много ми липсваше.

Балансът, от който той се нуждаеше. Тръпка премина надолу по гръбнака ѝ. Той никога нямаше да я пусне да си отиде.

— Никога. — Без въпроси, без колебания, без съмнения. Колкото се може по-политически некоректно. Но пълната истина. Погледът му срещна нейния и го задържа.

Никой нямаше да диктува живота ѝ. Дори той. Навеждайки брадичка напред, тя фокусира всяка молекула от мислите ѝ към Дейдж. За да вземе силите му за себе си.

Той пристъпи напред, сграбчи блузата ѝ и дръпна, разкъсвайки я от тялото ѝ.

— Продължавай да опитваш. — Мекият памук падна на пода.

Тя се фокусира по-силно, леко гъделичкане премина по кожата ѝ, когато срещна малък успех.

Дънките ѝ изчезнаха. Не разкъсани, не свалени, просто... изчезнаха.

— Внимавай, любов. Вземи прекалено много и ще се обърне срещу теб, за да те захапе. — Резците му се показаха, докато изговаряше тихо думите.

Още мощ премина през нея и със силата на ума си тя смъкна ризата му, карайки я да прелети през стаята. Желанието се надигна силно и бързо в нея, връхчетата на гърдите ѝ се притиснаха към материята на обикновения памучен сутиен.

— Още.

— Вземи колкото желаеш. — Той примигна, отваряйки закопчалката на сутиена ѝ, а погледът му бе така горещ, че тя едва потисна стона си. Той се отпусна на едно коляно, а пръстите му се преплетоха в памучните бикини, които се свлякоха с шумолене на пода.

Тя изкопчи още мощ от него и се опита да я използва. Беше я обездвижил повече от веднъж и сега тя искаше да стори също с крайниците на краля. Той целуна нежно женствеността ѝ и застина, наклонявайки глава на една страна. И двете му ръце се насочиха към дънките му и той освободи ципа, изритвайки ги назад. Изправи се пред нея твърд и напълно готов.

— Опитай отново?

Тя стисна зъби и се фокусира силно. Нека да видим на краля дали ще му хареса да е безпомощен.

Усмивката му бе по-скоро озъбване. Силен порив на въздуха омота косата около лицето ѝ. Каменната стена се затопли зад гърба ѝ. Светлините примигнаха и аромат на праскови изпълни въздуха. Тя поклати глава.

— Как правиш всичко това?

— Аз съм вътре в земята, а не върху нея.

Дейдж насочи поглед към дясната ѝ ръка, която се вдигна, опирайки се на стената до главата ѝ.

По дяволите! Тя се опита да свали ръката си, но остана на място с пръсти, опрени до студената скала. Другата ѝ ръка последва първата, приковавайки се от лявата страна на главата ѝ.

— Какво правиш? — Гласът ѝ бе дрезгав. Уязвимост накара сърцето ѝ да забие бързо.

Той сви рамене и само бясно туптящата вена на шията му показваше, че все още е бесен.

— Опитвам се да поставя това в рамка, която ще разбереш. Научен експеримент, ако щеш.

— Пусни ме! — Вълна от желание се надигна в нея.

Той вдигна глава и подуши въздуха.

— Не искаш да го правя.

Ума ѝ искаше да го направи.

Той се усмихна.

— Опитах логика и разум. Опитах да съм разбран и търпелив. Приключих с това.

Леки пламъци започнаха да облизват кожата ѝ, докато всяко нейно нервно окончание закрепя за освобождение. Тогава я обля студен повей на въздуха. Тя започна да трепери от нужда и стисна зъби, за да не започне да го умолява.

— О, ще ме молиш. — Арогантният му глас бе придружен с гореща вълна, започваща от пръстите на краката ѝ и издигаща се нагоре към бедрата ѝ. — Скоро ще ми обещаеш всичко, което поискам. Всичко, което заповядам.

Тъмна руменина покриваше високите му скули, а очите му сменяха прекалено много цветове, че да ги преброи. Дейдж се фокусира върху шията ѝ, докато тя буквално не почувства докосването на устните му. И все пак той стоеше на метър от нея.

— Свърши!

Оргазмът разкъса тялото ѝ със сила, каквато не бе подозирала, че е възможно. Тя изплака, ноктите се забиха в дланта ѝ, докато китките ѝ бяха приковани към стената. Тя затвори очи срещу интензивното удоволствие, а вълните на екстаза я откъснаха за миг от реалността.

Замаяна, тя отвори очи, поглеждайки към него. Темпераментът изригна от нея.

— Ще си платиш за това. — Дори след умопомрачителния оргазъм тя все още го желаше. В нея зееше празнина, която само той можеше да запълни.

Той повдигна вежди.

— Не си готова да молиш? Добре...

Едно плъзване на ръцете му през безобидния въздух и под кожата ѝ започна да се надига топлина, през костите ѝ, процеждайки се

през всяка нейна пора. Зърната ѝ се стегнаха в остри като камъчета, болезнено чувствителни връхчета. Тя се опитваше да се раздвижи. Да се хвърли през стаята и да го събори на пода.

Стената зад нея стана ледена и контрастът със сгорещената ѝ кожа я накара да проплаче.

— Ето това е хубав звук. — Дейдж пристъпи напред и притисна устни към шията, плъзгайки език по ключицата ѝ. Ръцете му останаха далеч от нея. — Направи го отново — изръмжа той и я захапа.

Още един стон се откъсна от устните ѝ против волята ѝ. Аромат на сандалово дърво и мощ изпълниха ноздрите ѝ и тя вдиша дълбоко.

Един от острите му зъби одраска ухото ѝ.

— Обичам те, Ема, но проклет да съм, ако собствените ти действия отново те изложат на опасност. — Той вдигна глава, погледът му бе смъртоносно сериозен, а твърда като камък ерекция се притискаше до бедрото ѝ.

Тя се бореше да се фокусира.

— Нямах избор, що се касае до действията ми, Дейдж.

Той се усмихна и сърцето ѝ трепна силно. Поемайки си дълбоко дъх, той каза:

— Свърши!

Оргазмът се надигна в нея, експлодирайки под кожата ѝ през всичките ѝ нервни окончания, докато тя не изкрещя името му. Удоволствието се примеси с болката и дъхът заседна в гърлото ѝ. Тя се отпусна, а всичкият въздух се изстреля от дробовете ѝ.

И въпреки това още го желаше.

— Проклет да си!

— Готова ли си да молиш?

Не, дори и хрътките на ада да хапеха глезените ѝ.

— Ще видим това.

Големите му ръце обгърнаха гърдите ѝ и ги стиснаха леко, завъртайки зърната между пръстите си. Тя се задъха, коленете ѝ започнаха да треперят и отчаяна нужда лумна в утробата ѝ. Ноктите ѝ се забиха по-силно в дланите ѝ и тя едва сдържа стона си.

Той я стисна леко и тя изгуби битката, тих стон се откъсна дълбоко от тялото си. Усмивката му изразяваше арогантност и нужда. Погледът му плени нейния, докато се спускаше бавно надолу по тялото, притискайки три пръста към клитора ѝ. Силно.

Коленете ѝ се огънаха. Той обвини една ръка около кръста ѝ, задържайки я изправена. Навеждайки се по-надолу, горещия му дъх помилва женствеността ѝ, преди два от пръстите му да се плъзнат бавно в нея.

— Ема?

— Какво? — задъха се тя, държейки очите си затворени.

— Ръцете ти са свободни от няколко минути.

Проклятие! Тя отпусна ръце на раменете му, вкопчвайки се с всичка сила в него. Започна да язди пръстите му, без да я е грижа повече за гнева. Или страха. Съществувахе само нуждата.

Тя простена, засилвайки движенията си. Толкова близо.

— Не. — Той я пусна, хващайки с две ръце раменете ѝ. Натискайки я надолу, приложи натиск върху коленете ѝ, докато те не докоснаха пода. Кожата ѝ се опря в твърдия камък, когато тя коленичи пред краля, чийто мускули трепереха. Ръцете му събраха косата ѝ, махайки я от лицето ѝ.

Той разкрачи леко крака.

— Отвори уста.

Дъхът заседна в гърлото ѝ. Тъмната команда изпрати вълна от интерес през тялото ѝ, която по-късно определено щеше да отрече. Ръцете му се стегнаха и лека еротична болка премина през скалпа ѝ.

Той въобще не си играеше.

Ерекцията му бе огромна, твърда и настоятелна. Ема вдиша мускусния мъжки аромат. Облизвайки устни, тя дори не си помисли да възрази, когато той я дръпна към себе си, прониквайки с члена си през устните ѝ до горещината на устата ѝ.

И двамата простенаха дълбоко.

Тя се усмихна около него и изръмжа леко, наслаждавайки се на мощта си. Сега щяха да видят кой ще моли.

Той се засмя гърлено.

— О, ти все още ще си тази, която ще моли, Ваше Величество. — Тонът му бе пропит с желание, а дрезгавото му ръмжене накара клитора ѝ да тупти още по-силно.

Тя вкопчи едната си ръка в предната част на мускулестото му бедро, докато другата обгърна тестисите му. Докато ръцете ѝ си играеха с него, тя забърза движенията си, малко по малко поемайки го дълбоко в гърлото си.

Дъхът му започна да излиза накъсано и ръцете му започнаха да насочват движенията ѝ, окуражавайки я да го поеме по-дълбоко. Тя дишаше през носа си, докато удоволствието на краля се изсипваше върху нея.

С тихо ръмжене той я издърпа на крака.

— Чакай — възрази тя, все още не бе приключила с него.

— По-късно. — Главата му се наведе и устата му плени нейната, целувайки я със страст, която отекна в сърцето ѝ. Той сграбчи ръцете ѝ и ги сложи на тила си, точно където бяха по-рано, плъзгайки едното си коляно между краката ѝ, за да я повдигне нагоре.

О, господи! Ерекцията му туптеше дълга и твърда срещу стомаха ѝ, а тя го искаше вътре в нея. Веднага.

Твърдите му гърди сплескаха нейните, докато устата му опустошаваше устните ѝ. Той обвини ръце около кръста ѝ и, вдигайки я, я отнесе до кухненската маса с устни, все още впити в нейните. Дупето ѝ тупна силно върху твърдия дъб, когато той я настани да седне и вдигна глава към нея.

Примитивно желание блестеше в очите му и нуждата му се вля в нея с невероятна сила. Тя сграбчи косата му и го дръпна надолу към себе си, докато лягаше по гръб на масата с крака, висящи от ръба.

— Сега, Дейдж, сега.

Той вдигна глава и, балансирайки на лактите си, опасните му очи се впиха в нейните. Бавно, толкова бавно, той се плъзна в нея, докато твърдата му ерекция не я изпълни докрай. И тогава спря.

Тя се вкопчи в раменете му, обвинявайки крака около кръста му. Той нямаше да ходи никъде.

Дейдж повдигна вежди.

— Свърши!

Оргазмът отново избухна в тялото ѝ, а вълните му започнаха да се плискат по кожата ѝ.

— Спри!

Оргазмът стана по-силен.

— Не! — Краката ѝ го стиснаха по-силно, пръстите ѝ се впиха в твърдите му бицепси. — Не. Моля те... — Безумната, отчаяна нужда я накара да вижда звезди зад затворените си клепачи.

Той се наведе над нея, дишайки срещу ухото ѝ.

— Моли!

Сълзи изпълниха очите ѝ и тя започна да се бори срещу него, да го накара да се движи. Тя копнееше.

Решителни сиви очи срещнаха нейните. Тя се бореше да поеме дъх.

— Моля те, Дейдж, моля те...

Той кимна рязко.

— Почувствай това, Ема. Запомни го. — Впивайки пръсти в бедрата ѝ, той се отдръпна назад, преди да се тласне в нея, налагайки ритъм, който отекна в самата ѝ душа. Той се тласка няколко минути в нея, пот се стичаше по гърдите му, тялото му бе стегнато и я държеше на самия ръб. Най-после резците му се удължиха и той сведе глава, облизвайки шията ѝ. — Сега.

Силата, която се отприщи през нея, накара гръбнака ѝ да се извие, и тя изкреця пронизително името му. В мига, в който тя достигна върха, зъбите му се впиха в шията ѝ.

ГЛАВА 29

Ема отвори бавно очи, тялото ѝ бе отпуснато и изтощено в голямото легло. Тя вдиша аромата на сандалово дърво и сгуши лице в гърдите на Дейдж. Чувстваше се напълно отпусната.

Китката ѝ лежеше върху възглавницата. Или по-скоро красивата златна гривна, която обвиваше китката ѝ лежеше на възглавницата. Гривната на Дейдж. Тя се намръщи и се опита да свали бижутото. Кога ѝ я бе сложил? Закопчалката не помръдна. Въздишайки, тя погледна Дейдж.

Той дишаше равномерно до нея. Дори кралете трябваше да си почиват. Тя се прозя и затвори очи, оставяйки се на спокойствието да я завладее. По-късно щеше да спори с него за гривната.

Дейдж изръмжа ниско.

Ема се намръщи, отваряйки ума си за него. Болка. Агония. Толкова много страдание. Тя се задъха, борейки се да си поеме дъх, и гневът се надигна в нея. Той се въздържаше. Откакто го бе видяла така опустошен, докато мислеше, че е мъртва, той държеше част от болката си скрита. Защищаваше я.

Но в сънищата си не бе успял да се прикрие. Тя можеше да почувства всяка отчаяна мисъл и точния момент, в който бе решил, че и той ще умре.

Без нея животът му приключваше.

Кралят изчезваше.

Мъжът умираше.

Сълзи изпълниха очите ѝ. В отговор на това тялото ѝ се стегна. Тя щеше да пази краля, щеше да боготвори мъжа. И ако се налагаше да пази себе си, за да го постигне, точно това щеше да направи.

Сега Кара и Джейни имаха Талън. Ема винаги щеше бъде до тях, но кралят имаше по-голяма нужда от нея. Тя щеше да го пази.

Сложи разтворената си длан върху сърцето му. Нейното сърце.

Телефонът иззвъня, той изръмжа, събуждайки се, и отвори широко очи.

— Какво?

Ема се усмихна. Какъв сърдитко.

Той седна в леглото, притискайки я към себе си, и вдигна телефона.

— Ти какво мислиш? Не. Мога да ги задържа тук, ако реша. — За миг настана тишина, докато той слушаше. — Добре. Ще сме готови след тридесет минути. — Кралят затръшна телефона и претърколи Ема по гръб, настанявайки се върху нея, преди леко да ухапе долната ѝ устна. — Надявах се на втори рунд, любов.

Ема се протегна под него.

— Не съм сигурна, че бих могла да понеса още, кралю.

Той се усмихна, а косата висеше около лицето му, давайки му дяволит вид.

— Обзалагам се, че мога да променя решението ти.

— Сигурна съм, че можеш. — Тя обгърна с ръце лицето му. — Обичам те, Дейдж. Ще се пазя повече, обещавам ти.

Той кимна рязко, а очите му се напълниха с топлина.

— И аз те обичам и също ще те пазя.

Тя изпръхтя.

— Тогава и аз ще те пазя.

— Имаме сделка. — Той легна по гръб, повличайки я върху себе си, а голото ѝ дупе се настани върху твърдите му коремни мускули — Дължа ти извинение.

Тя се протегна като доволна котка.

— Сексът беше невероятен, Дейдж. Няма нужда от извинения.

Опасна усмивка блесна на лицето му.

— Не за секса, любов. Доверието е двупосочно. Ако ти бях отдал цялото си доверие, ти нямаше да скриеш от мен толкова важна информация.

Топлина изпълни цялото ѝ тяло.

— Какво искаш да кажеш?

— Казвам, че съм по-силен, когато си до мен, а не напъхана в кутия под леглото. — Сребристите му очи блеснаха. — Не че някога би останала напъхана в кутия.

— Не бих ти го позволила.

— Знам това. Ти си силна и умна и, честно казано, бих могъл да използвам подкрепата ти. — Той отмести къдрица от лицето ѝ. —

Затова си мислех.

Тя изсумтя.

— Вероятно някоя плашеща перспектива за мен. — Ноктите ѝ одраскаха твърдите мускули на гърдите му. По дяволите, обожаваше начина, по който син пламък блясваше в сивите му очи, щом го докоснеше. Усмивката му стопли сърцето ѝ, точно както тялото му топлеше бедрата ѝ.

— Така е. — Той се пресегна към тоалетката до леглото и отвори шкафа, изваждайки кадифена кутийка. Поставяйки я на гърдите си, той отвори капачето. — Омъжи се за мен.

Тя се задъха. Поне четирикаратов сапфир блестеше пред нея, обграден от диаманти.

— Красив е.

Той извади пръстена, вдигна лявата ѝ ръка и го постави на безименния ѝ пръст. Пасваше идеално. Повдигайки вежди, кралят зачака.

Когато вдигна поглед от невероятното бижу, тя срещна чистият му син поглед, който бе много по-прекрасен от пръстена.

— Да. — Не че той бе изрекъл предложението като въпрос. И все пак това бе правилният отговор. Този, който трябваше да се изрече.

Най-могъщото същество на света обхвана главата ѝ и я дръпна към себе си за най-сладката целувка, чийто вкус щеше да усеща, докато е жива.

Тя се изправи и протегна ръка напред, за да се наслади на бижутото.

— Не знаех, че вампирите вярват в брака.

Той сви рамене и едва не я бутна от огромното си тяло.

— Не вярваме. Но ти вярваш. Освен това пръстенът беше на майка ми. Щеше да ѝ хареса да го носиш.

Сълзи изпълниха очите ѝ.

— Това е толкова мило. — Тя погледна към златната гривна на ръката си. — Пръстенът се закача за гривната, Дейдж.

Той свали гривната.

— Не можем да го позволим.

Тя го погледна изненадано.

Той се ухили.

— Нямам нужда от гривната, за да те намирам, любов. Просто от време на време ми харесва да те оковам.

В отговор тя стегна бедра около него.

— Хммм. Кой беше на телефона?

Ставайки от леглото, той я вдигна със себе си.

— Пророците искат да се върнат в щаба си, затова ще имаме бърза прощална закуска.

Тя се намръщи.

— Защо биха искали да си тръгнат?

Дейдж сви рамене и я понесе към банята, пускайки водата на душа, преди да влезе вътре.

— Имат работа за вършене, любов. А и охраната им обикновено е в пълна готовност. — Той я пусна да стъпи на крака.

— Ох! — Ема извъртя глава, позволявайки на топлата вода да се спусне надолу по гърба ѝ. — Много лошо. Искаше ми се да опозная Лили.

— Ами — Дейдж изстиска шампоан в ръката си, започвайки да го втрива в косата ѝ — ще я задържа тук, ако искаш.

Ема едва не простена, докато пръстите му масажираха скалпа ѝ.

— Наистина ли можеш да кажеш на пророка да го направи?

Дейдж сви рамене, отмивайки пияната от косата ѝ.

— Във война сме. Аз съм военният командир. Мога да правя каквото поискам.

Той притежаваше голяма сила.

— Хммм. Звучи ми като голяма отговорност. — Тя посегна към него, обгръщайки го с ръце, а очите ѝ блестяха предизвикателно. — Е, за рунд две...

* * *

Дейдж се намръщи на половинката си, стояща в другия край на маса. Който бе решил да сложи толкова дълга маса в стаята за вечеря, трябваше да бъде застрелян. Тя бе толкова далеч от него, в другия край на помещението, по дяволите. Блестящата усмивка, която изпращаше постоянно към него, караше членът му да копнее да е вътре в нея, и малката хитруша го знаеше.

Тя изглеждаше като у дома си, заобиколена от безценни картини с маслени бои и блестящи антики. Светлината се отразяваше в най-чистия кристал и все пак той не можеше да си съперничи с красотата ѝ. Тя разговаряше оживено с Гайлс от едната ѝ страна и Милнър от другата. Жена му бе обградена от пророци.

Талън прочисти гърлото си, седящ до Кара вдясно на Дейдж.

— Може би трябва да спреш да се мръщиш.

Кейлъб се засмя и се пресегна да сипе още шампанско в портокаловия си сок от мястото си до Лили, която стоеше вляво на Дейдж.

Макар Дейдж да харесваше и Кара, и Лили, искаше му се Ема да е до него. Следващия път, като имаха официална вечеря, той лично щеше да нареди кой къде ще сядат.

Джордан, Кейти, Кейн, Джейс, Конн и Маги заемаха средната част на дългата маса. Дейдж погледна отново към края на масата. Гайлс все още изглеждаше така, сякаш някой го бе метнал в месомелачка. Дейдж не можеше да вини мъжа, че иска да се прибере у дома, за да се лекува. Кейн бе взел всички нужни кръвни проби и бе записал разказа на пророка за отвличането.

На практика мъжът имаше страхотен късмет, че въобще диша. Бяха го измъчвали с дни, но той упорито твърдеше, че не е давал никаква важна информация. Дейдж бе склонен да му вярва.

Талън се намръщи и се наведе напред, така че само тези най-близо до него да могат да го чуят.

— Изключих повечето от стражите, които са имали достъп до апартаментите и на двама ни.

— Досетих се. Обикновено ги въртим, тъй че се съмнявам някой да е имал достъп и до двата едновременно. — Дейдж довърши бърканите си яйца. Остави кърпичката си на масата. Време беше да отведе половинката си обратно в леглото.

— Тогава кой може да е бил? — Талън издиша дълбоко. — Изпратих мъже да разпитат хората миналата нощ. Никой не се е доближавал до апартаментите.

— Сигурен ли си?

— Няколко трябвало да бъдат отведени в болница след... ах... интервюта.

— Ще платим сметката от болницата. — Тревога затрептя в основата на тила на Дейдж. Кой е бил канен и в двете стаи? Кой би имал този достъп? Реалност... толкова близка и очевидна се стовари върху него. Не. Светът не можеше да е толкова прецакан. Той погледна наляво, усмихвайки се. — Наслаждаваш ли се на закуската, Лили?

Лека усмивка трепна на устните ѝ, а черните ѝ очи блеснаха.

— Много, кралю.

Широката усмивка остана на лицето му.

— Носи се слух, че си страхотен играч на покер. — Не можеше да бъде.

Звънтящият ѝ смях накара стомаха му да се свие.

— Е, справям се добре, но онази вечер Кейти беше големият победител.

— Научих я да играе преди много години. — Дейдж се облегна назад. — Искам да ти благодаря, че правеше компания на Ема и идваше в апартамента ни, докато бях зает. — Вероятността беше малка, но трябваше да опита.

Лили кимна. Усмивката ѝ бе толкова сладка.

— Разбира се. Наслаждавах се на времето, прекарано с кралицата.

Той потисна едно тихо ръмжене.

— Тя също те харесва. — Нежен като въздишка, той започна да посяга към ума на пророка.

Тя вдигна вежди срещу него... и го избута навън от ума си.

— Искаш ли да ме попиташ нещо, Дейдж?

Жената имаше сериозни сили.

— Страхотен талант, пророко. — Той държеше гласа си тих и изражението си спокойно, игнорирайки внезапното застиване на Талън до него.

— Благодаря, кралю. — Раздразнение започна да блести в уникалните ѝ очи. — Мога ли да попитам защо се опитваш да проникнеш в ума ми? — Тя задържа гласа си тих и приятен. Толкова, че разговорите около тях продължиха незасегнати.

Той присви поглед.

— Ти имаше достъп и до моя и до апартамента на Талън. Само ти си имала достъп и до двата.

Изненада блесна в очите ѝ, последвана от гняв. А след това болка.

Болката бе тази, която го накара да се осъзнае.

— Съжалявам, Лили. — Какво си бе мислил, по дяволите?

Тя се намръщи, ръцете ѝ стиснаха кърпичката в скута ѝ. Погледът ѝ се насочи към чинията ѝ, а изражението ѝ бе пълно с недоверие. Дъхът ѝ секна. Шок премина през бледото ѝ лице.

— Не. Не бях единствената — прошепна тя, вдигайки поглед, за да срещне неговия.

Той застина, всяка клетка в тялото му се напрегна, заставайки нащрек.

— Какво имаш предвид? — прошепна той, а гласът му бе едва доловим през разговорите, водещи се около масата.

Тя погледна скришом към другия край на масата, преди отново да погледне към него.

— Пророк Милнър ме ескортира и двата пъти. Във вечерта, в която играхме покер, той ме придружи до резиденцията, но когато излязох, него го нямаше. Тогава не помислих, че може да има нещо нередно. — Лицето ѝ стана по-бледо от обикновено. — И донесе вода с лед за кралицата и за мен в апартамента ви по-рано през деня, когато се отбих да видя как е. Беше негова идея да дойда.

Талън седна по-напред, на лицето си имаше приветлива усмивка, но очите му бяха по-твърди от камък.

— Това повдига въпроса за укритието на Кърджаните в Айдахо. Ако са били толкова концентрирани върху проучванията си, защо нямаше никакви лаборатории там? Имам предвид, защо бяха отвели Милнър там? Беше така, сякаш е...

Косъмчетата на тила на Дейдж настръхнаха.

— Сякаш всичко е било нагласено? — Погледът му се присви към пророците в края на масата. Защо войниците в укритието бяха толкова млади и неопитни?

Талън снижи още повече гласа си.

— Да. Само се замисли. Оттам не получихме никаква информация и нямаше други затворници, освен Милнър. Беше по-скоро лесно да се доберем до него.

В сравнение със спасяването на Гайлс. Бяха на косъм да загубят няколко войника в онази мисия. И сега, като се замисли, Милнър

имаше само няколко драскотини, определено не бе преживял мъчения. Дали леките наранявания са били постановка?

Гняв лумна в Дейдж и той се насили да го потисне. Той лепна широка усмивка на лицето си и намигна на половинката си.

— Ема? Хареса ли ти закуската? — Той се фокусира върху нея, докато държеше изражението си неутрално. „Стани от масата и тръгни към мен, любов.“

Тя се стресна и се изправи бавно от стола си.

— Беше чудесна, благодаря ти. — Очите ѝ блеснаха любопитно.

По дяволите, беше страхотно, че половинката му не умееше да лъже. Тя понечи да заобиколи стола, когато пророк Милнър я хвана за ръката.

Той се усмихна.

— Малко съм замаян, Ваше Величество. Бихте ли помогнали на стареца да се изправи?

Дейдж едва се сдържа да не прелети над масата и да го свали. Никой не докосваше половинката му.

Ема залитна и притисна китка към бедрото си, за да може той да се хване.

— Разбира се, пророко. Ето така. — Тя нежно му помогна да се изправи.

Очите с цвят на кал се насочиха към Дейдж и той се изправи.

— Кралю?

— Да, пророк Милнър? — Той се насили да звучи учтиво. Дейдж трябваше да откъсне мъжа далеч от Ема.

— Вярвам, че имаме проблем. — Бърз като змия Милнър дръпна Ема пред себе си, притискайки голям нож към гърлото ѝ. — Съжалявам, Ваше Величество.

Тя започна да се бори, но застина на място, когато ножът проби кожата ѝ. Разширените ѝ очи срещнаха погледа на Дейдж през стаята, докато кръвта покапа по блузата ѝ.

Вида на кръвта ѝ го накара да се фокусира смъртоносно към пророка.

Звуци изпълниха стаята, когато войните наскочаха на крака. Джордан поведе Маги и Кейти към вратата, посягайки да вземе и Кара.

— Не — Кара го отблъсна, — оставам тук.

Джордан изчака Талън да кимне, преди да избута двете шифтърки навън и да се облегне на дебелата дъбова врата. Никой нямаше да мине покрай лъва, за да избяга.

Кейлъб пристъпи настрани, блокирайки единствения друг изход от стаята. Той се усмихна и скръсти ръце на гърдите си.

„Остани спокойна, любов.“ Дейдж изчака лекото ѝ кимване, преди да се фокусира върху Милнър.

— Пророко? Пусни половинката ми и обещавам, че няма да те убия. — Използваше най-разумния си тон, макар в него да бушуваха гняв и страх. Започна да заобикаля масата, докато Конн имитираше движенията му от другата страна.

Милнър се намръщи.

— Аз съм пророк, определен от провидението, Кеърс. Не можеш да ме убиеш. — Ръката, държаща ножа, започна да трепери.

По дяволите, острието бе достатъчно голямо, че да отреже главата ѝ. Достатъчно голямо, че да я убие.

— Заплашваш половинката ми. Последен шанс. Иначе умираш. — Дейдж направи още няколко крачки. Ако копелето продължеше да трепери, без да иска, щеше да прережи югуларната вена на Ема. Тя щеше да се възстанови от това, но не и от обезглавяване.

Лицето на Милнър пребледня и очите му се разшириха.

— Не разбираш. Видях пророчеството. Те трябва да умрат.

— Кой трябва да умре? — Талън привлече вниманието на пророка към себе си, позволявайки на Дейдж и Конн да се приближат още повече.

Милнър насочи поглед към Талън.

— Всички те. Не могат да живеят. Жените Паулсън. Не може да живеят.

Талън изръмжа тихо, а резците му блеснаха.

— Защо не?

Дейдж се приближи още повече и застина, когато Лили застана до Милнър и сложи ръка на неговата.

— Самюел? Ти си объркан. Моля те, освободи кралицата. — Лили посегна с другата си ръка, хващайки Ема.

Милнър насочи блестящия си поглед към нея.

— Ти не разбираш, ти си само един фигурант, Лили. — Слюнка потече от ъгъла на устата му и той дръпна Ема по-силно към

треперещото си тяло. — Аз видях бъдещето. Детето не може да живее.

Дейдж кимна на Лили да отстъпи назад. Тя пусна Милнър и направи точно това, кожата на лицето ѝ бе толкова бледа, че почти бе станала прозрачна.

Кейлъб проговори от мястото си до вратата.

— Какво дете?

Милнър се завъртя така, че Ема застана директно между него и Дейдж.

— Детето. Пророчеството. Те ще донесат унищожение на всички ни. Видях го. — Очите му започнаха да блестят, когато лудостта ги изпълни. — Нямам друг избор. Жената трябва да умре.

Как Дейдж бе пропуснал да забележи това? Пророкът бе луд.

Ема си пое разтреперана дъх.

— Ти си ги заразил.

— Разбира се. — Сълзи напълниха очите на Милнър и той погледна към Лили. — Толкова съжалявам. Ти не биваше да бъдеш заразена, пророк Сотъби.

— Но аз е трябвало? — попита Кара заставайки до Талън, гняв трептеше под кожата ѝ. — Два пъти? — Половинката ѝ я грабна и избута зад себе си, така че само бледото ѝ лице да наднича иззад гърба му.

— Нямах избор. Това трябва да бъде спряно. — Устата на Милнър започна да се движи почти без да издава звук.

„Дейдж? Защо да не се телепортирам?“ Ема си пое разтреперано дъх, а по шията ѝ продължаваше да се стича кръв.

Наложи му се да се пребори с гнева, за да може да ѝ отговори.

„Прекалено рано е след последния път.“

Тя извъртя очи.

Докато беше в опасност, с нож, опрян в гърлото ѝ, жена му имаше смелостта да му извърти очи.

„По дяволите, довери ми се. Мога да извлека достатъчно мощ от теб, че да успея. Моля те, довери ми се.“ И след това намигна на сестра си. Намигна!

Дейдж си пое дълбоко дъх през носа. Той можеше да ѝ изпрати достатъчно енергия, че да успее, и освен това ѝ имаше доверие.

„Добре. Но опитай да се приземиш някъде наблизо.“

Милнър стегна хватката си около дръжката на ножа.

— Кралицата трябва да умре!

— Сега! — изкрещя Дейдж, изстрелвайки заряд от силата си към Ема. Тя изсъска и изчезна, материализирайки се след миг зад него. Той посегна към нея и почувства... нищо. Посегна отново през кислорода, през пространството и сграбчи ръката ѝ, измъквайки я през деменциите, за да се озове до него.

Милнър изпищя пронизително и се хвърли към тях, а острието на ножа проблесна на светлината.

Дейдж скри Ема зад гърба си и се дръпна настрана, оставяйки инерцията да накара Милнър да прелети покрай него, сграбчвайки ножа му. Пророк или не, Милнър бе пролял кръвта на Ема. Животът вече не бе опция за него.

Дейдж измъкна ножа от ръката на пророка, замахна и острието се заби дълбоко в гърлото на мъжа, преди да го завърти, а очите на Милнър да се разширят от болка и изненада. Кръв опръска стаята и земята потрепери. Светлините започнаха да просветват. Молекулите на кислорода започнаха да пукат като малки сапунени балони.

Гняв изпълни краля и той последва плячката на пода, разкъсвайки хрущяли и кости, докато главата на пророка не се търколи под масата.

Дишайки тежко, Дейдж хвърли ножа на пода и се изправи, за да притисне половинката си до себе си.

— По дяволите — каза Джейс, застанал до Лили, за да я прикрива. — Току-що уби пророк.

Дейдж се завъртя заедно с Ема, насочвайки се към вратата, решен да се отдалечи от смъртта. Остра вълна от леден въздух го накара да се закове на място. Земята потрепери. Силен вятър започна да вилнее в стаята, издигайки чинии и прибори към тавана, преди да ги запрати със страшна сила към масата и пода. Столовете се вдигнаха във въздуха, блъскайки се един в друг, и Дейдж притисна Ема между тялото си и стената.

Искра от неонова светлина блесна в стаята, въртейки се около мебелите и каменните стени, преди да се насочи към всеки от присъстващите в стаята. Статично електричество започна да се излъчва от нея, карайки я да пулсира леко. Тя се завъртя наоколо, проблясвайки леко, преди да застане директно над средата на масата за миг. Цветът ѝ се промени от неоново до искрящо синьо, през

тъмносиньо, докато не стана електриково синьо и не се стрелна към Кейлъб.

Дейдж притисна Ема по-силно към стената, заел отбранителна позиция. Какво беше това, по дяволите? Светлинката обгърна Кейлъб, видимо прониквайки през кожата и костите на мъжа. Устата му се отвори леко в ням вик и през него прозираше електрическа светлина, преди от очите и ушите му да заблестят силни лъчи.

Оглушителен звук изпълни въздуха и всички притиснаха с ръце ушите си. Кейлъб полетя във въздуха, блъсвайки се в тавана, преди да се сгромоляса надолу, удряйки се в стената. Остана на колене, косата му се развяваше зад него. Той изрева от гняв и дебел тъмен келтски символ се появи на тила му.

Стаята притихна. Кейлъб се бореше да се изправи, дишайки тежко и накъсано.

— Какво беше това, по дяволите?

Джордан пристъпи по-близо с поглед, насочен към татуировката.

— Маркерът на Пророчеството.

Кейлъб застина, обръщайки се към счупените стъкла, които бяха останали от античното огледало на стената. Той изви глава настрани, поглеждайки маркера. Вдигайки глава към тавана, той изкрещя недоволството си.

— По дяволите.

ГЛАВА 30

Ема се усмихна, бързайки напред с подаръка си в ръка. Тъмни скали образуваха коридора, а гладките камъни чертаеха пътя в подземното им убежище. Беше вдигнала косата си високо на главата си и бе облякла рокля без презрамки с разкроени поли. Откъде, по дяволите, Дейдж бе намерил „ЕксБокс“ под земната повърхност?

Кейн и Конн вървяха от двете ѝ страни и тя едва се сдържа да не извърти очи.

— Наясно сте, че опасността отмина, нали, момчета? Милнър е мъртъв.

Конн сви рамене.

— Кралят каза да те пазим, затова те пазим. — Той забави крачките си, за да може тя да не изостава.

Кейн кимна.

— Не че не искаме да прекарваме време с теб, разбира се. — Леката му усмивка ѝ напомни, че му дължи няколко хубави ритника.

Тя се засмя.

— Предпочиташ да си в лабораторията, Кейн, и много добре го знаеш. — Разбира се, и тя желаше това. — И като стана на въпрос, кога ще видя новата ни лаборатория? — Дейдж не бе разкрил местонахождението ѝ на никого. Предполагаше се, че ще е готова до седмица.

— Когато се преместим — каза Кейн, прехвърляйки подаръка си от едната ръка в другата. Той погледна към подаръка в нейните ръце. — Вие какво сте взели на Джейни?

Ема сви рамене.

— „ЕксБокс“. А ти какво ѝ взе?

Кейн въздъхна.

— Лабораторен комплект от петдесет части, който включва пълен набор от проби, микроскоп и епруветки.

Конн изсумтя.

— Тя е само на пет, зубър.

Ема се усмихна.

— Сигурна съм, че много ще хареса лабораторния комплект, Кейн. А ти какво имаш в тази хубава розова торбичка, Конн?

Конн прочисти гърлото си и разтегна врат.

— Не знам много за малките момиченца.

Колко сладко. Боже, какво ли е поръчал?

— Всичко, което трябва да знаеш, е, че се радват на подаръци от хора, която ги обичат.

Ема се вдигна на пръсти, за да надникне в торбичката.

Конн я дръпна настрана и въздъхна.

— Добре. Божеее. Купих й най-новият набор от шпионско оборудване на Бонд. Има подслушватели, фалшиви белезници, уокитокита и дори магическа хартия и изчезващо мастило. — Той забави крачките си. — Мислиш ли, че ще й хареса.

Подслушватели?

— Да. Мисля, че много ще хареса шпионския набор, Конн. — И сега трябваше много да внимават какво говорят с големите й ушички, които щяха да чуват всичко. Не че малкото протеже не знаеше вече всичко за бъдещето на всеки от тях.

Вампирът се усмихна и облекчение изпълни опасните му очи.

— Добре. Искам да си спомня за мен, докато ме няма.

Ема трябваше да намери подсигурена линия и да се обади на Мойра. Жените трябваше да се поддържат на този свят, това бе без никакво съмнение.

„Любов? Къде си, по дяволите?“, проехтя гласът на Дейдж в главата й.

Тя извъртя очи и отвори вратата на уютната дневна, сега пълна с балони и плакати.

— Уау!

Лили взе подаръците.

— Толкова много се забавлявахме, докато украсявахме. С Кейти правим плакати от часове. — Тя изхвърча напред, за да сложи подаръците на масата.

Ема присви устни. Веселото държание на Лили не можеше да прикрие тъмните кръгове под очите й. Загубата на пророка вероятно бе много тежко за нея, макар Милнър да бе побъркан кучи син. Ема потърка вече заздравялата си шия.

Джейни издаде щастливо писукане и хукна през стаята, за да прегърне леля си.

— Здравсти, лельо Ема. — Тя сграбчи ръката ѝ, поглеждайки блестящия ѝ пръстен. — Значи най-после ти е дал пръстена на майка си, а?

— Здравей, сладка Джейни. — Ема се наведе, за да прегърне детето. — Да разбирам ли, че си знаела, че ще го нося?

— Разбира се. — Тя се усмихна, а липсата на едно зъбче бе в огромен контраст с интелектуалната ѝ възраст. — Сънувах го още преди години.

Ема се изправи, за да огледа добре детето.

— Много красива рокля, Джейни.

Малкото момиченце се завъртя два пъти, позволявайки на светлорозовата рокличка да се завърти около крачетата ѝ. Еднакви фиби с пеперуди държаха на място немирните кестеняви къдрици. — Мерси. С мама я избрахме от компютъра миналата седмица. — Тя посочи обувките си. — Харесват ли ти новите ми обувки като за големи момичета?

Ема кимна сериозно, оглеждайки искрящи зелените сандали, покрити с големи бели цветя.

— Прелестни са. Защо избра зелени?

Джейни подскочи веднъж.

— Същите са като зелените очи на Зейн. Той не може да е тук днес, затова реших да нося цвета на очите му на краката си.

Ема си пое дълбоко дъх, казвайки си, че ще се тревожи за приятеля от сънищата на Джейни някой друг ден. Тя целуна отново момиченцето и се насочи към половинката си в другия край на стаята.

Той стоеше до камината, държейки в ръка бутилка бира. Устните му докоснаха нейните, изпращайки силно желание през плътта ѝ. Вълна от мъжко одобрение я заля, когато той я завъртя, за да я огледа.

— Много красив маркер имаш на рамото си.

Господи, обожаваше да бъде под кожата му и да изпитва това, което изпитва и той. Тя се усмихна и фокусира поглед върху сребърните му очи.

— Благодаря. Маркерът върви в комплект с вампир.

— Радвам се, че се фукаш с него.

Тя прехапа устните си, едва сдържайки смеха си.

— Е, за момента аз съм единствената половинка на Кеърс, която може да покаже маркера си, без да бъде арестувана аз неприлично разголване.

Дейдж се ухили.

— Аз мисля в перспектива, за разлика от нетърпеливите си братя.

— Е, все пак ти си кралят. — Тъмна сянка все още обгръщаше емоциите на Дейдж, последици от момента, в който бе изгубил контрол, мислейки, че е мъртва, и тя трябваше да промени това. Веднага. Тя погледна към Талън, който стоеше до Кара, обвинил ръка около тялото ѝ. — Какво мислиш, че имаше предвид Милнър, говорейки за пророчеството? За детето?

Дейдж сви рамене, плъзвайки ръка по тази на Ема, докато преплете пръсти с нейните.

— Мисля, че Милнър беше луд. Проследихме движението му през последните сто години, за да разберем откъде е започнало всичко, но ще отнеме време.

— Той наистина ли е работил с Кърджаните?

— Да. Намерихме имейли в компютъра му. — Дейдж въздъхна. — Наистина е немислимо.

Ема се бореше срещу страха от нова атака.

— Мислиш ли, че им е казал за щаба ни тук под земята? Имам предвид, дали в момента не идват към нас?

Дейдж стегна хватката си.

— Изглежда така, сякаш не е имал възможност да го направи. Но въпреки това утре ще се местим. — Той наведе глава, целувайки нежно ухото ѝ. — На място със страхотна лаборатория за моя учен.

Топлината на дъха му се плъзна по кожата ѝ и тя прочисти гърлото си, когато той се изправи отново в пълния си ръст.

— Като говорим за това, засега кръвните резултати на Кара са окуражителни. — По-късно трябваше да направи още тестове. Ема огледа стаята. — Къде е Кейлъб?

— Замина да ескортира пророк Гайлс до дома му, преди да се отпрати да тренира с воините си някъде в средния запад. — Дейдж остави бирата си на полицата на камината. — Решен е да игнорира маркера на пророчеството колкото се може по-дълго.

— Мислиш ли, че ще успее?

— Не. Провидението винаги печели. Единственият ни шанс е да се примирим. — Кралят отново сведе глава, докосвайки с устни голото ѝ рамо.

Ема потрепери, а погледът ѝ се плъзна през стаята. Шифтърите се бяха събрали около масата за бiliarд, докато Кейн и Джейс се приближаваха, търсейки позиция около дивана, на който седеше Джейни.

Конн подаде на Лили чаша с нещо, което приличаше на пунш, докато стояха на маса с огромна торта, декорирана с коне.

— За какво мислиш, любов? — прошепна Дейдж в ухото ѝ.

Топлина изпълни сърцето ѝ.

— За семейството.

Той се засмя.

— Оставаме, докато Джейни отвори подаръците си. След това имам планове за устата ми и тялото ти.

Ема се облегна назад на гърдите му. Ето това бе план, който щеше да посрещне с отворени обятия.

ГЛАВА 31

Дълбоко заспала, сгушена в леглото си в подземния щаб в Колорадо, Джейни въздъхна.

Чудеше се дали Зейн помни рождения ѝ ден.

Той изскочи иззад една голяма каменна стена с няколко розови балона в ръка. Тя ги взе с весело писукане.

— Спомняш си.

— Разбира се. — Той извъртя красивите си зелени очи. — Напомняше ми всеки път, щом се видехме през последния месец.

Е, понякога момчетата забравяха важните неща.

— Липсваше ми. — Тя пусна балоните и те отлетяха към небето.

Той гледаше с усмивка как балоните отлитат и кимна, изваждайки малка кутийка от дънките си.

— И ти ми липсваше. Честит рожден ден!

Джейни взе малката кадифена кутийка и бавно вдигна капачето. Нежна сребърна верижка с блестяща конска подкова, закачена за нея.

— Красива е — прошепна тя.

Зейн се усмихна.

— Знам, че харесваш конете, а и имаме нужда от добър късмет, тъй че... — Той взе кутийката от нея и разкопча колието, правейки ѝ знак да се обърне с гръб към него.

Тя посегна към подковата, когато той закопча верижката около врата ѝ.

— Благодаря ти, Зейн.

Той ѝ направи знак да се обърне към него.

— Колието ти стои много хубаво. Пак заповядай. — Лека бръчка се появи между очите му. — Искане ми се да можеш да вземеш подаръка със себе си, но това е само сън.

Тя се усмихна нагоре към красивото му лице.

— Ще го запазя в спомените си.

— Добра идея. — Той отметна гъстата коса от челото си. — Бих ти изпратил подаръка, но не знам къде си.

Джейни сви рамене.

— Утре се местим на ново място и не ми казват къде е. — Не че тя не знаеше, но не бе напълно сигурна.

Зейн се намръщи.

— Защо се местите?

Джейни наведе глава настрани.

— Никой не ми казва.

— Добре. Е, сигурен съм, че кралят прави всичко по силите си, за да те опази. — Зейн погледна към скалите и после обратно. — Трябва да тръгвам, Джейни Бел. Сега те оставям на краля да те пази.

Джейни се усмихна.

— Той си мисли, че това е работата му.

Трапчинките на Зейн блеснаха, щом се усмихна към нея.

— Безопасността ти точно сега е задължение на краля. Но някой ден това ще бъде моето задължение.

Джейни кимна, гледайки как Зейн отстъпва назад, докато не изчезна в мъглата. Момчета. Тя не бе сигурна как или защо, но в крайна сметка знаеше, че тяхната безопасност щеше да легне на нейните рамене.

Тя се събуди рязко от съня, а погледът ѝ се плъзна по хубавата ѝ стая под земята, меко осветена от нощната лампа в ъгъла. Дрехите ѝ бяха подредени в кутии близо до вратата. Мистър Мълът бе паднал на пода и тя посегна, вдигайки го за синята козина.

Нещо блестящо привлече погледа ѝ.

Сядайки в леглото, тя настани мечето в скута си и стисна конската подкова около врата си. Джейни се усмихна.

Зейн.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА



<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.